

HỒI THỨ BA MƯƠI MỐT

CÁI CHẾT CỦA SÁT KIẾM

Thiếu Lâm tự...

Đúng giờ Ngọ, mặt trời đã đứng bóng phả cái nắng gay gắt xuống "Nghiêm võ đường". Thật ra Nghiêm võ đường chỉ là cái sân rộng độ nửa mẫu, lót đá hoa cương. Trên sân có nhiều chỗ lõm xuống, do trước đây những võ sư Thiếu Lâm luyện tập võ công hàng ngày.

Quần hào đứng vây quanh, không để tâm đến cái nắng nóng gay gắt, mặc cho sức nóng thiêu đốt họ. Thậm chí những vị chương môn quên bẵng cả việc lau những giọt mồ hôi đọng trên trán. Ai cũng chú nhãn vào gã kiếm thủ ngồi ngay trên một gờ đá, đó là Ngại tử đột quyết.

Hôm nay vẻ mặt của Ngại tử đột quyết trang trọng khác hẳn. Y ngồi bất động như một pho tượng, hai tay đặt lên thanh huyết kiếm để trước mặt, mặc nhiên cho ánh nắng nóng thiêu đốt, nhưng nếu tinh mắt mới thấy gã chẳng hề đổ một giọt mồ hôi. Ngại tử đột quyết ngồi kiết đả còn hơn cả những bậc cao tăng tham thiền nhập định. Ý niệm trong đầu gã giờ đây đều tập trung vào kiếm đạo. Thần thức của y chỉ tập trung vào kiếm đạo, nên đầu cảm nhận được cái nóng gay gắt của giờ Ngọ, và thân của y vô hình trung trở nên vô cảm tựa một thanh kiếm sống.

Quần hào thỉnh thoảng lại thở dài một tiếng, và ngược mắt nhìn vầng dương quang tợ quả cầu lửa khổng lồ. Chỉ còn khoảng khắc nữa thôi, cây nọc sẽ đứng bóng báo hiệu chính Ngọ đã đến cũng là lúc cuộc giao đấu quyết tử giữa Tiểu Quân và Ngại tử đột quyết, thế mà Tiểu Quân vẫn bất vô âm tích cùng với Vương Bình và Thúy Ngân Đài.

Trương Huyền Tổ nhìn sang Nhất Phàm đại sư. Hai vị cao nhân của võ lâm cùng một ý nghĩ:

"Có lẽ Xảo quỷ Tiểu Quân không đến... Nếu Tiểu Quân không đến thì hai người phải thế mạng cho gã." Nhất Phàm đại sư lim dim, tay lần chuỗi hạt, miệng lẩm nhẩm cầu kinh.

Trương Huyền Tổ truyền âm nhập mật nói với đại sư:

- Tăng huynh... Nếu như Tiểu Quân không đến, bản đạo đành phải thay mặt quần hào tiếp chiêu Ngại tử đột quyết.

Nhất Phàm đại sư truyền âm nhập mật đáp lại :

- A di đà phật... Nếu như Xảo quỷ không đến, đạo huynh hãy để cho lão tăng này tiếp chiêu Ngại tử trước. Dù sao lão nạp đã được quần hùng tin cậy giao cho trọng trách rồi.

Trương Huyền Tổ thở dài một tiếng:

- Bản đạo không ngờ Tiểu Quân lại có thể bỏ đi như vậy.

- Lão nạp không trách Tiểu Quân, chỉ buồn một điều, võ lâm Trung Nguyên chẳng

có mấy anh tài, chỉ duy có mình Xảo quỷ thế mà Xảo quỷ Tiểu Quân cũng chịu bó tay bởi một chiêu kiếm của Kim Cung.

- Rồi đây sẽ ra sao ?

Hai người đối đáp đến đây thì Ngại tử đột quyết từ từ mở mắt. Gã đảo nhãn nhìn khắp qua mọi người, rồi từ từ đứng lên cũng vừa lúc cây mọc rọi bóng tròn đúng ngọ.

Ngại tử đột quyết hướng mắt về phía Nhất Phàm đại sư:

- Tiểu Quân đâu ?

Nhất Phàm đại sư toan cất tiếng đáp lời thì quân hào đứng dạt qua hai bên. Tiểu Quân chân nam đá chân xiêu, cặp kè Quân tử kiếm Vương Bình bước vào Nghiêm võ đường.

Tiểu Quân võ vào lưng Vương Bình. Vương Bình như bị thịt nhão ngồi bệt ngay dưới chân Tiểu Quân.

Tiểu Quân chùi mép:

- Thích quá... Thích quá, lão Vương này đã uống với tiểu gia trên năm mươi cân rượu, khiến lão mới ngã ngựa như thế này.

Trương Huyền Tổ thở dài. Lão truyền âm nhập mật nói với Nhất Phàm đại sư:

- Xảo quỷ Tiểu Quân say khướt như thế này mà tỷ đấu sinh tử với đột quyết chỉ có nước tán mạng mà thôi.

- Dù y chết nhưng giữ được chữ tín. Lão nạp càng khâm phục Tiểu Quân hơn.

Trong khi đó Tiểu Quân đi ngả nghiêng đến đứng đối mặt với Ngại tử đột quyết múa hai tay như con rối.

Ngại tử đột quyết cau mày nhìn Tiểu Quân:

- Người say khướt như vậy làm sao đỡ được tử chiêu của Ngại tử đột quyết ?

Tiểu Quân ủa một tiếng, rồi hóm hỉnh nói:

- Nếu tiểu gia đỡ không được thì cái mạng sẽ đi tong. Hic... Hic... Nếu Ngại tử đột quyết giết được tiểu gia thì các hạ sẽ làm thiên hạ đệ nhất cao thủ võ lâm... hi hi...

Tiểu Quân nhìn cây mọc:

- Đúng ngọ rồi... Đúng ngọ rồi... Ngại tử các hạ ra tay lẹ lẹ đấy nhé, để Tiểu gia còn kịp về châu diêm chúa dự bữa cơm trưa.

Tiểu Quân nói xong, nghiêng đầu nhìn Ngại tử đột quyết.

Ngại tử lắc đầu:

- Ngại tử không ngờ Xảo quỷ Tiểu Quân mà võ lâm Trung Nguyên tán dương chỉ là một gã say rượu bết nhè chỉ biết chờ chết thôi. Nếu Ngại tử nói ra chuyện này chắc cả Kim Cung sẽ thất vọng vô cùng.

Tiểu Quân khoát tay:

- Nếu Kim Cung của Ngại tử các hạ cảm thấy thất vọng thì cứ việc đóng cửa. Một trăm năm sau, tiểu gia sẽ luyện thành kim cương bất hoại, rồi tìm đến các vị đầu cũng không muộn.

- Ngại mỗ nhận sứ mạng thì phải thực thi sứ mạng.

Tiểu Quân ủa lớn một tiếng nữa rồi nghiêm giọng nói:

- Ngại các hạ chắc giết được ta không ?

- Nếu Ngại mỗ không chém người làm hai thê không đứng trong trời đất nữa.

- Chắc vậy à... Thế trước khi Tiểu Quân chết... Các hạ có thể phân giải cho tiểu gia một điều không ?

- Chỉ khi nào người sống Ngại mỗ sẽ nói.

- Thế cũng được... Tiểu gia sẽ ráng sống. ối chao ời, chết cũng khó, sống cũng khó.

Tiểu Quân nheo một mắt nói:

- Chúng ta bắt đầu vào cuộc chứ ?

Ngại tử đột quyết gật đầu:

- Vũ khí của người hôm nay tất không phải là nén nhang như hôm qua chứ ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Tất nhiên rồi... Ngại các hạ dùng huyết kiếm mà Tiểu Quân dùng nhang thì coi sao được.

Tiểu Quân vừa nói vừa lấy ngọn trủy thủ "Quang Minh" giắt bên hông chìa đến trước:

- Vũ khí của Tiểu Quân đây, nó có tên là trủy thủ "Quang Minh", sắc bén vô cùng, chém sắt như chém bùn nhưng khốn nỗi tại hạ chưa bao giờ dùng nó chém sắt để thử qua, mà chỉ dùng để cắt thịt thôi.

Ngại tử cau mày:

- Vũ khí của người ngắn hơn trường kiếm của ta, không sợ mất thế thượng phong à ?

Bất cứ ai luyện kiếm đều thấy điều bất lợi của Tiểu Quân. Chỉ với ngọn trủy thủ "Quang Minh", rõ ràng so sánh với thanh huyết kiếm của Ngại tử, Tiểu Quân chẳng có cơ may nào có thể chạm vào chéo y của đối phương chứ đừng nói đến chuyện lấy mạng Ngại tử đột quyết.

Xem ra tình hình trước mặt, Tiểu quân chỉ làm trò cười cho Ngại tử đột quyết mà thôi.

Tiểu Quân nhún vai nhìn Ngại tử đột quyết nói:

- Đúng như các hạ nói, nếu vũ khí của tại hạ đem so tài với huyết kiếm thì rõ là khó mà bì kịp, nhưng nếu đem huyết kiếm và trủy thủ "Quang Minh" đi cắt thịt thì sự tiện lợi phải thuộc về tại hạ rồi.

- Vũ khí của Ngại mỗ không phải để cắt thịt.

- Tiểu Quân chỉ thí dụ thôi.

- Người say rồi nói càn.

- Người tỉnh không trách kẻ say bao giờ.

Ngại Tử đột quyết nghe Tiểu Quân nói, mặt đã thẹn đỏ. Y gần giọng nói:

- Người đã sẵn sàng rồi chứ ?

Tiểu Quân gật đầu. Hai tay nắm đuôi dao trủy thủ Quang Minh đặt trước chấn tâm, thân thể cứ lắc lư qua lại, xem chừng có thể đổ xuống bất cứ lúc nào, miệng thì thỉnh thoảng lại hích một tiếng trông thật nực cười.

Quần hào thấy Tiểu Quân trong tình trạng như vậy, ai nấy cũng đều lắc đầu ngán ngẩm.

Ngại tử đột quyết đặt tay vào chuôi huyết kiếm. ánh chớp đỏ sẽ nhoáng lên, đồng nghĩa với cái mạng của Tiểu Quân về hội diện với diêm vương.

Nhất Phàm đại sư thấy Tiểu Quân như vậy cầm lòng khôngặng, buột miệng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Phật tổ cứu độ chúng sinh ! Thúy Ngân Đài bất thần xuất hiện, cùng với bốn gã đạo tỳ khiêng vào một cỗ áo quan, chạm trống rỗng phụng.

Nàng khoát tay:

- Khoan... Khoan...

Ngại tử đột quyết neho mảy.

Thúy Ngân Đài nhìn Tiểu Quân:

- Tiểu Quân... Người chịu chiếc áo quan này chứ ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Đẹp lắm... Tốt lắm ! Thúy Ngân Đài ra hiệu cho bốn gã đạo tỳ lui trở ra sau khi đặt cỗ áo quan lộng lẫy sau lưng Tiểu Quân.

Tiểu Quân thản nhiên dựa lưng vào cỗ quan tài đó, miệng tùm tùm cười :

- Thỉnh Ngại kiếm thủ ra chiêu lấy mạng tiểu gia ! Ngại tử đột quyết lạnh lùng nhìn Tiểu Quân nói:

- Không ngờ Xảo quỷ Tiểu Quân cũng chuẩn bị chu đáo đấy. Ngay cả cái chết của người...người cũng chuẩn bị sẵn.

- Tiểu Quân vốn có tính cẩn thận... Rất cẩn thận... Nếu Tiểu Quân không chết xin bán lại cho Ngại các hạ.

- Ta sẵn lòng mua cỗ áo quan của người bằng thanh huyết kiếm này.

- Thế thì tốt quá... Tốt quá ! - Người đã sẵn sàng nhận tử chiêu của Ngại mỗ rồi chứ ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Bữa cơm diêm vương đã dọn ra rồi... Đang chờ...

- Chờ người...

Cùng với tiếng nói lạnh như băng hàn đó, ánh huyết quang chớp lên. Khí huyết kiếm thoát ra khỏi vỏ, thì đến ngay cả cái nắng thiêu cháy của mặt trời cũng bị nhuộm đỏ.

Không một âm thanh va chạm nào phóng ra, ngoài một tiếng kêu khô khốc rất nhỏ.
Cách...

Tất cả mọi người đều ngỡ Tiểu Quân đã bị chẻ làm hai. Hoặc chiếc thủ cấp cũng chẳng còn dính trên cổ sau tử chiêu sát kiếm của Ngại tử đột quyết.

Ngại tử đột quyết trụ thân đứng nhìn Tiểu Quân không chớp mắt. ánh mắt của gã vừa ngạc nhiên, vừa lạ lẫm đến cùng cực.

Trong khi đó Tiểu Quân vẫn bình chân thản nhiên đứng dựa lưng vào cổ áo quan, hai tay vẫn nắm cứng chuôi ngọn trủy thủ Quang Minh.

Quần hào chờ đợi Tiểu Quân đổ xuống đất, đấu trường im phăng phắc ngỡ như không khí đã cô đặc lại.

Ngại tử đột quyết thở hắt ra:

- Ngươi đúng là Xảo quỷ...

Mọi người chưa hiểu ý câu nói của Ngại tử đột quyết, thì đã thấy y trở thành huyết kiếm đâm ngược vào yết hầu gã.

Phụt.. Tiểu Quân thét lớn:

- Ê... dừng... Tiểu Quân chưa hỏi ngươi... Tiểu Quân chưa hỏi ngươi điều cần hỏi.

Nhưng tất cả đều đã muộn quá rồi. Chuôi huyết kiếm run lên bần bật, cùng với vòi máu xối ra nhiều dài theo từng bước chân của Ngại tử đột quyết.

Gã cố gắng tiến tới năm bộ, đối mặt với Tiểu Quân:

- Ngươi đã nắm được yếu lĩnh kiếm đạo của Ngại tử đột quyết. Hừ, cổ áo quan này ngươi mua sẵn cho ta.

Ngại tử đột quyết đôi tay vấy máu vào nắp áo quan, khuỷu chân, từ từ gục xuống.

Đến lúc này quần hào mới ngỡ ngàng nhưng chẳng một ai biết Tiểu Quân thắng bằng cách nào, duy nhất chỉ có Ngại tử đột quyết là biết, nhưng hắn đã vội chối bỏ cuộc đời để đưa hồn về châu diêm chúa.

Nhất Phàm đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Kẻ ác đã chết, xin Phật tổ cứu độ sinh linh.

Trương Huyền Tổ vuốt ngọn Phật trăn:

- Các vị chư môn và các vị anh hùng hào kiệt, trận đấu hôm nay vì chính khí võ lâm đã kết thúc, phân thắng thuộc về Tiểu đại hiệp.

Sau lời tuyên bố của Trương Huyền Tổ mọi người đồng loạt reo lên:

- Chúng ta đã thắng... Tiểu Quân đã thắng... Tiểu Quân đã thắng.

Không khí Thiếu Lâm tự rộn rịp hẳn lên, ai nấy đều mang một tâm trạng phấn khích vô cùng, vì vừa mới vượt qua một sát kiếp treo trên đỉnh đầu.

Tất cả mọi người thỏa thích bao nhiêu thì Tiểu Quân càng ủ dột bấy nhiêu.

Nhất Phàm đại sư tiến đến đối mặt với Tiểu Quân:

- Thiếu hiệp... Đại nạn hôm nay của võ lâm nếu không có thiếu hiệp thanh toán không biết sẽ như thế nào. Lão tăng thay mặt quần hào võ lâm chính khí đa tạ thiếu hiệp.

Tiểu Quân thở ra:

- Đại sư hãy cho người mai táng Ngại tử đột quyết rồi chúng ta đàm đạo.

Nhất Phàm đại sư gật đầu.

Thiếu Lâm tự sau cuộc đấu sinh tử đã trở lại chốn tịnh cư yên tĩnh vốn là bộ mặt của tòa cổ tự này. Quần hào đã rời Thiếu Lâm để trở về sau khi Tiểu Quân thắng được cuộc đấu sinh tử.

Trong cảnh tịch mịch, yên ắng đó, Tiểu Quân, Nhất Phàm đại sư và Trương Huyền Tổ cùng Thúy Ngân Đài quay quần dưới hậu liêu.

Nhất Phàm đại sư hỏi:

- Thiếu hiệp thắng Ngại tử đột quyết bằng chiêu thức gì ?

Tiểu Quân thở ra:

- Văn bối đoán mà thôi. Yếu lĩnh kiếm thuật của Ngại tử đột quyết nhờ vào cái nhanh và cái chuẩn kết hợp với sự tàn độc. Đại sư nhớ hôm trước văn bối đã đấu với Ngại tử đột quyết bằng nén nhang ?

- ý của thiếu hiệp muốn xem đường kiếm của Ngại tử.

Tiểu Quân gật đầu:

- Đúng vậy.

- Thiếu hiệp thật là thông minh mới nghĩ ra điều đó.

- Đại sư quá khen... Tiểu Quân thắng được Ngại tử đột quyết nhưng sát kiếm của võ lâm vẫn lơ lửng trên đỉnh đầu.

Trương Huyền Tổ chân nhân nói:

- ý Tiểu Quân sợ cao thủ Kim Cung mở trận huyết tẩy võ lâm ?

- Văn bối sợ như vậy. Cuộc tử đấu hôm nay nhất định sẽ đến tai Kim Cung, và cao thủ Kim Cung sẽ chinh lý yếu lĩnh kiếm thuật. Nếu có đối đầu lần thứ hai, nhất định văn bối không còn cơ hội khảo sát kiếm chiêu của họ.

- Nếu không khảo sát được kiếm chiêu của cao thủ Kim Cung, Tiểu Quân khó lòng thủ thắng.

- Ngại tử đột quyết chết cũng vì lý do đó. Đại sư có nhớ không, khi Ngại tử đột quyết tự sát vẫn gượng nói, văn bối là Xảo quỷ...

Thúy Ngân Đài nhìn Nhất Phàm đại sư:

- Ngại tử đột quyết đã phát hiện ra trò ma mãnh của Tiểu Quân.

Tiểu Quân bóp hai bàn tay kêu căng các, nhìn Trương Huyền Tổ nói:

- Mặc dù văn bối thắng Ngại tử đột quyết quang minh chính đại, nhưng trong cái chính đại đó vẫn có quỷ chúc mưu ma. Nếu không có cuộc đấu bằng nén nhang trước đó, e rằng văn bối cùng chết chung với Ngại kiếm thủ rồi.

- A di đà phật... Chỉ một Ngại tử đột quyết thôi mà giang hồ dậy sóng, nếu như Kim Cung phát động huyết tẩy giang hồ thì sự tình còn như thế nào nữa ? Tiểu Quân có cách chi cứu vãn võ lâm Trung Nguyên không ?

Tiểu Quân gãi đầu:

- Văn bối chưa có cách chi, nhưng lúc này nếu có Tử Kiếm Thường Nhẫn cùng chia sẻ trách nhiệm thì có thể làm được việc gì đó.

Ngân Đài nhìn Tiểu Quân:

- Ngân Đài nghĩ Thường Nhẫn không chia sẻ trọng trách với Tiểu Quân đâu. Hướng chi hiện tại y cũng đã trở thành một phế nhân rồi.

- Mặc dù Thường Nhẫn là phế nhân, nhưng y vẫn là một tay kiếm vô địch. Nếu không có thanh huyết kiếm của Thường Nhẫn, Ngại tử đột quyết chưa hẳn lợi hại như vậy.

Tiểu Quân lại vuốt mũi, có lẽ động tác đó đã trở thành thói quen cố hữu mỗi khi y suy nghĩ.

Tiểu Quân nói:

- Thường Nhẫn là một kiếm thủ tạo ra kiếm.

Tiểu Quân đòi nhấc quang chiếu vào thanh huyết kiếm gắn trên vách:

- Thanh kiếm kia là một minh chứng. Chính thanh huyết kiếm đã tạo ra tử chiêu.

Nhưng văn bối ngại Thường Nhẫn sẽ không bao giờ cộng tác với chúng ta. Hẳn chấp nhận trao một cánh tay cầm kiếm cho Kim Cung, ắt không bao giờ phản bội lại chủ nhân của y.

Nhất Phàm đại sư nhìn Tiểu Quân:

- Thiếu hiệp biết chủ nhân Kim Cung là ai không ?

Tiểu Quân lắc đầu:

- Văn bối không biết, nhưng qua những nhân vật như Tử Kiếm Thường Nhẫn, Ngại tử đột quyết thì có thể khẳng định Kim Cung chủ nhân là một nữ nhân có quyền lực.

- Kim Cung ở đâu ?

- Chính Tiểu Quân cũng đang thắc mắc.

Thúy Ngân Đài chú nhãn vào Tiểu Quân:

- Trong giang hồ ngoài Kim Sa phái ra, còn phái nào khởi đầu bằng chữ Kim không ?

Tiểu Quân nheo mày:

- Cô nương nghĩ Kim Cung nằm trong Kim Sa phái ?

- Tiểu Quân không nhớ cái chết của Đỗ Hạo Thiên à ?

Tiểu Quân nhíp tay xuống bàn:

- Đỗ Hạo Thiên chết bởi Đan sa... Một chất độc đặc dị của Kim Sa phái... Có thể lắm... Nhưng sao Kim Sa phái lại hạ tử Đỗ Hạo Thiên bằng Đan Sa ?

Tiểu Quân vừa dứt lời thì có tiếng gõ cửa hậu liêu.

Nhất Phàm đại sư nhìn ra cửa:

- Ai đó...

- Bẩm phương trượng... Đệ tử là Tuệ Quả.

Cửa hậu liêu dịch mở:

- Thừa sư phụ, có vị cô nương cần gặp Tiểu Quân đại hiệp ạ ! Tiểu Quân nhìn Tuệ Quả:

- Tại hạ không hẹn ai vào lúc này. Đại sư có thể cho tại hạ biết vị cô nương đó tên gì ?

- Vị cô nương đó tên là Đồng Tiểu Linh.

- Tiểu Linh...

Tiểu Quân gãi đầu.

Ngân Đài nhìn Tiểu Quân mỉm cười :

- Oan gia lại đến tìm Tiểu Quân rồi.

Tuệ Quả nhìn Tiểu Quân nói:

- Vị Đồng cô nương nói cần gặp Tiểu Quân thiếu hiệp có chuyện hệ trọng liên quan đến vận mạng võ lâm.

- Nàng nói như vậy à. Đại sư có thể mời nàng vào đây.

Tuệ Quả nhìn qua Nhất Phàm đại sư chờ ý kiến.

Nhất Phàm đại sư gật đầu:

- Cho mời vị Đồng cô nương đó vào đây ! - Tuân lệnh phương trượng ! Tuệ Quả lui trở ra.

Một lúc sau, Tiểu Linh xuất hiện. Vừa gặp Tiểu Quân, Tiểu Linh mừng rỡ vô cùng.

Nàng quên cả vái chào hai vị cao tăng và đạo trưởng.

Tiểu Quân đến trước mặt Tiểu Linh, nói luôn:

- Tiểu Quân đại ca... Ngoại tổ đã bị người bức ép giao chìa khóa bí cung...

Tiểu Quân cau mày cắt ngang lời nàng:

- Bí cung nào ?

Tiểu Linh giờ mới bình tâm. Nàng thuật lại tất cả mọi chuyện cho Tiểu Quân và mọi người cùng nghe. Tiểu Linh kể xong, Nhất Phàm đại sư đã căng thẳng vô cùng. Đại sư hỏi nàng:

- A di đà phật.. Tôn Tử tiên sinh nói chìa khóa đó mở bí cung giải thoát cho Linh Địa Huyền Tôn à ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Ngoại tổ tiểu nữ nói như vậy đó... Vì người còn khuyến cáo tiểu nữ phải thông báo với Tiểu Quân để tìm mọi cách đoạt lại chiếc chìa khóa đó không để Linh Địa Huyền Tôn tái xuất giang hồ.

- A di đà phật... Tôn Tử tiên sinh vì chính đạo võ lâm... Thiện tai... Thiện tai ! Nhất Phàm đại sư trang nghiêm thở ra một tiếng:

- Lão nạp giờ có thể đoán ra mọi chuyện rồi.

Nhất Phàm đại sư lắc đầu, rồi nói:

- Linh Địa Huyền Tôn tái xuất giang hồ, nhất định máu chảy thịt rơi không sao đếm hết.

Nhất Phàm đại sư nhìn sang Trương Huyền Tổ:

- Đạo huynh... Thời hạn vận của võ lâm đã đến.

Tiểu Quân khoát tay:

- Sao đại sư lại bi quan như vậy ?

- Tiểu Quân đại hiệp, nói ra chỉ khiến Tiểu Quân lo lắng mà thôi.

- Văn bối đang rất muốn nghe.

- Cách đây hai mươi năm, trong giang hồ có một vị pháp tướng võ công xuất thần nhập hóa xuất hiện đi tìm thuốc trường sinh bất lão.

- Người đó chính là Linh Địa Huyền Tôn ?

- Đúng như vậy... Linh Địa Huyền Tôn pháp tướng rong ruổi từ nam chí bắc cốt tìm cho được thần dược trường sinh bất lão, và đã lập ra phái Kim Sa. Linh Địa Huyền Tôn vô hình trung luyện phải ma công của Âu Dương Đình, nên mở trận sát kiếm vô tiền khoáng hậu. Ma công của Linh Địa Huyền Tôn rất là lợi hại, một khi hạ tử người nào, ăn thịt luôn người đó mà tiếp thu chân nguyên, tăng tiến công lực. Hai mươi năm trước đây ngay cả Đại phương trượng cũng bị y ăn thịt, bấy nhiêu đó thiếu hiệp đủ biết rồi.

- Ma công đó kinh khủng và gớm ghiếc như vậy à ?

Nhất Phàm đại sư thở dài:

- Lôi âm ma công có thể nói là một môn võ công cực kỳ tàn nhẫn và lợi hại không có thứ công phu nào sánh bằng.

Tiểu Quân nheo mày:

- Có thể...

Tiểu Linh nhìn Tiểu Quân:

- Tiểu Quân đang nghĩ gì ?

- Tất cả những chiêu tử kiếm có thể do Linh Địa Huyền Tôn sáng tác từ Lôi âm ma công, nên chiêu kiếm mới tàn nhẫn và khủng bố như vậy.

Tiểu Quân đứng bật lên:

- Kim Cung có thể là bí cung...

Tiểu Quân nhìn Nhất Phàm đại sư:

- Đại sư kể tiếp cho Tiểu Quân nghe đi ! Nhất Phàm đại sư tay lần chuỗi tràng hạt, thở ra nói:

- Võ công của Linh Địa Huyền Tôn lợi hại như vậy nên giang hồ đâu còn ai -241-
cản tay cản chân lão được nữa. Trong lúc vận kiếp võ lâm như dầu sôi lửa bỏng thì

đại sư Tuệ Thông cùng các vị cao tăng la hán quyết định dẫn dụ lão ma vào một tòa bí cung tọa lạc trên Thất Sơn. Tất cả mọi người đều chết, nhưng lão ma cũng bị giam cầm trong bí cung đó.

Nhất Phàm đại sư lim dim như muốn hồi tưởng lại quá khứ:

- Hai mươi năm thấm thoát trôi qua nhanh quá, mặc dù Linh Địa Huyền Tôn bị giam trong bí cung nhưng vẫn không bị chết đói, chết khát đó là chuyện lạ. Cũng từ đó vùng bí cung trở thành thánh địa, không một ai được lui tới, bởi muốn đến thánh địa phải qua một hẻm vực hiểm trở, chắn ngang bằng cánh cửa đá. Canh gác bí cung còn có Tứ đại hộ pháp Võ Đang phái.

Trương Huyền Tổ nhìn Nhất Phàm đại sư:

- Vậy bốn vị sư huynh của bản đạo đột nhiên rời Võ Đang là đến bí cung đó à?

Nhất Phàm đại sư gật đầu:

- Để tránh cặp mắt tò mò của người ngoài giang hồ, bí cung đó ngoài Thiếu Lâm và Võ Đang thay nhau canh gác tuyệt nhiên không giao cho người ngoài.

Nhất Phàm đại sư bấm độn:

- Tứ đại pháp tướng Võ Đang đã gác bí cung đến nay chắc ngoài mười năm rồi.

Tiểu Quân xoa hai bàn tay:

- Ngoài tứ vị pháp tướng Võ Đang phái, còn ai đến thánh địa nữa không ?

Nhất Phàm đại sư lắc đầu:

- Không một ai được đến thánh địa nếu như không có lệnh triệu hồi của Tứ vị pháp tướng.

- Lệnh triệu hồi bằng gì ?

Trương Huyền Tổ thay Nhất Phàm đại sư trả lời Tiểu Quân:

- Khi ra đi bốn vị sư huynh của bản đạo có đem theo đôi linh điều, nhưng suốt từ đó đến nay chẳng hề thấy linh điều mang thư gì về cho bản phái.

Tiểu Quân nghiêm mặt:

- Đại sư... Đạo trưởng... Có chuyện xảy ra tại bí cung rồi. Không thể chần chờ được đâu, chúng ta dù muốn hay không cũng phải đến bí cung.

- A di đà phật... Tiểu Quân tính như vậy rất đúng, không thể để cho Linh Địa Huyền Tôn thoát khỏi bí cung tái xuất giang hồ gieo rắc sát kiếp cho bá tánh.

Nhất Phàm đại sư quay qua Trương Huyền Tổ chân nhân:

- Đạo huynh, ngay ngày mai lão nạp sẽ hiệu triệu quần hào lên đường đến thánh địa bí cung.

Nhất Phàm đại sư quay lại Đồng Tiểu Linh:

- Nếu không có cô nương đến báo tin, e rằng mọi việc đều chậm trễ, tai họa sẽ không lường hết được.

- Tiểu nữ chỉ thực thi sứ mạng mà Tôn Tử tiên bối giao phó thôi.

Nàng nhìn trộm Tiểu Quân:

- Gặp được Tiểu đại ca... Tiểu Linh đã mãn nguyện rồi.

Thúy Ngân Đài liếc xéo nàng, miệng tủm tủm cười.

Ngân Đài toan cất tiếng nói thì thành linh có tiếng linh điều kêu ngoài hậu liêu.

Trương Huyền Tổ khản trương hẳn lên:

- Linh cầm ! Trương Huyền Tổ ra ngoài đầu tiên, theo sau là Nhất Phàm đại sư, Tiểu Quân, Thúy Ngân Đài và Đồng Tiểu Linh.

Trong đêm tối, bộ lông vũ của linh cầm vẫn óng ánh màu ngũ sắc.

Trương Huyền Tổ chớp thấy dưới chân linh cầm có ống tre, đúng là ống tre dùng để đưa tín thư của Võ Đang phái.

Trương Huyền Tổ mừng quá kêu lên:

- Tín thư của Tứ đại sư huynh hẳn đạo.

Trương Huyền Tổ bắt tay lên miệng huýt sáo ba tiếng.

Con Linh cầm vừa nghe tiếng huýt sáo, rúc lên những tiếng kêu rồi vỗ cánh bay vụt về phía Trương Huyền Tổ.

Linh cầm toan rũ cánh, hạ chân xuống vai Trương Huyền Tổ, Tiểu Quân bất thần dụng "Đàn chỉ thần công" phóng ra một đạo chỉ kinh công thẳng vào đôi cánh chim.

Rét...

Linh cầm chúi đầu chúc đất. Nó gãy giữa rồi nằm im bất động.

Trương Huyền Tổ quay ngoắt qua Tiểu Quân:

- Sao.. Tiểu Quân chỉ Linh cầm:

- Ngay cả lúc chim chết rồi nếu đạo trường dụng tới thân chim cũng tán mạng.

Tiểu Quân vừa nói hết lời thì Vô ảnh chi độc Tây Môn Báu xuất hiện:

- Tiểu Quân nói đúng đó.

HỒI THỨ BA MƯƠI HAI

LUY TÌNH BIẾN NHÂN

Mùi xạ hương thơm ngào ngạt xộc vào khứu giác của Thất Thất trong khi thần trí nàng vẫn còn mụ mẫm. Chỉ ngửi mùi thơm xạ hương đó thôi Thất Thất cũng thừa biết mình đang ở trong một gian phòng của nữ nhân, mà nữ nhân này nhất định phải là bậc cung trang thiên kiều. Thất Thất hé mắt.

Đập ngay vào nhãn quang của nàng là một khung cảnh trang hoàng lộng lẫy có một không hai trong giang hồ. Ngay giữa thư phòng treo hai chiếc lồng đèn kéo quân. Ngọn nến sáng tỏ rọi vào những hình nhân đang di chuyển, nhưng khi thu nhãn của Thất Thất vừa chạm vào hai chiếc đèn kéo quân đó, nàng vội nhắm mắt lại.

Nếu trên cõi đời này có những cảnh trần tục, dâm loạn nào ô uế nhất, thì đều có hình nhân in trên vách vải lụa trắng.

Thất Thất dời tầm nhìn qua khung cửa sổ hắt ánh trăng nhòe nhòe. Nàng giật thót mình khi thấy vóc dáng một nữ nhân vận bạch y mỏng tanh đứng ngay khuôn cửa. Nữ nhân đó như muốn tắm mình trong ánh trăng, hay để cho ánh trăng huyền ảo tô điểm vóc dáng vốn đã có những đường cong không một giai nhân nào trên giang hồ sánh bằng.

Thất Thất nhòe dấy.

Nàng khẽ gọi:

- Cô nương...

Nữ nhân chẳng hề quay đầu nhìn lại.

Thất Thất gọi tiếp:

- Cô nương... Nữ nhân buông lời lạnh lùng:

- Đừng gọi ta là cô nương.

Thất Thất thoáng tỏ ra sững sờ. Nàng nghĩ thầm:

"à là nhi nữ như mình, thế mà không cho mình gọi bằng cô nương thì biết gọi bằng cái gì bây giờ?" Nữ nhân bạch y vẫn lơ đãng nhìn vầng trăng sáng tỏ trên trời cao.

- Ta không thích ai gọi ta bằng hai chữ cô nương.

- Thế Thất Thất phải gọi cô bằng gì ?

- Trời sinh ta ra là nữ nhân, nhưng ta lại muốn là nam nhân. Hay nói trắng ra, ta muốn cãi lại ý trời. Ta không thích ai gọi ta là cô nương, bởi ta là một nam nhân trong cái lốt nữ nhân.

Thất Thất một lần nữa không thể che đậy được sự ngạc nhiên hiện rõ trên đôi thu nhãn.

Thất Thất buột miệng hỏi :

- Đã sinh ra là nữ nhân sao lại chối bỏ mình ? Nữ nhân bộ không đáng mặt trong cõi đời này sao ?

Nữ nhân bạch y buông một câu lạnh lùng:

- Đúng như vậy.
- Tôi không tin vào lời nói của...
- Hãy gọi ta là đại ca, hoặc tướng công cũng được.
- Tôi thấy lạ quá... Trên cõi đời này sao lại có một người như... đại ca...

Nữ nhân bạch y bật cười khanh khách:

- Ta lập dị lắm sao ?
- Thất Thất không hiểu được người.

Nữ nhân bạch y từ từ quay lại.

Thất Thất vừa thấy chân diện mục của nàng càng sững sốt hơn. Thất Thất nghĩ thầm:

"Nhan sắc của cô ta đáng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, có sao lại từ bỏ mình chứ ?

Cô ta đang có uẩn khúc gì nên mới lạ lùng như vậy ?" Thất Thất vừa nghĩ vừa nhìn dung diện của nữ nhân bạch y tưởng chừng như nàng muốn thu tóm tất cả sắc đẹp của nàng vào đôi con ngươi đen nhánh.

Nữ nhân bạch y nhoẻn miệng cười :

- Nàng thấy ta thế nào ?
- Cô nương đúng là một trang giai nhân tuyệt sắc, giang hồ không thể có một mỹ nữ nào sánh kịp.

Thất Thất ngỡ lời khen của mình sẽ khiến cô ta vui vẻ, nhưng nàng vừa dứt lời, nữ nhân bạch y đã sa sầm nét ngài quyến rũ. Nàng như không dần được cơn phần nộ bởi lời khen tặng của Thất Thất, mà phát tác thành một đạo kiếm khí chém xả về phía nàng.

Rét...

Đạo kiếm khí của nữ nhân bạch y quả là khó tin được. Ngay cả một kiếm thủ dụng kiếm cũng chưa hẳn chính xác như đạo khí kiếm của nữ nhân bạch y.

Đạo khí kiếm cắt đôi vạt áo trước của Thất Thất mà chẳng hề để lại dấu tích trên da thịt nàng.

Nữ nhân vận bạch y nhìn Thất Thất chằm chằm, cất giọng lạnh như băng hàn.

- Nếu ta còn nghe tiếng cô nương từ cửa miệng của nàng thốt ra gán cho ta thì thân thể nàng sẽ bị xả đôi giống như chiếc áo nàng đang vận.

Nghe giọng nói của nữ nhân bạch y, Thất Thất rùng mình. Từ trước đến giờ nàng chưa từng nghe một giọng nói nào băng giá lạnh lẽo như nữ nhân bạch y, mặc dù chất giọng của bạch y nữ nhân nghe trong như ngọc pha lê, nhưng Thất Thất vẫn ngỡ đó là chất giọng của một oan hồn vì chữ hận.

Nàng nghĩ thầm:

"Chắc chắn vị cô nương này có uẩn khúc gì đó mà mang hận không nói thành lời." Nữ nhân bạch y bước đến cạnh bên Thất Thất. Hai cánh môi mọng đỏ của nàng khẽ điểm nụ cười:

- Nàng đừng giận ta nhé Băng Tâm Ngọc Nữ.

Thất Thất lắc đầu.

Nữ nhân bạch y đặt tay lên bờ vai Thất Thất:

- Ta đáng là Mỹ nam tử lắm chứ ?

- Rất đáng mặt ! - Tốt lắm... Nàng biết vừa rồi ta sử dụng Càn khôn kiếm khí chứ ?

- Càn khôn kiếm khí vốn là tuyệt học của Kim Định tự, luyện Càn khôn kiếm khí không phải dễ, khi luyện thành có thể xưng là thiên hạ đệ nhất nhân.

- Vậy ta có đáng là thiên hạ đệ nhất nhân không ?

- Đáng lắm chứ ! - Với một người như ta, nàng có thích không ?

Thất Thất nheo mày. Nàng rửa thâm:

"à muốn ám chỉ gì đây, chẳng lẽ à muốn mình làm bạn tình với à à ? à điên chắc" Từ ý niệm đó Thất Thất buột miệng hỏi:

- ý của...

- Nàng cứ gọi ta là tướng công.

Nữ nhân khẽ nắn bờ vai Thất Thất.

Thất Thất liếc trộm bàn tay mảnh khảnh. Nàng ôn nhu nói:

- ý của tướng công muốn gì ?

- Ta là nam nhân, nàng còn hỏi ta thích gì nữa ? Có nam nhân nào lại không thích nữ nhân, nhất là nữ nhân có dung mạo như nàng ?

Nghe mấy lời của bạch y nữ nhân, Thất Thất rung mình nổi gai ốc khắp người, thừ ra lúc đó bàn tay thon nhả của bạch y nữ nhân trơn dần xuống khe áo nàng.

Thất Thất toan gạt tay bạch y nữ nhân ra nhưng huyết kiên tĩnh của nàng đã bị điểm rồi.

Như đọc được ý nghĩ thâm kín trong đầu Thất Thất, bạch y nữ nhân cười khẩy một tiếng, rồi nói:

- Nàng tính chống lại ham muốn của ta ?

- Chúng ta đâu thể...

- Tại sao không được chứ... Ta không phải là nam nhân à ?

Bạch y nữ nhân nghiêng răng ken kết nói gần từng tiếng:

- Ta là một nam nhân... Dưới mắt thiên hạ ta là Thánh cô, nhưng ta không cho ai coi ta là nữ nhân. Nàng biết chứ ?

Thánh cô vừa nói vừa áp cả bàn tay thon nhả vào vùng thượng đẳng của Thất Thất.

Thất Thất biến sắc:

- Chúng ta cùng chung...

Thánh nữ lắc đầu:

- Không... Ta và nàng không chung một số phận nữ nhân.

Thánh nữ ghé miệng vào tai Thất Thất:

- Ta và Tiểu Quân... Ai hơn ai ?

- Tôi... Tôi đâu thể so sánh kỳ cục như vậy được.

- Hừ... Nàng vì Tiểu Quân mà toan lấy mạng Thường Nhẫn, nhưng khi gặp Thường Nhẫn rơi vào tình thế thảm thương thì không nỡ xuống tay còn cứu mạng y. Tình cảm của nàng là của nhi nữ thường tình, thế sao nàng không nhận ra ta cũng là một nam nhân như Tiểu Quân và Thường Nhẫn.

Thất Thất lắc đầu:

- Không thể như vậy được.

- Tiểu Quân không để mắt đến nàng, nhưng ta thì để mắt đến mọi nữ nhân trong thiên hạ.

Thánh nữ vừa nói vừa kéo ghệt y phục của Thất Thất.

Thất Thất tròn mắt:

- Đừng làm vậy mà. Tại sao phải cưỡng bức tôi chứ... Chúng ta cùng là nhi nữ với nhau mà.

Thất Thất vừa dứt lời thì hứng trọn một cái tát tai của Thánh nữ.

Bốp...

Thánh nữ gần từng tiếng:

- Nàng chưa sáng mắt ra à ?

Thánh nữ Quốc trượng thộp vào hõ khẩu Thất Thất:

- Đi theo ta ! Bị khống chế mạch môn Thất Thất chẳng còn phản kháng được, nàng bắt buộc phải theo Thánh nữ.

Thất Thất cường lại :

- Tôi phải vận lại y trang chứ.

- Không cần thiết.

Thánh nữ kéo nàng đi về phía tấm bình phong. Nàng đẩy nhẹ bức bình phong một cái, cơ quan bí mật khởi động, vách tường như lõm hẳn vào lộ ra một con đường bí mật.

Theo con đường mật đó, Thánh cô đưa Thất Thất đến một gian phòng hàm ếch.

Trong gian phòng đó có gắn giá nến được thắp sáng trưng.

Thất Thất hỏi Thánh cô:

- Thánh nữ đưa tôi vào đây làm gì ?

- Rồi nàng sẽ biết ! Vừa vào gian mật thất chìm dưới đất, Thánh nữ lại đẩy một viên đá khởi động cơ quan bí mật. Vách gian phòng hàm ếch kêu cằng cắc, tưởng chừng chúng sắp đổ xuống. Sau những âm thanh đó hai mươi hốc đá trông tựa những cỗ quan tài trôi ra ngoài.

Thánh nữ chỉ những học đá vuông vức:

- Nàng hãy nhìn vào trong những học đá đó thì sẽ biết.

Thất Thất tò mò bước đến một học đá nhìn vào trong. Nàng tròn mắt, hai má thẹn thùng quay ngoắt lại.

Thánh nữ mỉm cười hỏi :

- Đẹp không ?

- Tôi... Tôi không ngờ.

- Làm sao nàng ngờ được, trong những cái học đá kia là thân xác của Tiểu Quân và ta đang âu yếm với nhau. Chúng là cả tâm huyết của ta đấy.

- Thánh nữ yêu Tiểu Quân ?

Thánh nữ lắc đầu:

- Ta không yêu gã, mà gã si mê ta chứ... Những bức tượng kia nói lên điều đó mà.

Nàng tiến thẳng đến Thất Thất, ôm ghìet lấy tiểu yêu:

- Bây giờ ta là Tiểu Quân còn nàng chính là ta.

Thánh nữ vừa nói vừa ôm xốc Thất Thất đặt vào một học đá.

- Đừng làm vậy mà...

Thánh nữ vừa vuốt ve thân thể Thất Thất vừa nói:

- Sao ta không là Tiểu Quân chứ... ta là Tiểu Quân mà... Ta là Tiểu Quân mà.

HỒI THỨ BA MƯƠI BA NHỤC CHÍ TÀN NHÂN

Tiểu Quân kéo tay Tiểu Linh và Ngân Đài vào tòa khách điểm "Dạ Đăng".

Hành động của Tiểu Quân quá đột ngột, Ngân Đài trợn mắt, gần giọng hỏi :

- Người kéo ta và Tiểu Linh vào khách điểm làm gì ?
- Vào rồi biết thôi mà... Tiểu gia vừa mới thấy người.

Tiểu Linh hỏi Tiểu Quân:

- Tiểu ca thấy ai ?
- Còn ai có thể làm cho Tiểu Quân phải giật mình ngoài Tử Kiếm Thường Nhân.

Ngân Đài cau mày:

- Tử Kiếm Thường Nhân. Y ở trong kỹ viện này à ?
- Không biết có phải gã hay không. Chúng ta vào thôi.

Tiểu Quân cùng Ngân Đài và Tiểu Linh vào trong kỹ viện. Ba người chọn một chiếc bàn khuất trong góc. Họ vừa an vị thì gã điểm nhị tất tả chạy ra:

- Khách quan và nhị vị cô nương dùng chi ?

Tiểu Quân nheo mày:

- Điểm chủ cho tại hạ một vò rượu năm cân và ít thức ăn ngon đấy nhé.

Gã điểm nhị gật đầu:

- Thưa vâng... Khách quan đợi tiểu nhân một chút.

Gã điểm nhị quay vào trong, y nói với người đang lom khom đứng sau quầy.

Ngân Đài chớp mắt thấy tên Tiểu nhị ngẩng mặt nhìn về phía nàng, buột miệng thốt:

- Đúng rồi... Thường Nhân ! Thường Nhân từ sau quầy bước đến bàn Tiểu Quân. Vẻ mặt của y lạnh băng, dùng cánh tay trái còn lại lau mặt bàn.

Thường Nhân nói:

- Khách quan thích dùng rượu gì ?

Tiểu Quân ngắm Thường Nhân:

- A... Tại hạ nhận ra các hạ đây chính là Tử Kiếm Thường Nhân.

Thường Nhân lắc đầu:

- Khách quan có lẽ lầm người rồi... Tiểu nhân chỉ là kẻ phụ việc trong khách điểm này mà thôi.

Tiểu Quân nhip ngón trỏ trên trán mình:

- Cái đầu của Tiểu gia đạo này tệ quá... Có lẽ Tiểu gia làm thật. Người giống người. Tiểu nhị lấy cho ta vò rượu ngon nhất đấy, rượu phải đích thị của Thiệu Hưng đấy nhé.

Thường Nhấn cúi đầu khúm núm:

- Thưa vâng ! Thường Nhấn lui bước quay vào trong.

Chờ Thường Nhấn đi khuất rồi, Tiểu Linh mới nói với Tiểu Quân:

- Đích thị... Y chính là Tử Kiếm Thường Nhấn.

Tiểu Quân xe lỗ tai nhìn Tiểu Linh, nói:

- Cho y là Thường Nhấn đi, nhưng y không nhận Tiểu Quân thì Tiểu Quân cần gì phải nhận mặt y.

Ngân Đài nói:

- Thế Tiểu Quân không phải đang đi tìm Thường Nhấn à ?

- Tiểu gia không dấu mục đích đó.

- Thường Nhấn ở đây rồi sao Tiểu Quân còn làm mặt lạ với gã chứ.

Tiểu Quân tròn mắt:

- Tiểu gia có làm mặt lạ với gã đâu... Tại gã không nhận mặt ta chứ.

Thường Nhấn quay trở ra bưng theo một vò rượu năm cân. Gã đặt vò rượu xuống bàn:

- Mời khách nhân ! Tiểu Quân mở nắp vò rượu ra ngửi. Hít một hơi thật sâu rồi ngẩng lên nhìn Thường Nhấn:

- Đúng là vò rượu của đất Thiệu Hưng.

- Tiểu nhân vào trong dọn thức ăn.

Ngân Đài và Tiểu Linh đứng lên.

Ngân Đài nói:

- Để chúng tôi vào trong dọn thức ăn cho huynh. Huynh ở đây đối ẩm với Xảo quý.

Thường Nhấn lắc đầu:

- Tiểu nhân không dám làm phiền nhị vị cô nương, và càng không dám hầu rượu với thượng khách.

Thường Nhấn nói xong quay lưng bỏ đi thẳng vào phía trong. Ngân Đài toan cất tiếng gọi gã lại, nhưng Tiểu Quân đã nắm tay nàng giạt nhẹ:

- Thôi gọi làm gì... Người ta không muốn nhìn chúng mình mà.

Vừa lúc đó bốn gã công tử vận trang y bằng gấm tơ Hàn Châu có thêu những đồng kim tiền to bằng bàn tay.

Tiểu Quân truyền âm nhập mật nói với Ngân Đài và Tiểu Linh:

- Có người giúp chúng ta rồi.

Ngân Đài liếc trộm về phía bốn gã đại hán, nói với Tiểu Quân:

- Họ là những ai vậy ?

- Tên công tử có ngoại hiệu là Đào Hoa công tử họ Giang tên Bạch, thiếu bang chủ Kim tiên Bang. Còn ba gã kia đều là những cao thủ của Kim tiên bang. Gã có bộ râu quai nón là Chử Cam, gã có hàm râu cá chốt, đôi mắt ti hí và cái mũi kỳ lân là Chử Lỗ, còn tên đứng sau lưng Giang Bạch là Trình Bang. Bốn tên này tự xưng là Tứ Độc.

Giang Bạch nhìn Tiểu Linh. Cặp mắt của gã ánh lên cái nhìn dâm dật.

Bốn người kéo đến chiếc bàn kê bên cạnh bàn Tiểu Quân.

Giang Bạch vỗ tay xuống mặt bàn:

- Điểm chủ đâu ?

Điểm chủ hấp tấp chạy ra.

Giang Bạch trừng mắt nhìn điểm chủ:

- Người thấy thế gia vào sao không ra tiếp ?

- Dạ... Dạ... Tiểu nhân bận sau bếp. Để tiểu nhân sai người ra phục vụ khách quan.

- Bưng ngay ra cho ta một vò rượu ngon và sơn hào hải vị.

- Thừa vâng ! Điểm chủ vội vã quay vào trong, liền sau đó Thường Nhẫn hấp tấp bưng vò rượu ra bàn Đào hoa công tử.

Thường Nhẫn đặt vò rượu xuống bàn. Y khom mình nói:

- Công tử dùng những món gì ?

Giang Bạch liếc qua bàn Tiểu Quân:

- Bàn bên đó dùng thứ gì, bốn thiếu gia dùng thứ đó.

Thường Nhẫn gật đầu, toan quay lưng, thì Tiểu Quân tăng háng nói lớn:

- Giang hồ Tứ độc không biết đang nói chuyện với Tử Kiếm Thường Nhẫn... Nếu mà biết Thường Nhẫn phụ việc trong khách điểm này nhất định họ không dám bén mảng tới.

Giang Bạch cau mày, y chồm lên mặt bàn nhìn Tiểu Quân:

- Người vừa nói gì ?

- Giang công tử làm bộ không nghe hả ?

Giang Bạch quay ngoắt lại Thường Nhẫn:

- Các hạ nói tên này là Tử Kiếm Thường Nhẫn, một người mà trước đây bất cứ tay kiếm nào nghe đến tên cũng run sợ ?

- Thế các hạ có sợ Thường Nhẫn không ?

Giang Bạch nheo mày:

- Vị khách kia nói người là Thường Nhẫn.

- Vị công tử đó nhìn lầm tiểu nhân thôi.

Giang Bạch bật cười khanh khách. Y cất tràng cười ngạo mạn, ôm vò rượu đặt lên đầu Thường Nhẫn.

Giang Bạch nói với Thường Nhẫn:

- Người đội vò rượu này cho ta nhé ?

- Thừa vâng ! Tiểu Quân truyền âm nhập mật nói với Ngân Đài và Tiểu Linh:

- Tiểu gia hỏi cái gì hai cô cũng đều đồng ý hết nhé.

Ngân Đài và Tiểu Linh gật đầu:

- Ngân Đài cô nương có yêu Thường Nhẫn Tử Kiếm không ?

Ngân Đài ửng mặt. Nàng truyền âm hỏi Tiểu Quân:

- Người hỏi kiểu gì kỳ lạ vậy ?

Tiểu Quân nhăn mặt:

- Nàng cứ nói đồng ý đi mà.

Tiểu Quân nhìn Thường Nhẫn:

- Thường huynh... Nhị vị sư muội của tại hạ đã để mắt đến Thường huynh rồi, nên không thể chịu đựng được hành động của Đào hoa công tử.

Giang Bạch trừng mắt nhìn Tiểu Quân:

- Các hạ nói sao, nói lại cho bốn thế gia nghe xem.

Giang Bạch bước qua bàn Tiểu Quân. Y nhìn Tiểu Linh và Ngân Đài, vênh mặt nói:

- Nhị vị cô nương thấy tại hạ và gã tiểu nhị cụt tay ai phong độ hơn ai ?

Tiểu Linh liếc Tiểu Quân.

Tiểu Quân tủm tủm cười nói:

- Nhị vị sư muội của tại hạ nhất định chọn Tử Kiếm rồi. Làm sao Đào hoa công tử so bì với Thường Nhẫn được chứ.

Giang Bạch sùng sùng, y chỉ mặt Thường Nhẫn:

- Gã này mà là Tử Kiếm Thường Nhẫn hả... Gã chỉ đáng hầu rượu cho bốn thế gia mà thôi.

Ngân Đài bước đến cạnh Thường Nhẫn:

- Sao Thường huynh lại nhu nhược thế này. Huynh vì sinh mạng quý báu à ?

Thường Nhẫn gục mặt nhìn xuống:

- Tiểu nhân không phải là Thường Nhẫn.

Giang Bạch đắc ý sau lời khẳng định của Thường Nhẫn. Y ngênh mặt nói với Thường Nhẫn:

- Nếu người không phải là Thường Nhẫn thì hãy quì xuống ngửi hài của cô nương đó cho bốn thế gia.

Thường Nhẫn lưỡng lự.

Giang Bạch quát mắt:

- Người dám cãi lệnh bốn thế gia à ?

- Tiểu nhân không dám cãi lệnh, nhưng vì phải đội vò rượu cho công tử, không tiện quì mà thôi.

Tiểu Quân thộp vò rượu trên đầu Thường Nhấn:

- Để ta giữ vò rượu cho ngươi.

Ngân Đài lúng túng khi Tiểu Quân đoạt vò rượu. Hành động của Tiểu Quân khiến nàng giấy náy.

Ngân Đài hỏi Tiểu Quân:

- Ngươi tính giở trò gì vậy ?

Tiểu Quân tủm tủm cười nói:

- Tiểu gia ngờ ngờ tên này không phải là Tử Kiếm, nên nghe theo lời Đào hoa công tử thôi mà.

Ngân Đài lắc đầu:

- Bỏn cô nương không ép người.

Tiểu Quân nheo mắt với Giang Bạch.

Giang Bạch cười khanh khách, y nhìn Ngân Đài nói:

- Cô nương đừng bận tâm, gã này phải phục dịch chúng ta mà.

Giang Bạch vừa nói vừa thộp gáy Thường Nhấn ấn xuống:

- Sao ngươi không nghe lệnh của bỏn thế gia ?

Thường Nhấn quì mọp dưới chân Ngân Đài, Ngân Đài lùi hẳn về sau một bộ.

Xoảng...

Tiểu Quân thét lớn sau khi đập vỡ vò rượu của Giang Bạch:

- Ta tiêu từng thiệt rồi... Chết chắc rồi, bằng hữu của Xảo quỷ mà như vậy, trông không khác gì con rùa rút cổ.

Tiểu Quân vò đầu nhảy đống lên:

- Tiểu gia hối tiếc vì đã để cho ngươi đặt chân lên lầu thuyền Nghê thường vũ y khúc.

Giang Bạch nghe Tiểu Quân nói mà không hiểu gì cả. Gã ngơ ngác nhìn Tiểu Quân.

Tiểu Quân trừng mắt nhìn chằm chằm Giang Bạch.

Bốp...

Không biết Tiểu Quân nghĩ gì lại tát một cái thật mạnh vào má trái Giang Bạch.

Hứng trọn cái tát của Tiểu Quân, Giang Bạch lão đảo lùi luôn hai bộ.

Giã găm lên như con thú bị trúng thương:

- Gừ... Gừ... Giang mỗ giết ngươi ! Lời Giang Bạch còn đọng trên hai cánh môi thì tinh huyết đã bị Tiểu Quân điểm rồi.

Giang Bạch đổ sầm xuống đất.

Chữ Cam, Chữ Lỗ và Trình Bang đồng loạt đứng bật dậy, nhưng Ngân Đài đã sàng

bộ án ngữ trước mặt ba người đó. Trên đôi ngọc thủ của nàng lấp lánh hai cây kim vàng ửng sắc.

Ngân Đài hừ nhạt, gằn giọng nói:

- Các người không muốn mù hai con mắt thì đứng yên.

Chữ Cam thấy đôi kim châm trên tay nàng, buột miệng nói:

- Cô nương chính...

Tiểu Quân cười khì một tiếng, nhìn ba gã đó, nói:

- Tại hạ nói cho ba vị biết, cô ta chính là Phi châm đoạt nhãn Thúc Ngân Đài đó.

Tiểu Quân chỉ luôn vào ngực mình:

- Còn tại hạ đây là Tiểu Quân.

Chữ Cam tròn mắt, ôm quyền xá một cái:

- Chúng tôi không biết... Xin các vị miễn thứ ! Tiểu Quân gãi đầu:

- Tiểu gia sẽ miễn thứ cho các vị nếu như các vị bắt gã tiểu nhị này phải tự nhận là Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Gã điếm chủ thấy chuyện lộn xộn bước ra. Gã khúm núm nói:

- Khách nhân, đã xảy ra chuyện gì vậy ? Tên hầu việc của tiểu nhân đắc tội với thượng nhân à ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Đúng vậy đó... Lão coi, y cứ quì thì làm sao phục vụ cho tiểu gia được.

Gã điếm chủ trừng mắt quát Thường Nhẫn:

- Đứng lên ! Thường Nhẫn đứng lên nhưng mặt vẫn cúi gầm nhìn xuống đất.

Tiểu Quân gật đầu:

- Tại hạ coi bộ tên tiểu nhị rất biết nghe lời điếm chủ.

- Nếu hắn không nghe, tôi sẽ đuổi y ngay lập tức.

- Điếm chủ có thể bắt y bồi ảm với tiểu gia được không ?

Gã điếm chủ ngạc nhiên nhìn Tiểu Quân:

- Y... y bồi ảm với thượng khách à ?

- Tại hạ rất muốn như vậy, như bị từ chối, nên tại hạ mới phật ý.

- Nếu thượng khách muốn thì gã phải hầu chứ.

Điếm chủ nhìn Thường Nhẫn, đặt tay lên bờ vai phải của gã:

- Người chịu khó bồi ảm với thượng khách đại gia đây nghe.

- Thừa vâng ! Tiểu Quân quay sang Chữ Cam:

- Cho các người khiêng gã Đào hoa công tử này rút lui.

Chữ Cam ôm quyền xá Tiểu Quân:

- Đa tạ Tiểu Quân đại hiệp ! Ba tên Kim tiền bang xốc nách Giang Bạch lẫn nhanh ra ngoài khách điểm. Sự khúm núm sợ hãi của chúng thể hiện hẳn ra ngoài, bởi võ lâm đã truyền đi cái tin Xảo quỷ Tiểu Quân trong một chiêu bức tử sát nhân tuyệt kiếm Ngại tử đột quyết.

Tiểu Quân chỉ chiếc ghế đôn.

- Mời...

Thường Nhãn ngồi xuống ghế đối mặt với Tiểu Quân và Tiểu Linh.

Tiểu Linh rót rượu ra chén, trong lúc gã điểm nhị nhanh chân lẫn ra sau nhà bùng mâm thức ăn bày ra bàn.

Điểm chủ vỗ vai Thường Nhãn:

- Người hầu rượu thượng khách đấy nhé.

Tiểu Quân ngược lên, nói với điểm chủ:

- Điểm chủ cứ để chúng tôi tự nhiên.

Gã điểm chủ gật đầu bỏ đi.

Tiểu Quân bùng chén rượu đưa đến trước mặt Thường Nhãn:

- Mời Thường huynh ! Thường Nhãn lắc đầu:

- Tôi không phải là Thường Nhãn Tử kiếm.

- ờ thì tiểu gia mời tiểu nhị vậy.

Thường Nhãn đón chén rượu của Tiểu Quân uống cạn.

Tiểu Quân cũng đặt chén xuống bàn đối nhãn với Thường Nhãn.

Chàng tàng hắng nói:

- Người có nét uống rượu không khác Thường Nhãn.

- Người giống người...

Tiểu Quân hừ nhạt một tiếng:

- Tiểu gia nói thật nghe... Tiểu gia không phải vì Tử kiếm Thường Nhãn quá đầu nhé. Chẳng qua ta chỉ muốn biết tin tức của Băng Tâm Ngọc Nữ Thất Thất.

Thường Nhãn cúi mặt nhìn xuống chén rượu:

- Tiểu nhân có biết tin này ! Thất Thất cô nương đã bị Thánh cô dẫn về Kim Cung rồi.

- Người chỉ nói được như vậy rồi dừng đừng lo cho cái mạng chó của người thôi sao, để mặt người khác sống chết chẳng cần biết.

Tiểu Quân rót rượu ra chén:

- Tiểu gia nghe Nhất Phàm đại sư nói, nếu không có Thất Thất tử tử, người chả còn cái mạng để chui vào khách điểm này phục dịch.

Thường Nhãn im lặng chẳng thốt nửa lời.

Tiểu Quân nâng cầm gã, nhìn thẳng vào đôi con ngươi ủ dột của họ Thường:

- Người hãy nhìn thẳng vào mắt Tiểu Quân ! Đôi mắt ủ dột của Thường Nhẫn vừa chạm vào nhãn quang của Tiểu Quân đã sụp xuống.

- Người không dám nhìn ta ?

- Tại sao tiểu nhân phải nhìn khách quan chứ ?

- Người sợ nhìn thẳng vào ta phải không ? Bởi ta sẽ chế giễu, lăng nhục người.

Tiểu Quân rót rượu ra chén:

- Hãy uống chén rượu này với ta ! Tiểu Quân ép miệng chén vào hai cánh môi khô khốc của Thường Nhẫn.

Tiểu Quân lạnh lùng nói:

- Uống đi ! Thường Nhẫn hé miệng uống rượu trong chén.

Tiểu Quân thở dài một tiếng:

- Không ngờ một kiếm khách Tiểu Quân kính phục lại bệ rạc như thế này.

- Khách quan nhìn lầm rồi... Sự thật tôi không phải là người khách quan muốn tìm.

Tiểu Quân chau mày:

- Người nói ta đui chắc. Người dâng mạng Thất Thất tử tử cho Kim Cung rồi hóa thân thành con rùa rút cổ để che dấu hành tung của mình. Tiểu gia sẽ moi tìm người, coi trái tim của người lạnh đến độ nào.

Tiểu Quân vừa nói vừa rút ngọn trủy thủ Quang Minh chích mũi vào vùng ngực trái của Thường Nhẫn.

Ngân Đài lắc đầu:

- Tiểu Quân đừng...

- Con người vô tâm, vô cảm này thì để hấn sống làm gì.

Tiểu Quân ấn thêm mũi dao trủy thủ, một giọt máu rịn ra điểm một chấm đỏ trên áo Thường Nhẫn. Thường Nhẫn vẫn mặc nhiên không một chút phản ứng gì.

Tiểu Quân trợn mắt:

- Người không quý cái mạng của mình à ?

- Tiểu nhân chờ khách quan moi tìm.

Tiểu Quân găm lên:

- Tiểu gia không giết người để bản dao của tiểu gia.

Vừa thét, Tiểu Quân vừa rút lại ngọn trủy thủ tra vào thất lung.

Tiểu Linh nhìn Thường Nhẫn, cất giọng ôn nhu:

- Thường kiếm thủ sao lại hành hạ mình như vậy ? Người không nghĩ đến việc cứu Thất Thất sao ?

Thường Nhẫn cúi mặt nhìn xuống.

Tiểu Quân nói:

- Được rồi, tiểu gia đã có cách.

Tiểu Quân quay mặt vào trong gọi :

- Điểm chủ...

Gã điểm chủ tất tả chạy ra:

- Khách nhân cần chi ạ ?

- Tên tiểu nhị này điểm chủ trả bao nhiêu quan tiền.

Gã điểm chủ nhăn mặt:

- Ậy... Có trả gì đâu. Hắn xin tiểu nhân vào phục dịch kiếm bữa ăn thôi. Khách nhân hỏi vậy để chi ?

- Tại hạ muốn mua gã làm sai nha.

Gã điểm chủ gãi đầu:

- ái dà... Hắn rời khỏi khách điểm của tôi... Tôi mất một cánh tay đấy.

- Điểm chủ cứ ra giá đi.

- Nếu thượng nhân thích hắn tôi nhường lại với giá năm lạng.

Thường Nhãn nhìn gã điểm chủ. Y trầm giọng buông một câu lạnh nhạt:

- Ta không phải là nô bộc của lão.

Gã điểm chủ trừng mắt:

- Ê... Nếu không có Cửu Triều này cư mang người thì từ đó đến giờ, thì với cánh tay còn lại kia người chắc gì tìm được cái ăn cái mặc để được hội ngộ với vị thiếu gia đây.

Tiểu Quân vỗ vai Cửu Triều:

- Cửu huynh nói rất đúng... Nếu không có Cửu huynh, e rằng gã chẳng giữ nổi cái mạng nữa.

Cửu Triều nguýt Thường Nhãn:

- Ta không hiểu người có gì mà vị thiếu gia này thích chứ.

Gã giả lả cười nhìn Tiểu Quân:

- Tôi chỉ lấy lại chút kim ngân đã nuôi tên này thôi.

Tiểu Quân gật đầu, neho mắt với Tiểu Linh. Tiểu Linh liền móc năm nén vàng trao vào tay Cửu Triều:

- Gởi điểm chủ ! Cửu Triều cầm năm nén vàng xá Tiểu Quân, Tiểu Linh:

- Đa tạ thiếu gia... Đa tạ thiếu gia ! Y quay lại Thường Nhãn:

- Kể từ lúc này ta không chứa người nữa... May mắn cho người được thiếu gia đây cư mang, ráng hầu hạ người cho tốt ! Tiểu Quân nói với Ngân Đài:

- Chúng ta rời đây chứ ?

Tiểu Quân nắm hổ khẩu tả thủ của Thường Nhãn.

- Người đi với Tiểu Quân chứ ?

- Người muốn đưa tiểu nhân này đi đâu cũng được.

- Tốt lắm ! Chúng ta trở về thuyền thôi.

HỒI THỨ BA MƯƠI TƯ

ĐỐI MẶT

Lâu thuyền "Nghê thường vũ y khúc" lênh đênh trên sông Hoàng Giang đã ba ngày. Trong ba ngày đó, từ lúc có mặt Thường Nhẫn trên Lâu thuyền, cuộc sống trên thuyền trở nên im ắng và tĩnh mịch vô cùng. Gần như tất cả mọi người đều quay về với cái riêng bên trong của mình, nên nhanh chóng trở thành những con người lặng lẽ, trầm cảm.

Thường Nhẫn ngồi trên khoang thuyền, kể từ lúc y theo chân Tiểu Quân, phát hiện ra chủ nhân chiếc Lâu thuyền chẳng ai khác chính là Xảo quỷ, y càng giữ vẻ mặt trầm cảm, sống một cõi riêng.

Trăng chênh chếch nhú lên đỉnh ngọn. Thất sơn xa xa, Tiểu Quân từ trong khoang thuyền bước ra. Chàng không màng đến Thường Nhẫn mà tiến thẳng về phía mũi thuyền nhìn ánh trăng vàng tròn lặn.

Khoang thuyền chỉ có hai người, nhưng giữa họ có một khoảng cách xa vời vợi. Cả hai như muốn thách thức nhau bằng sự im lặng.

Gió sông lạnh giá phủ lên khoang thuyền, đập vào trường y của Tiểu Quân tạo ra những âm thanh phần phật.

Thường Nhẫn thở dài một tiếng.

Tiểu Quân không màng đến tiếng thở ra của Thường Nhẫn, hình như chàng chỉ dõi mắt về phía ánh trăng trên đỉnh Thất Sơn. Ngọn Thất Sơn và ánh trăng kia có gì thu hút khiến cho Tiểu Quân say đắm như vậy. Ai cũng mê cái đẹp hùng vĩ của tạo hóa, nhưng cái đẹp đó đâu thể cuốn cả thần thức, quên hết thực tại, chỉ có Tiểu Quân mới biết được vì sao y chăm bằm vào ngọn Thất Sơn và ánh trăng kia.

Thường Nhẫn lại thở ra lần nữa. Có lẽ sự im lặng giữa y và Tiểu Quân chẳng khác nào tảng băng sơn đang chực chờ nhấn chìm y xuống cõi tịch mịch.

- Sao ngươi không nói gì với ta ?

Tiểu Quân chấp tay sau lưng, từ từ quay lại đối nhãn với Thường Nhẫn:

- Ta không muốn phá sự yên tĩnh của ngươi. Ta cũng như ngươi, có những lúc thích quay về với cái riêng của mình. Chính sự quay về đó có thể tìm ra cái chân bản ngã của mình.

Thường Nhẫn chớp mắt, nhìn Tiểu Quân:

- Ta muốn hỏi ngươi một điều, và ngươi phải trả lời thật cho ta biết.
- Nếu điều ngươi đang thắc mắc cần thiết phải hỏi, và ta cảm nhận phải nói thật với ngươi.

Thường Nhẫn trầm mặt nhìn xuống khoang thuyền:

- Tại sao ngươi lại cứu ta đưa về Lâu thuyền "Nghê thường vũ y khúc".
- Ngươi chỉ hỏi điều đó thôi à ? Được... Ta sẽ trả lời.

Tiểu Quân bước đến đối mặt với Thường Nhẫn:

- Ta cứu ngươi bởi một lẽ ngươi là Tử Kiếm Thường Nhẫn, người đầu tiên đi tìm Xảo quỷ Tiểu Quân để lấy mạng.

- Ngươi tử đột quyết đã không từng muốn lấy mạng ngươi à ?

- Y là kẻ thứ hai tiếp nối sứ mạng của ngươi.

Thường Nhẫn thở hắt ra một tiếng:

- Ngươi không vì những chiêu tử kiếm sát nhân ?

Tiểu Quân mỉm cười :

- Trước đây ta không cần. Tử chiêu sát kiếm cũng có cái khuyết của nó, và cái khuyết đó chỉ trong một đêm thôi ta cũng đã tìm ra.

- Ngươi hạ được Ngại tử đột quyết, ta phải thừa nhận ngươi là kẻ cô độc của võ học.

Tiểu Quân nheo mày:

- Tại sao ngươi gọi ta là kẻ cô độc của võ học ?

- Ngươi cô độc bởi ngươi không có đối thủ. Ngươi thử nghĩ xem, ngươi học võ công để mình chứng với thiên hạ, nhưng chẳng có ai đủ bản lĩnh ẩn chứng võ công với ngươi, thế thì ngươi có cô độc không ?

Tiểu Quân nhún vai:

- Ta không nghĩ đến chuyện ẩn chứng võ công. Ta sống không phải chỉ vì mỗi một chuyện là hàm thụ võ công. Người biết sống tất phải biết mình có rất nhiều cái lý để sống, do đó ta không bao giờ cô độc, huống chi lúc này ta cũng không phải là kẻ cô độc đối với võ học.

Tiểu Quân trừng mắt nhìn thẳng vào hai con ngươi ủ dột của Thường Nhẫn:

- Thường Nhẫn... Cái tĩnh bên ngoài của ngươi chính là cái động dữ dội trong tâm hồn ngươi. Ngươi đã đánh mất một đấng hồng nhan tri kỷ, và sắp tới đây ngươi cũng mất luôn kẻ tri âm, ngươi vĩnh viễn là con người cô độc trong cõi đời này.

Thường Nhẫn nghe Tiểu Quân nói mà nuốt nước bọt:

- Ngươi biết vì sao ta muốn giết ngươi không ?

Tiểu Quân nhún vai:

- Vì sao ta cần phải biết chứ ?

Thường Nhẫn nheo mày:

- Người muốn giết ngươi, mà ngươi cũng chẳng cần tìm hiểu nguyên nhân vì sao người đó giết ngươi ?

Tiểu Quân cười khẩy một tiếng:

- Trong giang hồ có mấy lẽ để thiên hạ giết ta. Một, họ giết ta vì chữ danh; hai, họ giết ta vì chữ tình; ba, họ giết ta vì chữ kỷ. Cuối cùng, có lẽ ta cũng thêm vào chữ hận.

Thường Nhẫn nheo mày:

- Tất nhiên giết người chỉ trong bốn chữ đó thôi, nhưng người cần biết người giết người vì chữ gì chứ. Tỷ như ta.

Tiểu Quân vuốt mũi, chàng từ từ quay mặt nhìn về hướng ngọn Thất Sơn:

- Đối với chữ danh, người đã quá lấy lòng rồi. Thiên hạ nghe nhắc đến Tử Kiếm Thường Nhẫn tất phải liên tưởng đến một kiếm thủ vô địch. Chữ danh người đã trọn.

Người không phải là kẻ ích kỷ, nếu người ích kỷ thì chẳng bao giờ chịu mất một cánh tay, người với Tiểu Quân cũng chẳng có hận thù gì, thậm chí trong đáy mắt của người còn tha thiết được đối ẩm với ta, nói một cách nào đó người muốn Tiểu Quân này là kẻ tri kỷ bằng hữu.

Tiểu Quân quay ngoắt lại nhìn Thường Nhẫn:

- Người vì chữ tình mà giết ta.

Thường Nhẫn lùi luôn một bộ.

Tiểu Quân cười mỉm:

- Sao người lại thất thân như vậy ?

Thường Nhẫn cúi gầm mặt xuống:

- Người nói tiếp đi... Ta đang muốn nghe.

- Người muốn nghe để khóa lấp cái động đang dấy thành cơn bão trong tâm người.

Mặc dù ta đã chán ngán người, nhưng sao trong ta vẫn còn một chút gì đó để dành cho người. Dù sao người đã tự hành hạ mình để nghĩ đến Thất Thất. Người muốn trở thành một phế nhân vô dụng trước sự phỉ báng của mọi người. Người muốn quên Tử Kiếm Thường Nhẫn mà thay vào đó là một gã tiểu nhân vô danh, làm thân sâu bọ trả lại những món nợ trong cuộc đời này.

Thường Nhẫn rung mình như kẻ mắc chứng phong hàn. Gã trầm trọng nói:

- Người giết ta đi ! Tiểu Quân lắc đầu:

- Ta giết người được ích gì ?

Thường Nhẫn ngẩng lên, gằn từng tiếng:

- Tiểu Quân, sao người không giết ta... Người muốn gì ở ta ?

- Người hỏi ta muốn gì à... Muốn người trở lại với cái danh kiếm nhân vô địch.

- Để làm gì chứ ?

Tiểu Quân nhún vai:

- Để nhìn lại chữ tình trong con người người, và sau cùng ta có được một cứu tinh.

- Ta... Một phế nhân như ta mà là cứu tinh của người à ?

- Ta tin như vậy... Ngoài Tử Kiếm Thường Nhẫn ra không ai có thể cứu được ta...

Thường Nhẫn lắc đầu:

- Đâu ai có thể giết được người chứ.

Tiểu Quân thở dài một tiếng:

- Sự sáng suốt đã bỏ người ra đi rồi ?

- Người nói như vậy có ý gì ?

- Ta thất vọng quá. Mà thôi... Cuộc đối thoại giữa ta và người đến đây đủ rồi. Chút nữa đây ta sẽ rời chiếc Lâu thuyền này, lời cuối cùng của Tiểu Quân nói với người, ngay cả hiện tại bản thân ta cũng không phải là kẻ cô độc trong giang hồ. Vì sắp tới đây, ta sẽ đối mặt với người muốn giết ta.

Thường Nhấn biến sắc:

- Người đi gặp... Người đi gặp...

Thường Nhấn lắc đầu:

- Người đừng đi... Ta khuyên người đừng đi. Người sẽ chết.

Tiểu Quân quay nhìn vầng trăng trên cao, bật tràng cười khanh khách. Tiếng cười của Tiểu Quân bất giác hóa thành những tiếng sấm âm ỉ vỗ vào màng nhĩ Thường Nhấn, bắt y phải cau mặt lại.

Thường Nhấn lẩm nhẩm:

- Tiểu Quân... Ta van người đừng đi... Ta van người ! Tiểu Quân cắt ngang tràng cười tiểu ngạo đó, lạnh lùng nói:

- Xảo quỷ Tiểu Quân đâu muốn biến thành kẻ cô độc theo ý của người.

Tiểu Quân đặt tay lên vai Thường Nhấn:

- Nỗi đau nào rồi cũng có lúc kết thúc.

Tiểu Quân quay lưng bước lại mạn thuyền, gã quay lại chiếu ánh mắt linh anh về phía Thường Nhấn:

- Nếu như sau này Linh Địa Huyền Tôn tái xuất giang hồ ta nghĩ chỉ có người mới đủ bản lĩnh chặn bàn tay sát nhân của lão.

- Tiểu Quân...

Tiểu Quân lắc đầu:

- Ta đã sắp xếp tất cả rồi... Người cứ ở lại Lâu thuyền này mà sống với cái tôi bản ngã của người.

- Tiểu Quân...

Lời còn đọng trên môi Thường Nhấn thì Tiểu Quân đã phi thân xuống chiếc thuyền nan.

Thường Nhấn nhảy đến mạn thuyền:

- Tiểu Quân... Người đi thật sao ?

- Ta đi nhưng chưa hẳn ta đã không quay về.

Tiểu Quân vừa nói vừa cởi dây thừng nối chiếc thuyền nan xinh xắn. Chàng dùng chèo đẩy vào mạn Lâu thuyền tách chiếc thuyền nan ra xa.

Tiểu Quân vẫy tay với Thường Nhấn. Chàng vừa vẫy tay vừa nói:

- Người cứ ở lại sống với cõi tịch mịch của người.

Con thuyền nan tách ra được hai mươi trượng thì trong khoang Lâu thuyền, Tiểu Linh, Ngân Đài, Sư Sư, Cúc Cúc và Trân Trân thoát ủa ra ngoài khoang thuyền.

Tiểu Linh chớp lấy Thường Nhẫn hỏi luôn:

- Tiểu Quân đâu rồi ?

Ngân Đài bậm môi nhìn dòng nước Hoàng Giang.

Sư Sư nhìn Thường Nhẫn không chớp mắt.

Trân Trân giằng tay Thường Nhẫn:

- Thường kiếm khách nói đi... Tiểu Quân đâu rồi ?

- Tiểu Quân đi rồi, đi đến một nơi mà tại hạ nghĩ y không thể quay trở lại được.

HỒI THỨ BA MƯƠI LĂM

ĐƯỜNG ĐẾN BÍ CUNG

Tiểu Quân rời lâu thuyền "Nghê thường vũ y khúc" bằng con thuyền nan, cứ theo dòng Hoàng Giang đi thẳng một mạch, đến địa phận núi Thất Sơn.

Đúng như Nhất Phàm đại sư nói, Thất Sơn quả là chốn thánh địa võ lâm không dấu chân người lui tới, nên trong vẻ hùng vĩ hoành tráng vẫn có sự hoang vu vắng lặng khiến bất cứ ai đặt chân đến cũng phải rùng mình, rờn rợn bởi sự hoang vắng vốn dĩ của chốn thánh địa.

Tiểu Quân thấy xa xa có một chiếc cầu ghép bằng ván nổi ra bờ sông.

Tiểu Quân chèo luôn đến chiếc cầu thuyền đó. Chàng cột dây giữ thuyền rồi phi thân lên cầu.

Tiểu Quân dừng bước. Ngay trên đầu cầu ai đó đã đặt sẵn một vò rượu hai cân, niêm cẩn thận.

Tiểu Quân bước đến vò rượu. Trên nắp vò rượu dán mảnh giấy hồng điều ghi hai chữ:

"Tử tình".

Tiểu Quân mỉm cười nghĩ thầm:

- Có lẽ người ta đặt rượu ở đây để đãi mình.

Tiểu Quân không chần chừ, bung vò rượu khui nắp.

Mùi hảo tửu bốc lên thơm ngào ngạt khiến con sâu rượu trong đàn điền của Tiểu Quân ngộ ngậy.

Tiểu Quân ghé mũi hít hai hơi liên tục. Mùi rượu trong vò xộc vào khứu giác khiến thần trí Tiểu Quân lâng lâng, như người đang lâng lâng giữa không trung.

Tiểu Quân lẩm nhẩm nói:

- Ái chà... Lần đầu tiên mình mới thưởng thức được thứ rượu ngon như thế này.

Tiểu Quân cấp luôn bầu rượu thong dong vừa đi vừa uống. Có lẽ trong thiên hạ chỉ duy nhất một mình Xảo quỷ có cá tính ngông cuồng, phớt lờ với hoàn cảnh nên mới có phong thái tự tại.

Tiểu Quân đi đến một ngã ba, dừng bước mở tấm bản đồ do con Linh cầm mang đến chùa Thiếu Lâm.

Chàng gãi đầu:

- Đi vào con đường bên trái. Đi thì đi ! Gấp tấm bản đồ giắt vào thắt lưng, Tiểu Quân rẽ vào con đường bên trái tiếp tục đi.

Đường đi càng lúc càng khúc khuỷu, đúng là một hoang lộ không dấu chân người.

Chàng thấy xa xa một tòa nhà lục giác dùng cho khách lữ hành nghỉ chân.

Tiểu Quân vào trong gian nhà đó. Chàng thoáng sững sờ khi thấy tấm liễn treo thêu hàng chữ:

"Cung nghinh Tiểu Quân thượng khách!" Tiểu Quân ngồi xuống chiếc ghế đơn bằng đá hoa cương, nhìn tấm liễn nghĩ thầm:

"Người ta đã chuẩn bị rất chu đáo để đón tiếp mình." Tiểu Quân thản nhiên bưng vò rượu nhấp từng ngụm, nhàn tản đưa mắt nhìn cảnh vật bên ngoài. Tiểu Quân uống hết vò rượu tửu tình hai cân thì mới có người xuất hiện.

Người đến đón khiến Tiểu Quân cau mày, sa sầm nét mặt. Bởi người đó chẳng ai khác mà chính là bang chủ Cái Bang Lập Cư.

Lập Cư bước vào tòa Lục giác:

- Các hạ ở đây đã lâu rồi, hãy theo tôi vào Thánh Cung.

Tiểu Quân nhìn Lập Cư, nhún vai, chéo chân chữ ngũ:

- Tại hạ đến đây rồi chẳng muốn đi đâu cả.

- Tiểu quý đã đến đây tất phải vào Thánh Cung, chẳng lẽ ngồi mãi đây à ?

Tiểu Quân nguýt Lập Cư:

- Tiểu Quân vốn rất muốn vào Thánh Cung, nhưng vừa diện kiến với Lập bang chủ ý niệm đó chẳng còn nữa.

Lập Cư cau mày:

- Sao kỳ lạ như vậy ?

Tiểu Quân khoát tay:

- Phiên Lập bang chủ trở vào Thánh Cung bẩm báo với Thánh cô hãy cho người khác ra đón Tiểu Quân.

- Tiểu quý nói vậy có ý gì ?

- Lập bang chủ còn giả vờ không hiểu nữa... Chẳng lẽ chờ Tiểu Quân nói toạc móng heo ra mới hiểu à.

Lập Cư càng tỏ lộ sự thắc mắc hơn:

- Lập mõ quả không hiểu ý của Tiểu quý.

Tiểu Quân chỉ tấm liễn:

- Lập bang chủ đọc câu chữ trên tấm liễn này coi.

Lập cư vô hình trung đọc hàng chữ thêu trên tấm liễn:

- Cung nghinh Tiểu Quân thượng khách!

Tiểu Quân vỗ tay:

- Đấy... Tiểu Quân đến đây theo sự cung nghinh của Thánh Cô, thế mà Thánh cô lại cho Lập bang chủ ra đón, không đúng ý tứ hàng chữ thêu của tấm liễn này.

- Lập mõ được lệnh ra đón Tiểu Quân, và này giờ chưa làm gì phật ý người.

Tiểu Quân trợn mắt:

- Thấy cái mặt của Lập bang chủ là tại hạ muốn quay về rồi, còn đâu hứng thú mà vào diện kiến với Thánh cô chứ. Chẳng lẽ Tiểu Quân vác bộ mặt đưa đám đi gặp người sao.

Tiểu Quân khoát tay:

- Lập bang chủ vào báo với Thánh cô cho ai khác ra đón tại hạ.

Lập Cư sượng đến đỏ mặt:

- Tiểu quý... Ngươi...

Tiểu Quân nạt ngang:

- Im... Lập bang chủ nên nhớ Tiểu Quân đến thánh địa Thất Sơn lần này theo thiệp mời của Thánh cô nhé... Nếu như Lập bang chủ xúc phạm tại hạ là xúc phạm đến Thánh cô rồi đó. Trong thánh địa này có lẽ chức phận của Lập bang chủ chỉ đứng trên mấy tên thuộc nhân Cái bang.

Lập Cư bậm môi. Gã chẳng còn biết nói gì nữa.

Thấy Lập Cư chân chừ chưa muốn đi, Tiểu Quân bắt tay lên miệng gọi lớn:

- Cung chủ Thánh cô... Cung chủ Thánh cô...

Lập Cư biến sắc, lắc đầu:

- Ngươi đừng thét lên như vậy... Lập mỗ sẽ vào báo với Thánh cô.

Lập Cư vừa quay lưng, Tiểu Quân gọi giật lại :

- Khoan đi đã !

- Tiểu quý muốn gì nữa ?

- Thôi được rồi... Thấy Lập bang chủ ngoan ngoãn, Tiểu Quân sẽ đi với ngươi vào thánh địa.

Lập Cư mỉm cười :

- Lập Cư rất cảm kích khi Tiểu quý để mắt đến.

Tiểu Quân cười khẩy rồi nói:

- Lập bang chủ cảm kích ta lắm à ?

Lập Cư gật đầu:

- Tại hạ đã ngưỡng mộ Tiểu quý từ lâu rồi.

Tiểu Quân xì một tiếng:

- Ngươi ngưỡng mộ ta mà lại đặt hỏa pháo toan biến ta thành tro bụi.

Lập Cư một lần nữa then thùng đến đỏ mặt. Gã nghĩ thầm:

"Nếu Lập mỗ có điều kiện phanh thây xẻ thịt ngươi, ta thề sẽ lóc từng miếng mà ăn tươi nuốt sống." Tiểu Quân nhìn thẳng vào hai mắt Lập Cư, cười mỉm rồi nói tiếp:

- Ngươi đang chửi Tiểu gia đó à... Thấy ánh mắt của ngươi là biết ngay ngươi đang chửi thầm Tiểu gia rồi. Ngươi chửi ta chẳng khác nào chửi Thánh cô của ngươi.

Lập Cư khoát tay:

- Tiểu quỷ đừng nghĩ vậy... Tại hạ đâu dám có ý nghĩ đó, ở đây Lập Cự chỉ là hạng tiểu nhân thôi còn Tiểu quỷ mới là thượng khách của Thánh cô, Lập mỗ đâu dám xem thường.

Tiểu Quân giả lả bước đến bên cạnh Lập Cự. Chàng đặt tay lên vai Lập Cự:

- Tại hạ chỉ vờ đoán thế thôi, chứ biết Lập bang chủ là người chí tình chí nghĩa mà.

- Tiểu quỷ quá khen.

Tiểu Quân vốn không có chút cảm tình với Lập Cự, thậm chí còn ghét cay ghét đắng gã họ Lập này nữa. Mặc dù Lập Cự là bang chủ Cái Bang, một bang lớn trong giang hồ, nhưng chính y đã câu kết với Đỗ Hạo Thiên lập ra Tứ hải quán khiến cho bao nhiêu người trở thành những kẻ hành khát tội nghiệp, đăng phục vụ cho gã. Nghĩ như vậy, Tiểu Quân càng căm phẫn họ Lập hơn.

Chàng nghĩ thầm:

"Ngân Đài đã lấy của người một con mắt, cũng đáng lắm, nhưng tiểu gia thấy người càng ghét hơn. Ta sẽ hành hạ người một chút" Tiểu Quân gãi đầu, nhìn Lập Cự từ đầu đến chân:

- Mới chỉ cách có mấy ngày thôi tiểu gia thấy tướng mạo của Lập bang chủ phương phi quá, mặc dù người vừa mới bị thương.

Nghe Tiểu Quân nói, Lập chưa hiểu Tiểu Quân muốn gì thì đã bị Tiểu Quân vỗ vai.

- Rõ là Thánh cô khéo chăm sóc thuộc nhân.

- Thánh cô rất lo lắng cho thuộc nhân.

Tiểu Quân nhăn mặt:

- Chính vì Thánh cô của Lập bang chủ quá lo lắng nên thuộc nhân dưới trướng xem ra ít vận động. Do ít vận động nên đánh đầu thua đó. Tại hạ muốn giúp bang chủ gia tăng thêm công lực để sau này lập công với Thánh cô.

Hai mắt Lập Cự chớp liên tục. Lời nói của Tiểu Quân vừa rồi chẳng khác nào mặt đố vào miệng gấu khiến Lập Cự hả hê vô cùng.

Lập Cự vượt theo lời Tiểu Quân:

- Tất cả thuộc nhân của Thánh cô đều biết Tiểu quỷ chỉ trong một chiêu không động, lấy cái tịnh làm chủ mà vẫn thắng được Ngại tử đột quyết, nên người nào cũng kính phục vô cùng.

- Ấy... Đó chỉ là việc nhỏ thôi. Đấu với Ngại tử đột quyết, tiểu gia đâu cần tốn sức gì, chỉ giữ ngón tay là đủ thủ thắng rồi.

Tiểu Quân xoa tay:

- Chẳng dấu gì Lập bang chủ, võ công của tiểu gia vốn chuyên về nội lực tu vi. Khi Lập bang chủ luyện tới cảnh giới càn khôn, thân thể ví như Kim cương thì đao kiếm còn làm gì được.

Lập Cự nhìn Tiểu Quân từ đầu tới chân:

- Ý Tiểu quỷ muốn nói đến thân công Kim cương bất hoại đã từng tuyệt tích trong giang hồ.

Tiểu Quân vỗ tay:

- Đúng... Đúng... Sao bang chủ biết thần công đó chứ ? Nếu không có thần công Kim cương bất hoại hộ thể thì Tiểu Quân chắc chắn đã tán mạng bởi tử chiêu sát kiếm của Ngại tử đột quyết rồi.

- Giờ Lập Cư mới sáng mắt.

Lập Cư suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Nhưng luyện đến độ thân thể như Kim cương bất hoại chắc chắn phải khó khăn lắm.

Tiểu Quân nhún vai:

- Tất nhiên rồi. Đâu thể một ngày một buổi mà tụ thành thần công tái thế vô song.

Tiểu gia nói thật nhé, đến ngay cả Lôi Âm ma công chưa chắc đã làm gì được hành giả đã tụ thành Kim cương bất hoại.

- Thần công nào muốn tụ thành cũng nhọc nhằn.

- Thế Lập bang chủ có muốn luyện không ?

Lập Cư nhìn Tiểu Quân bằng ánh mắt nghi ngờ:

- Tiểu quỷ tốt với Lập Cư như vậy sao ?

Tiểu Quân cau mày:

- Xem bộ mặt của Lập bang chủ, biết ngay người đang nghi ngờ tiểu gia.

Lập Cư khoát tay:

- Tôi đâu dám nghi ngờ Tiểu quỷ chứ.

- Nếu như bang chủ nghi ngờ thì thôi, đừng hỏi làm gì. Còn như nếu tin tưởng vào tiểu gia... Tiểu gia truyền khẩu quyết cho người, còn thành công hay không do thân cơ và tính kiên trì của bang chủ.

Lập Cư mỉm cười. Lão nghĩ thầm:

"Tiểu quỷ này ranh ma, nhưng biết đâu gã lại nói điều hay với mình. Mình cứ nhận đại, nếu gã xảo ngôn thì bỏ ngoài tai chẳng mất mát gì" Nghĩ xong, Lập Cư kính cẩn xá Tiểu Quân một xá:

- Nếu Tiểu quỷ có ý như vậy. Lập mỗ nguyện không bao giờ quên.

- Tiểu gia nói là làm, không bao giờ nuốt lời đâu.

Tiểu Quân chấp tay sau lưng:

- Muốn tụ thành Kim cương bất hoại điều cốt lõi nhất là hàm thụ được Dịch Cân kinh đặng điều hòa kinh mạch trong cơ thể. Sau khi điều hòa được kinh mạch rồi sẽ đả thông hai đại huyệt huyền quang nhậm đốc, tạo cửa sinh tử huyền môn.

Tiểu Quân nhướng mày:

- Đúng như vậy không ?

Lập Cư gật đầu:

- Đó là phương pháp luyện công Khai đỉnh thượng thừa của Thiếu Lâm.

- Đúng như vậy. Kim cương bất hoại chính là tuyệt công của Thiếu Lâm. Nhưng rất tiếc từ lúc Đạt ma sư tổ viên tịch, Thiếu Lâm không tìm ra được vị cao tăng nào có căn cơ để thụ giáo tuyệt học phật môn.

Tiểu Quân chỉ vào ngực mình:

- Tiểu Quân may mắn được Nhất Phàm đại sư ưu ái cho vào Tàng Kinh các nghiên cứu Dịch Cân kinh và các pho võ công huyền diệu mới thụ huấn được thần công Kim cương bất hoại.

- Tiểu quý thật có căn cơ hơn người.

Tiểu Quân khoát tay:

- Tiểu quý biết mình có căn cơ, nhưng sắp tới đây vào Thánh địa chưa biết sống chết thế nào. Nếu tiểu gia sống thì không nói làm chi rồi, nhưng nếu chết những thần công bí kíp sẽ thất truyền nên muốn truyền lại cho Lập bang chủ.

- Tiểu quý có thật nghĩ vậy không?

- Lập bang chủ cứ hay hoài nghi như vậy. Chẳng lẽ lời của ta lúc nào cũng chỉ là xảo ngôn sao?

Lập Cư khoát tay:

- Ta không nghĩ như vậy đâu.

- Trước khi tiểu gia truyền thụ võ công khẩu quyết, Lập bang chủ phải tuyên thệ.

Nếu sau này không có căn cơ tự thành những thần công cái thế phải truyền cho người khác, chứ không được ích kỷ mang theo xuống diêm phủ.

Lập Cư gạt đầu. Lão giơ một tay lên trời:

- Trên có trời dưới có đất, Lập Cư này tuyên thệ nếu không giữ lời hứa của Tiểu Quân thì chết không toàn thây.

- Được rồi... Được rồi... Bang chủ hãy quay lưng lại đây.

- Để chi ?

- Còn hỏi nữa... Tiểu gia truyền Dịch Cân kinh cho bang chủ.

- Vậy sao ?

- Bang chủ đã tuyên thệ trước trời đất rồi, còn nghi ngờ nữa sao ?

- Tại hạ không bao giờ nghi ngờ.

Lập Cư quay lưng lại Tiểu Quân.

Tiểu Quân nhanh như cắt phóng chỉ điểm vào đại huyệt kiên tĩnh của gã.

Lập Cư trợn mắt:

- Tiểu quý... Sao lại điểm huyệt ta ?

- Người muốn thu nạp Dịch Cân kinh phải bất động một thời gian. Nếu không sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mà cuồng tâm loạn trí.

Tiểu Quân xoa đầu Lập Cư:

- Lập bang chủ yên tâm đi... Tiểu gia không hại ngươi đâu, chỉ mang đến điều tốt cho bang chủ mà thôi.

Mặc dù nghe Tiểu Quân nói như vậy, nhưng Lập Cư vẫn rùng mình.

Tiểu Quân rút ngọn trủy thủ Quang Minh.

Vừa nhắc thấy Tiểu Quân lấy cây trủy thủ, Lập Cư biến hẳn sắc diện. Lão lắp bắp nói:

- Sao lại lấy dao làm gì ?

- Bang chủ thắc mắc nhiều quá. Tiểu gia hỏi bang chủ Dịch Cân kinh của môn phái nào ?

- Đưa trẻ lên ba cũng biết Dịch Cân kinh của phái Thiếu Lâm.

- Thiếu Lâm của những ai ?

- Tất nhiên Thiếu Lâm là môn phái của những vị cao tăng.

- Ấy... Cái chỗ huyền diệu của Dịch Cân kinh là chỗ đó đó. Phàm những vị cao tăng đời sau không đắc được cái tinh của Dịch Cân kinh mà thay da đổi xác là do dụng thuật luyện của nhà phật nhưng lại pha trộn với các võ phái khác, nên mất cái tinh túy.

Còn bang chủ đây được Tiểu Quân truyền cho cái tinh túy của Dịch Cân kinh.

Lập Cư chớp mắt:

- Nhưng cách truyền này lạ lùng quá.

- Rồi bang chủ sẽ biết thôi mà... Chẳng có gì lạ lắm đâu. Lập bang chủ đợi một chút, đừng có thắc mắc nữa nghe. Tiểu Quân bắt đầu đây.

Tiểu Quân vừa nói vừa ấn đầu Lập Cư xuống vừa tầm tay, rồi dụng luôn ngọn trủy thủ Quang Minh cạo đầu Lập Cư.

Lập Cư xanh tái da mặt, nhưng đã bị điểm huyết rồi đâu còn phản ứng gì được.

Gã càu nhàu:

- Ngươi cạo đầu ta à ?

- Phải cạo đầu chứ.. Không cạo đầu Lập bang chủ đâu có giống mấy vị cao tăng Thiếu Lâm để lộ đại huyết cho Tiểu Quân truyền công.

Chỉ trong khoảnh khắc, Tiểu Quân đã xuống tóc cho Lập Cư bang chủ Cái bang.

Nếu chuyện này truyền tụng ra ngoài có lẽ Cái Bang chẳng còn chỗ đứng trong thiên hạ.

Tiểu Quân cạo xong, xoa đầu Lập Cư:

- Lập bang chủ cũng giống một cao tăng Thiếu Lâm lắm chứ.

Lập Cư gằn giọng:

- Tiểu quỷ hãy giải huyết cho ta ! Lập Cư vừa dứt lời thì có tiếng nữ nhân cất lên ngay sau lưng Tiểu Quân:

- Ngươi đã biết Tiểu Quân xảo ngôn ma mãnh mà vẫn đưa đầu cho gã cạo. Hừ.. Tri tân khách đường chủ của Kim Cung đã làm cho Thánh cô mất mặt.

Lập Cư rùng mình.

Tiểu Quân cũng giật thót ruột. Nữ nhân vừa nói đã đến từ lúc nào mà ngay cả gã cũng chẳng hề hay biết.

Tiểu Quân nghĩ thầm.

"Nàng là ai mà võ công cao siêu như vậy ? Thánh cô chăng ? Nếu là Thánh cô thì đâu có nói ra những lời như vừa rồi" Tiểu Quân toan quay mặt lại thì nữ nhân đã quát lớn:

- Ngươi không được quay lại.

HỒI THỨ BA MƯƠI SÁU

XẢO NGÔN LUY NGƯỜI

Nghे nữ nhân nói, Tiểu Quân chỉ nhún vai. Chàng xoa đầu Lập Cư:

- Tiểu gia không được nhìn, Lập bang chủ cũng không được liếc trộm đấy nhé.

Lập Cư chỉ hừ nhạt một tiếng.

- Tại sao Lập bang chủ hừ nhạt như vậy, bộ Tiểu Quân này nói không đúng sao?

Cái bang thường hay nhìn trộm người khác kia mà, bọn thuộc hạ Cái bang còn như vậy huống hồ là bang chủ.

Tiểu Quân gãi đầu rồi nói với nữ nhân vận bạch y đứng sau lưng mình:

- Nữ nhân mà không cho nam nhân chiêm ngưỡng dung nhan phàm phải có nguyên do. Xin hỏi cô nương nguyên do đó là gì ?

- Chẳng có nguyên do nào cả.

Tiểu Quân bật cười khanh khách:

- Chẳng có nguyên do nào à ? Tại hạ không tin... Trên đời này làm gì có nữ nhân nào lại không muốn để nam nhân chiêm ngưỡng dung nhan của mình chứ... Ngoại trừ...

Tiểu Quân lưỡng lự, thở ra một tiếng rồi vuốt đầu Lập Cư:

- Lập bang chủ biết ngoại lệ gì không ?

Lập Cư lắc đầu:

- Lập mỗ không biết gì hết.

Tiểu Quân gãi đầu:

- Ai da... Coi bộ trong vùng đất thánh địa này có một ngoại lệ khác với ngoài giang hồ, hình như nam tử hán ở Thất sơn đều phải cúi đầu trước nữ nhân.

Câu nói vô tình của Tiểu Quân khiến nữ nhân đứng sau lưng chàng cất tràng cười tự thị tự mãn vô cùng. Thị cất tràng tiếu ngạo đó rồi nói:

- Xảo quỷ nói đúng đó. Tất cả nam nhân trong địa phận Kim giáo đều là kẻ nô bộc mà thôi.

- Vậy sao ? Theo cô nương thì tất cả nữ nhân ở đây đều là La sát nương nương.

Nữ nhân nạt ngang Tiểu Quân:

- Bốn cô nương cấm người không được nói sàm bằng không chớ trách bốn cô nương.

- Cô nương không nhìn tám liên sơn son thếp vàng treo trên vách à. Tiểu gia đến thánh địa này với cương vị là thượng khách của Thánh cô đấy.

Nữ nhân im lặng.

Tiểu Quân tủm tỉm cười, nói với Lập Cư:

- Lập bang chủ đây đúng là nô dịch của cô nương, nhưng Tiểu Quân thì khác... Đã khác Lập bang chủ, tất Tiểu Quân không bao giờ tuân thủ mệnh lệnh của cô nương.

Tiểu Quân vừa nói vừa quay ngoắt lại.

Đối mặt với Tiểu Quân không phải là một nữ nhân như trong trí tưởng tượng của chàng, mà là một trang giai nhân tuyệt sắc với khuôn mặt trái xoan, đôi mày vòng nguyệt, cặp thu nhân long lạnh, hai cánh môi như quả đào chín, và mái tóc đen nhánh.

Tiểu Quân thâm nghĩ:

"Nhan sắc của ả quả là niềm ao ước của một nữ nhân trong chốn giang hồ." Nữ nhân cau mày nhìn Tiểu Quân.

Trong khi đó Tiểu Quân lại trợn ngược đôi mày liễu kiếm sắc nhọn như muốn thấu hết dung diện của nàng.

Nữ nhân bạch y buông lời cay độc:

- Người dám nhìn bốn cô nương ?

- Sao không dám chứ... Bộ nhìn là có tội sao ? Một nữ nhân đẹp lộng lẫy như nàng thì không một nam nhân nào không muốn chiêm ngưỡng, huống chi Tiểu Quân là thượng khách nên lại càng muốn biết qua dung diện của chủ nhân.

Nữ nhân chớp mắt, lộ vẻ bất nhẫn:

- Người nhìn rồi chứ ?

- Nhìn rồi... Và bây giờ chẳng muốn nhìn nữa.

Đôi mày vòng nguyệt của nữ nhân thoáng chau lại, rồi nhanh chóng lấy lại sự bình thản:

- Người nói vậy có ý gì ?

Nàng lắc đầu:

- Người vừa nói thích chiêm ngưỡng ta, vậy mà lại đổi ý không muốn nhìn vẻ kiêu diễm của ta nữa.. Tiểu Quân nhún vai:

- Chẳng lẽ cô nương lại phải hỏi điều dễ hiểu như vậy sao ?

Tiểu Quân thở ra một tiếng:

- Có gì mà không hiểu chứ ?

Chàng xoa hai bàn tay trông tợ một gã điểm chủ kỹ viện nào đó chuẩn bị đón đả chào mời khách nhân:

- Để tại hạ giải thích cho cô nương biết nhé. Trước khi nhìn cô nương trong đầu tại hạ tưởng tượng nhan sắc của cô nương xấu ơi là xấu, xấu như một con quỷ dạ xoa từ dưới diêm cung chui lên.

- Thế bốn cô nương có xấu không ?

Tiểu Quân phì cười, rồi nói:

- Tất nhiên là không xấu rồi, ngược lại đẹp là khác... Có thể nói nhan sắc của cô nương rất hiếm thấy trong giang hồ, một nhan sắc mà bất cứ nữ nhân nào cũng đều mơ ước.

- Vậy sao người lại không muốn nhìn ta nữa ?

Tiểu Quân thoáng liếc trộm nàng. Chàng tự nhủ:

"Ả này như chẳng có chút cảm tính gì hay sao mà khi đối đáp với mình không một chút biểu lộ tình cảm nào cả."

- Cô nương muốn biết lý do đó lắm hả ?

Nàng buông một câu bằng chất giọng lạnh như băng khiến ngay cả Tiểu Quân khi nghe cũng sởn gai ốc:

- Rất muốn biết ! Nghe giọng nàng, Tiểu Quân muốn rung mình. Chàng thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Tại hạ bắt buộc phải giải bày à ?

- Ta muốn nghe... Rất muốn nghe ! - Thế thì tại hạ nói... Trên đời này bất cứ cái gì hoàn hảo quá tất chỉ cần một vết nứt thôi cũng đủ để phá vỡ sự hoàn hảo đó. Thế mới có câu, càng đẹp bao nhiêu, càng xấu bấy nhiêu.

Chàng gãi đầu:

- Thú thật với cô nương.. Thoạt đầu tại hạ nhìn thấy nhan sắc của cô nương cũng phải thừa nhận là tuyệt mỹ, nhưng khi phát hiện ra... Tại hạ chẳng muốn nhìn nữa.

Dung diện của nữ nhân thoáng biến đổi, nhưng rồi nàng nhanh chóng lấy lại sắc diện lạnh nhạt ban đầu. Mặc dù sự biến đổi đó chỉ thoáng qua thôi, nhưng Tiểu Quân vẫn thấy được. Chàng nhoen miệng cười, nghĩ thầm:

"Nữ nhân vẫn là nữ nhân... Khi bị người ta chê xấu tất biểu lộ sự bất nhẫn. ả sắp hỏi mình cái chỗ xấu đó đâu." Quả đúng như Tiểu Quân nghĩ thầm, nữ nhân nhìn chàng, hỏi :

- Người có thể chỉ cho ta biết cái chỗ điểm khuyết không?

- Cô nương muốn biết lắm à ?

Nàng thoáng bối rối, rồi gật đầu:

- Ta muốn biết...

- Tại sao muốn biết ?

Nàng nạt ngang:

- Ta muốn biết là muốn biết... Sao người cứ hỏi vòng vo để làm gì chứ ?

- Tại hạ chỉ lo cho cô nương mà thôi.

Nàng chau mày:

- Lo cho ta.. Ta tức cười quá... Xảo quỷ Tiểu Quân mà lo cho Vương Túc Lệ này à... Nghe người nói mà ta ngỡ mình đang nằm mơ.

Tiểu Quân tủm tỉm cười nói:

- Ấy... Vương cô nương đừng cho rằng Tiểu Quân là Xảo quỷ rồi cứ khăng khăng lời của Tiểu Quân chỉ toàn là Xảo ngôn quỷ kế.

- Ta không cần nói ra nhưng giang hồ cũng đã khẳng định.

- Đó là chuyện của giang hồ. Thiên hạ thì rất nhiều chuyện để nói. Chuyện ít nói nhiều, việc nhỏ thì xé ra to. Kể để tâm đến lời truyền tụng trên giang hồ chỉ rất đăm tiếu nhân mà thôi.

Vương Túc lệ biến sắc:

- Người chủ ta à ?

Tiểu Quân khoát tay:

- Ấy... Tại hạ đâu có khiếm nhã như vậy trước mặt một trang giai nhân tuyệt sắc như Vương cô nương. Tiểu Quân hay nói lời thiệt nên dễ xúc phạm người mà thôi.

- Ta không muốn nói quanh co nữa... Người có thể cho ta biết điểm xấu của ta là chỗ nào ?

- Tại Vương cô nương không nhìn kỹ mình trong gương mà thôi. à... Mà điểm đó cũng rất khó thấy... Ngay như nam nhân nếu không luyện được nhãn quang như tại hạ cũng khó mà thấy, bởi khiếm khuyết đó đã bị vẻ đẹp kiều kỳ của cô nương khỏa lấp.

- Nói như vậy chỉ có mình người thấy thôi sao ?

- Tất nhiên rồi... Nhưng tại hạ không dám khẳng định chỉ có mình tại hạ mới thấy.

- Người hãy nói đi !

Tiểu Quân gãi đầu:

- Nói ra Vương cô nương đừng bận tâm để lòng, mà nhan sắc sớm úa tàn. Tại hạ chỉ lo cho cô nương như vậy thôi.

- Ta không để tâm tới đâu.

- Nếu cô nương đã quyết như vậy, Tiểu Quân sẽ nói. Tất nhiên cái điểm xấu đó vẫn có cách sửa chữa.

- Sao người nói nhiều quá vậy...

Tiểu Quân nheo mày, ngấm dung diện Vương Túc Lệ. Chàng nghĩ thầm:

"À đang nôn nóng nghe mình nói đây. Hừ biết người ta là Xảo quỷ mà cứ muốn nghe, nghĩ thiên hạ cũng ngộ thật, người ta ngoa ngôn chùng nào là càng muốn nghe chùng nấy." Tiểu Quân thở ra một tiếng.

Vương Túc Lệ thấy Tiểu Quân thở hắt ra như vậy, cau mày gằn từng tiếng:

- Người chẳng có lời để nói à ?

- Tại cô nương hấp tấp nôn nóng quá, càng khiến tại hạ lưỡng lự không biết nên dẫu hay nên nói ra cho cô nương biết.

- Ta muốn biết.

- Vậy Tiểu Quân xin được mạn phép nói ra điều không muốn nói.

Tiểu Quân gõ tay vào trán mình:

- Nếu Tiểu Quân nhìn không lầm thì dưới chân mào bên phải của Vương cô nương có một nốt ruồi.

Wương Túc Lệ cau mào:

- Người nhìn thấy được một nốt ruồi dưới chân mào của ta à ?

Nàng bật cười khanh khách, rồi nói tiếp:

- Xảo quỷ ơi... Mắt của người tinh tường quá, nên mới thấy được nốt ruồi ẩn dưới chân mào Vương Túc Lệ này. Nhưng lời của người ai tin chứ... Ngay bản thân ta cũng không tin.

Tiểu Quân hình mũi nói:

- Vương cô nương không tin thì để tại hạ cạo chân mào tất nốt ruồi kia sẽ lộ ra ngay...

Wương Túc Lệ biến sắc:

- Im đi... Người tưởng ta là gã tri tân khách ngu đần dễ bị người gạt lăm sao. Nếu như Vương Túc Lệ này có nốt ruồi đó dưới chân mào thì cũng chẳng có điểm nào phá vỡ sự hoàn mỹ trên dung diện của ta.

Tiểu Quân vỗ tay:

- Cô nương nói rất đúng... Rất đúng... Tất nhiên cái nốt ruồi kia chẳng thể nào phá vỡ được cái đẹp trên khuôn mặt của cô nương rồi... Bởi nó bị ẩn dưới chân mào mà...

Nhưng... nhưng...

Túc Lệ nạt ngang:

- Nhưng cái gì ?

- Tại hạ không dấu gì cô nương... Tiểu Quân có hàm thụ thuật tướng số của một vị cư tu sĩ trên đỉnh Phong Sơn. Chính vì đã thụ giáo thuật tướng pháp nên tại hạ mới thấy được nốt ruồi ẩn dưới chân mào cô nương. Mà nốt ruồi này rất tệ hại, nó ẩn trên mặt cô nương, nhưng lại lộ bên dưới.

Túc Lệ cau mào:

- Người nói nhăng nói cuội gì thế, ẩn bên trên lộ bên dưới là sao chứ ?

Tiểu Quân nhăn mặt:

- Phàm những ai, nhứt là nữ nhân có nốt ruồi ẩn dưới chân mào, thì nhất định nốt ruồi đó sẽ lộ trên phần ngực bên trái. Chính cái nốt ruồi đó sau này sẽ khiến cho tướng công của Vương cô nương nhận thấy điểm xấu trên những đường nét hoàn mỹ.

Tiểu Quân thở dài:

- Tại hạ thề không ngoa ngôn. Tướng công của cô nương khi thấy nốt ruồi chết tiệt kia nhất định sẽ hắt hủi cô nương. Nếu như y không hắt hủi cũng lạnh nhạt. Cô nương khổ lắm... Khổ lắm ! Vương Túc Lệ bậm môi.

Wương Túc Lệ suy nghĩ một lúc rồi mới hỏi Tiểu Quân:

- Có thật như lời người nói không ?

- Tại hạ nói theo thuật tướng pháp mà tại hạ đã hàm thụ tại đỉnh Phong Sơn. Cô nương tin lời tại hạ hay không là quyền của cô nương.

Tiểu Quân bước tới một bộ, theo quán tính tự nhiên chàng lại vượt mũi:

- Cái nốt ruồi đó đúng là bất lợi cho cô nương, nhưng Tiểu Quân vẫn có cách sửa được.

- Người có cách ?

- Cách đó không khó lắm đối với Tiểu Quân... Nhưng trước khi tại hạ giúp cô nương, tại hạ muốn nhờ cô nương một chuyện.

Túc Lệ lườm Tiểu Quân:

- Người muốn nhờ chuyện gì ?

- Chuyện cũng rất dễ dàng làm thôi.

- Dễ thì người nói đi Tiểu Quân chỉ bang chủ Lập Cư:

- Tại hạ nhờ cô nương đục hai lỗ tai và móc con mắt còn lại của Lập bang chủ.

Lập Cư la toáng lên:

- Vương hộ tướng đừng nghe lời Xảo quỷ Tiểu Quân, sao người ác với ta như vậy...sao người ác với ta như vậy... Mau giải huyết cho Lập mỗ.

Tiểu Quân nhún vai:

- Tại hạ không phải ác với Lập bang chủ đâu, mà sự tình bắt buộc thôi.

- Người còn nói sự tình bắt buộc nữa... ở đây ai bắt buộc được Vương hộ tướng đục tai móc mắt Lập mỗ chứ.

- Ấy... Tiểu gia chỉ nói vì sự tình bắt buộc chứ có ai bức được Vương cô nương đâu.

Lập Cư nhăn nhó:

- Sự tình bắt buộc như thế nào... Người nói đi ! Tiểu Quân quay lại Vương Túc Lệ:

- Vương cô nương cho tại hạ nói chứ ?

Túc Lệ gật đầu:

- Nghe người nói Túc Lệ rất tò mò... Người thử giải thích xem.

- Vương cô nương đã cho phép, Tiểu Quân chẳng khách khí làm gì. Cô nương thử nghĩ coi, nếu như cô nương muốn Tiểu Quân tẩy xóa nốt ruồi kia tất sẽ phải thoát y để tại hạ dùng thuật kim châm phá nó.

Tiểu Quân chỉ Lập Cư:

- Bang chủ Lập Cư vốn có cái tật hay nhìn trộm, muốn giữ bí mật phần thượng đẳng của cô nương thì phải móc mắt gã là lẽ đương nhiên.

Vương Túc Lệ nheo mày:

- Người nói đúng. Còn tại sao phải đục thính nhĩ Tri tân khách đường chủ ?

- Không dấu gì Vương cô nương, khi tại hạ dùng kim châm tẩy bỏ nốt ruồi của cô

nương, sẽ rất đau đớn, tất phải rên la. Lập bang chủ mặc dù không thấy nhưng vẫn nghe tiếng rên rỉ của cô nương, tất gã sẽ tưởng tượng những hình ảnh sàm bậy, rồi sẽ bù lu bù loa, còn gì phẩm giá của Vương cô nương nữa.

Lập Cư trợn mắt, quát lớn:

- Vương hộ tướng đừng nghe gã nói.

Vương Túc Lệ lưỡng lự. Nàng nhìn Lập Cư, nói:

- Xảo quỷ phân giải cũng rất đúng đấy chứ...

Lập Cư thất sắc liếc Tiểu Quân:

- Tiểu quỷ, sao ngươi ác với Lập mỗ như vậy.

Tiểu Quân khoát tay:

- Tại hạ đâu có ác... Chẳng qua bởi sự tình bất buộc, không còn cách nào khác.

Còn diễn tiến như thế nào tùy vào Vương cô nương mà thôi.

- Ngươi dụng xảo ngôn để lừa gạt Vương hộ tướng mà thôi.

- Nếu như Lập bang chủ nói tại hạ dụng xảo ngôn thì cứ nài Vương cô nương minh chứng.

Lập Cư nghiêm giọng hỏi :

- Minh chứng như thế nào ?

- Dễ như vậy mà bang chủ cũng hỏi ta nữa à ?

Vương Túc Lệ xen vào hỏi Tiểu Quân:

- Minh chứng như thế nào ?

- Chỉ cần cô nương cho tại hạ và Lập bang chủ thấy phần ngực bên trái của cô nương thì đã có chứng lý để thẩm định lời nói của tại hạ.

Hai gò má Vương Túc Lệ thoáng vẻ thẹn thùng.

Tiểu Quân tủm tủm cười :

- Vương cô nương chắc ngại...

- Ta không ngại.

Nàng quay lại Lập Cư:

- Tri tâm khác đường chủ nhắm mắt lại.

Lập Cư rậm rập nhắm nghiền hai mắt. Trông bộ mặt của gã thật là tội nghiệp.

Vương Túc Lệ khẽ xoay người đối mặt với Tiểu Quân. Nàng đặt tay phải lên gờ vai trái, từ từ kéo trễ xiêm y của mình.

Mặc dù Túc Lệ tự kéo trang y của mình, nhưng Tiểu Quân lại căng thẳng ra mặt.

Chàng nhủ thầm:

"À này chẳng lẽ lại tin vào lời của mình. Không lẽ ông trời cho mình giọng nói bất ai cũng phải nghe theo à." Vương Túc Lệ đã kéo trang y quá bờ vai. Nàng tỏ ra lưỡng lự một chút, nhìn Tiểu Quân nói:

- Xảo quỷ nhìn cho kỹ nhé !

HỒI THỨ BA MƯƠI BẢY

GIỌT NƯỚC TRẦN LY

Thường Nhãn ngồi bất động trên khoang thuyền, không biết y đang tâm niệm điều gì mà thần sắc ưu tư như một pho tượng trét sáp, trầm mặc và vô cảm.

Sương khuya đọng ướt cả lớp vải trang y mà tưởng như y chẳng hề cảm nhận được cái lạnh xé da cắt thịt, lẫn sự cô tịch nặng nề vây bọc xung quanh, mặc dù thỉnh thoảng y lại thở dài náo nức. Tiểu Quân đã đi rồi nhưng Thường Nhãn vẫn khoắc vè trầm cảm chối bỏ mình.

Trong sự cô tịch bất động đó, bất chợt Thường Nhãn nắm một thoi quyền bằng cánh tay còn lại xuống sàn thuyền. Y nghiêng răng gằn từng tiếng:

- Tại sao ta phải cầm kiếm... Tại sao ta phải cầm kiếm ? Tại sao... Tại sao...

Y bật lên tràng cười tởm những tiếng khóc thảm thê, u uất rồi lại rĩ rĩ như kẻ cuồng si :

- Tại sao... Ông trời... Tại sao ta muốn quên ta, mà ông trời cứ bắt ta phải trở thành một kiếm thủ... Tại sao chứ ?

Có tiếng chân người khê vang lên sau lưng Thường Nhãn. Bước chân này Thường Nhãn đoán chắc là của Đồng Tiểu Linh.

Y rít lên bằng chất giọng cay độc, oán hờn:

- Hãy tránh xa ta ra... Hãy tránh xa ta ra... Thường Nhãn này không muốn gặp ai... không muốn gặp ai.

Quả đúng như Thường Nhãn nghĩ, tiếng Tiểu Linh cất lên bằng một chất giọng buồn cay về hờn trách:

- Tiểu Quân đã đi rồi, và Tiểu Linh cũng muốn thông báo cho Thường các hạ biết, tất cả các tử tử cũng đã rời bỏ Lâu thuyền mà đi rồi. Bây giờ đến lượt Tiểu Linh rời thuyền để cho các hạ được ở lại trong sự cô đơn của các hạ. Ý này cũng là của Tiểu Quân muốn gửi lại cho tử muội chúng tôi.

Thường Nhãn lắp bắp nói:

- Mọi người... Mọi người đi hết rồi sao ?

- Đi hết rồi... Và Lâu thuyền từ nay chẳng còn chủ nhân. Nó sẽ trở thành con thuyền ma trên dòng Hoàng Giang.

Vẻ mặt Thường Nhãn căng thẳng tột cùng:

- Tại sao mọi người lại bỏ đi ?

- Tiểu Quân đã đi, nên chiếc Lâu thuyền này không một ai muốn ở lại nữa.

Tiểu Linh đặt xuống trước mặt Thường Nhãn thanh huyết kiếm đã bọc lụa cẩn thận.

Nàng nhìn Thường Nhãn nói:

- Thanh kiếm này của Thường kiếm khách, các hạ hãy giữ lại. Trước khi đi Tiểu Quân có nói, kiếm là thân của kiếm thủ, là vật bất ly thân. Thanh huyết kiếm này của Thường Nhẫn kiếm khách, nên nó phải trở về với chủ nhân của nó.

Tiểu Linh thở dài một tiếng, toan quay lưng phi thân xuống chiếc thuyền nan, nàng chưa kịp thoát đi thì đột ngột bốn hắc y nhân che mặt phi thân lên khoang thuyền. Bốn người này chẳng hề nói nửa lời. Cả bốn đồng loạt rút trường kiếm công thẳng Tiểu Linh.

Tiểu Linh quát lớn:

- Các người là ai ?

Mặc cho Tiểu Linh thét quát, bốn gã hắc y nhân không màng đến lời của nàng, vung kiếm xuất ra một lúc ba chiêu nhanh không thể tả.

Thường Nhẫn biến sắc, quát lớn:

- Dừng tay...

Tiếng quát của Thường Nhẫn còn đọng trên hai cánh môi thì Tiểu Linh đã bị thúc thủ rồi.

Ba gã hắc y nhân thộp trảo công vào thân ảnh nàng nhấc bổng lên.

Tiểu Linh cầu cứu Thường Nhẫn:

- Cứu tôi với ! Thường Nhẫn giờ đây làm gì có bản lĩnh để cứu được nàng, gã chỉ còn biết đưa cặp mắt bất lực nhìn Tiểu Linh bị ba gã hắc y nhân mang xuống thuyền nan.

Trên khoang thuyền còn lại một tên hắc y nhân. Gã đứng dạng chân đối mặt với Thường Nhẫn. Y cười khẩy một tiếng. Tiếng cười nghe thật dị kỳ. Sau tiếng cười đó, hắc y nhân phóng kiếm, cắt thành một ánh chớp bạc cầu vòng, tiện ngọt búi tóc của họ Thường.

Thế kiếm của đối phương quá mãnh liệt, Thường Nhẫn chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết. Hắn chỉ hơi ngạc nhiên khi gã Hắc y nhân không lấy mạng y mà chỉ dụng kiếm cắt tiện búi tóc mà thôi.

Thần sắc Thường Nhẫn bây giờ trông chẳng khác một tên cái bang thô kệch, với mái tóc nham nhở.

Hắc y nhân cười gần một tiếng nữa, y lắc đầu nhìn Thường Nhẫn bằng cặp mắt khinh miệt. Y nheo mày, rồi quay nhìn khoang thuyền.

Thường Nhẫn nghẹn giọng nói:

- Ngươi là ai ?

Hắc y nhân nhún vai, chẳng thốt lời nào. Gã thản nhiên lấy đá lửa trong thắt lưng đánh vào một nhúm môi.

Thường Nhẫn hoảng kinh:

- Ngươi định đốt chiếc Lâu thuyền này ?

Hắc y nhân quay lại đối nhãn với gã, rồi lạnh nhạt gật đầu. Sau cái gật đầu đó, Hắc y nhân quẳng môi lửa vào trong khoang thuyền.

Y cất tràng cười khanh khách, rồi thản nhiên phi thân xuống chiếc thuyền nan mà đồng bọn của y đã chờ sẵn. Con thuyền tách khỏi Lâu thuyền, nhanh chóng lướt ra xa.

Thường Nhẫn lao vào trong khoang thuyền, nhưng lửa đã bén vào các vật dụng, bốc cháy lớn rồi. Thường Nhẫn như con rối nhưng chẳng biết làm cách gì khả dĩ có thể giữ được chiếc Lâu thuyền. Lửa bốc lên chẳng mấy chốc đã phủ trùm Lâu thuyền.

Thường Nhẫn chỉ kịp xuống chiếc nan thuyền còn lại để rời con thuyền đã hóa thành ngọn lửa khổng lồ trên dòng Hoàng Giang.

Trên con thuyền nan tựa chiếc lá khóm trôi giữa dòng lũ dữ, Thường Nhẫn thất thần nhìn chiếc Lâu thuyền của Tiểu Quân. Một lần nữa gã lại tự trách mình, trách người và trách cả ông tạo sao cứ mãi khoắc lên sổ phận gã những điều cay nghiệt xót xa.

Xa xa trên chiếc thuyền nan ẩn hình trong màn sương nước, tiếng cười của bọn Hắc y nhân cất lên tưởng như muôn ngàn tiếng sét dội thẳng vào thính nhĩ của Thường Nhẫn.

Nghe tiếng cười đó, khuôn mặt của Thường Nhẫn đanh hẳn lại. Gã rút lên với tất cả nỗi phẫn uất của mình:

- Thường Nhẫn... Người có còn là người không ?

Y ôm thanh huyết kiếm ngồi bệt xuống khoang thuyền, ánh mắt ngẫu đục, vờ vờ nhìn lên bầu trời đầy sao. Y mơ tưởng ngày nào đó sẽ hóa thân thành một vì sao ẩn khuất trên bầu trời.

Thường Nhẫn nhìn lại thanh huyết kiếm. Tay y đặt vào đốc kiếm:

- Ta đã trót là Tử kiếm, dù có muốn chối bỏ mày, cuối cùng mày cũng không lìa xa ta.

Thường Nhẫn nghiêng răng từ từ rút thanh kiếm máu ra khỏi vỏ. Y thở gấp:

- Thường Nhẫn đã là Tử kiếm và sẽ vĩnh viễn là Tử kiếm.

Trên chiếc thuyền nan kia, bốn gã Hắc y nhân đã trút bỏ vương lụa đen che dung diện. Họ chẳng phải ai xa lạ mà chính là Ngân Đài, Cúc Cúc, Sư Sư và Trần Trần.

Tiểu Linh hỏi :

- Sư Sư tử tử... Thường Nhẫn như thế nào khi Lâu thuyền bốc cháy ?

- Tử tử cũng không biết... Nếu như y trở lại với đời thường tất không chết trong ngọn lửa kia, bằng không gã cũng chẳng nên sống làm gì nữa.

Trần Trần nhìn ngọn lửa từ Lâu thuyền:

- Chúng ta đã đốt Lâu thuyền theo ý Tiểu Quân.

Cúc Cúc thở dài:

- Từ nay trên dòng Hoàng Giang chẳng còn Lâu thuyền "Nghê thường vũ y khúc".

Tất cả đã lùi vào quá khứ rồi.

Tiểu Linh hỏi Cúc Cúc:

- Tại sao Tiểu Quân muốn đốt Lâu thuyền ?

- Giọt nước sau cùng sẽ làm tràn ly uất hận trong con người gã Tử Kiếm.

Ngân Đài nắm tay Tiểu Linh:

- Tiểu Quân muốn kéo Thường Nhẫn ra khỏi cuộc sống trầm mặc để trở về với đời thường.

Cúc Cúc thở ra:

- Sao Tiểu Quân muốn Thường Nhẫn phải là Tử kiếm ?

Sư Sư đôi mắt nhìn ngọn lửa xa xa, chiếc Lâu thuyền như miếng mỡ ngon từ từ chui vào dòng Hoàng Giang. Khi ngọn lửa đỏ tắt ngúm chẳng để lại dấu tích gì, nàng mới quay lại nhìn mọi người, nói:

- Có lẽ Tiểu Quân nghĩ đến giang hồ nhiều hơn bản thân mình.

Tiểu Linh nói:

- Các vị tỷ tỷ... Bây giờ chúng ta đi đâu ?

Ngân Đài nhướn mày:

- Chỉ có một nơi chúng ta phải đến.

Sư Sư nhìn Thúy Ngân Đài:

- Ý Ngân Đài muốn nói đến Kim Cung ?

Ngân Đài lắc đầu:

- Tiểu Quân không muốn chúng ta đến Kim Cung.

- Lâu thuyền đã chìm rồi, chúng ta đi đâu bây giờ ? Không đến Kim Cung chẳng lẽ lại đến Thiếu Lâm tự sao ?

- Cũng không đến Thiếu Lâm tự.

- Ngân Đài. Vậy chúng ta đi đâu ?

- Tứ Hải quán.

Tiểu Linh cau mày:

- Tại sao chúng ta phải đến Tứ Hải quán.

Ngân Đài nhìn Tiểu Linh:

- Trước đây, Tiểu Linh không có ý thâm tóm Tứ Hải quán của họ Đồ à ?

- Tiểu Linh chỉ hành sự như vậy để tìm tung tích Đồng đại ca mà thôi.

- Vậy bây giờ Tiểu Linh còn giữ ý đó không ?

- Tất nhiên vẫn còn chứ... Tiểu Linh chưa tìm được tung tích của Đồng đại ca mà.

- Nếu như Tiểu Linh còn giữ ý niệm đó thì chúng ta sẽ đến Tứ Hải quán.

Trân Trân mỉm cười nói:

- Ngân Đài nói rất có lý, chúng ta đã mất Lâu thuyền "Nghê thường vũ y khúc" tất phải tìm một chỗ nào đó thế vào chứ.

Cúc Cúc nói:

- Chúng ta sẽ đến Tứ Hải quán.

Nàng nhìn Ngân Đài:

- Theo Ngân Đài... Nếu Tiểu Quân không... thì sẽ tìm chúng ta ở Tứ Hải quán chứ?

Ngân Đài gật đầu:

- Ngân Đài nghĩ như vậy.

Tiểu Linh mỉm cười :

- Thế thì không bàn gì nữa. Chúng ta đến Trường An.

HỒI THỨ BA MƯƠI TÁM

GIAI NHÂN TRONG TUYỆT ĐỊA

Tiểu Quân dù có nằm mơ cũng không tin được Vương Túc Lệ lại có thể phô vùng nhũ hoa cho chàng ngắm, nên khi ngọc thủ nỏ nà của nàng từ từ kéo trễ trang y, khuôn mặt Tiểu Quân căng thẳng tới cùng.

Vương Túc Lệ mỉm cười.

Hữu thủ của nàng từ từ dịch xuống một chút nữa. Làn da trắng nõn như bông búp hiện ra trước mắt Tiểu Quân. Làn da của Vương Túc Lệ tựa bạch ngọc thâm tím bất cứ con mắt nào của nam nhân. Ngay cả Tiểu Quân cũng hồi hộp sợ rằng nhãn quang của mình sẽ làm vẩn đục lớp da nõn nà kia.

Vương Túc Lệ nói:

- Tiểu Quân hãy phá dùm chỗ dị biệt của ta nhé.

Nàng dứt lời kéo trịch xiêm y xuống quá đôi gò bông đào.

Trước mắt Tiểu Quân là một tòa thiên nhiên tuyệt mỹ mà bất cứ một họa nhân nào cũng mơ tưởng. Những đường cong gợi lên cái đẹp của sự sống, một cái đẹp bất người khác phải thêm thuồng, một vẻ đẹp chỉ có trong giai thoại liêu trai. Trước đôi gò bông đào của Vương Túc Lệ, Tiểu Quân như kẻ thất thân mặc dù chàng là một lãng tử không hề sa lụy vào sự trần tục.

Tiểu Quân đã chuẩn bị từ trước rồi. Dù chàng đã có chủ định nhưng tâm vẫn không thôi ngẩn ngơ.

Tiểu Quân rít một luồng chân nguyên thật sâu, rồi vụt phóng chỉ công điểm vào đại huyệt thất khiếu của Vương Túc Lệ.

Tiểu Quân đoán chắc Vương Túc Lệ không thể nào kịp phản ứng hay tránh né khỏi thế công đột ngột của chàng. Có giai nhân nào đang phô diễn cái đẹp trước mặt nam nhân mà kịp phản xạ đâu. Họ đâu muốn làm vẩn đục những đường cong tuyệt mỹ đang phô bày.

Tình huống như vậy thì đoán chắc Tiểu Quân đã chiếm hẳn được sự đắc thủ, huống chi chàng còn là một hảo thủ có một không hai trong chốn giang hồ.

Chát...

Tiểu Quân lùi lại một bộ. Chàng không thể nào tin được, chỉ một cái phủ tay của Vương Túc Lệ mà đã hóa giải dễ dàng chỉ công của chàng.

Vương Túc Lệ mặc nhiên chẳng hề bận tâm đến sự lỏa thể phô trương của mình, đôi ngọc thủ nhanh như cắt thi triển những thế chop quái dị vô cùng, mười ngón tay tựa mười chiếc vuốt vung ra vun vút chia làm muôn ngàn ảo thủ công vào các đại huyệt của Tiểu Quân.

Tiểu Quân lùi tiếp hai bộ nữa. Mặc dù chàng đã lùi nhưng tuyệt nhiên vẫn không thể thoát khỏi tầm khống chế trào công của Vương Túc Lệ.

Chát.. Chát... Chát...

Chỉ loáng một cái Túc Lệ đã phóng ra ba chiêu trảo công nhất nhất đều tập trung công kích vào vùng hạ đẳng của Tiểu Quân.

Mặc dù bản lĩnh võ thuật của Tiểu Quân xuất thần nhập hóa nhưng những thế trảo của Vương Túc Lệ vẫn khiến chàng tuôn mồ hôi hột.

Thêm ba thế trảo liên hoàn nữa, bức Tiểu Quân lùi tiếp hai bộ.

Tiểu Quân cau mày, bởi những thế trảo công kì dị của Vương Túc Lệ không sao lường được, những ảo thủ mà nàng xuất ra tạo thành áp lực như những đợt sóng biển liên hoành công phá vào chàng, và nhứt nhứt đều nhằm vùng hạ đẳng tối kỵ của nam nhân.

Chỉ trong chớp mắt, Tiểu Quân đã bị Vương Túc Lệ bức lùi sát đến cây cột đá. Lung Tiểu Quân đã dựa vào cột, chẳng còn khoảng trống nào để chàng lùi tiếp.

Túc Lệ cười khẩy:

- Tiểu quỷ bản lĩnh chỉ bấy nhiêu đó thôi sao ?

Túc Lệ vừa nói vừa thộp ngọc thủ vào đan điền của Tiểu Quân.

- Ai da...

Tiểu Quân đạp chân vào cột đá, băng mình lên cao. Chàng tính dụng lăng ba hư bộ lướt qua đầu Vương Túc Lệ.

Hình như Túc Lệ đọc được ý niệm trong đầu Tiểu Quân, nên khi thân ảnh Tiểu Quân vừa cất lên thì đôi ngọc thủ của nàng tợ đôi măng xà, ghệt lấy hai chân chàng.

Tiểu Quân thét lên:

- Sao nàng bám ta dữ vậy.

Tiểu Quân vừa dứt lời thì ngọc thủ của Vương Túc lệ đã thộp vào thắt lưng chàng.

Rét...

Tiểu Quân rơi xuống đất, hai tay giữ thắt lưng, trợn mắt quát:

- Nữ nhân hạ lưu, dám tuột quần tiểu gia giữa ban ngày ban mặt là sao chứ ?

Vương Túc Lệ khoác lại xiêm y:

- Ta tưởng đâu bản lĩnh của ngươi có thể chống chọi lại ảo thủ của bốn cô nương.

- Tất nhiên tiểu gia chống lại được nhưng tại... tại tiểu gia nhịn nàng thôi.

- Nhịn ta ? Ha... ha... ha ! Xảo quỷ ơi... ngươi tưởng Vương Túc Lệ này là một cô bé lên hai lên ba à ?

Vương Túc Lệ vừa nói vừa áp sát vào Tiểu Quân:

- Đánh tiếp chứ ?

Tiểu Quân rùng mình, lỗ mắt nhìn nàng, mặc nhiên để đôi ngọc thủ của Túc Lệ công vào mình.

Túc Lệ đang dụng trảo bất ngờ biến thế thành chưởng khi nhận ra Tiểu Quân đứng yên bất động. Chưởng ảnh của nàng vỗ vào đại huyệt dũng tuyến của Tiểu Quân.

Bốp...

Tiểu Quân chỉ hơi chao đảo, rồi trụ bộ lại:

- Ái da... Nàng đánh mạnh chút nữa thì tiểu gia tiêu mạng rồi.

Vương Túc Lệ thâu hồi chương thế:

- Sao ngươi lại không chống trả ?

Tiểu Quân vuốt mũi:

- Chống trả làm gì chứ...

- Ngươi muốn chết à ?

- Tất nhiên Tiểu Quân đâu muốn chết.

- Sao ngươi lại không chống lại chương công của ta ?

- Có chống lại nàng, tiểu gia cũng bị bại thôi. Đánh làm chi cho phí sức, huống gì Tiểu Quân là thượng khách mà.

Tiểu Quân cười hì hì:

- Nói thật với Vương cô nương, tiểu gia chỉ muốn kiểm chứng võ công của cô nương thôi. Tại hạ không ngờ võ công "ảo thủ" của Vương cô nương lại cao siêu, quán tuyệt như vậy.

- Nghe thiên hạ đồn đại Túc Lệ này ngộ võ công của Xảo quỷ cao siêu lắm, không ngờ...

- Dưới mắt Vương cô nương võ công của tại hạ quá xoàng chứ gì ?

- Rất xoàng thì đúng hơn. Chỉ mới sáu thức trào công "ảo thủ" của ta mà ngươi đã bị bức vào cửa tử rồi.

Tiểu Quân xoa tay:

- Đối với nữ nhân võ công của tiểu gia xoàng xĩnh lắm.

- Còn đối với nam nhân ?

- Có nam nhân nào hơn được Ngại tử đột quyết chứ ?

- Ngươi muốn nói... ngươi nhường ta ?

Tiểu Quân khoát tay:

- Không... Không... Tại võ công của tại hạ dở như vậy đó.

- Võ công của Xảo quỷ không tiện sử dụng đối phó với nữ nhân ?

- Đúng như vậy, và đối với mỹ nhân tuyệt sắc như Vương cô nương, bản lĩnh của tại hạ lại càng xoàng xĩnh hơn.

- Bởi bản lĩnh của ngươi quá xoàng xĩnh nên mới dụng xảo ngôn đặng bất ngờ khống chế ta ?

Tiểu Quân lắc đầu:

- Không có đâu... Không có đâu.

- Không có ý đó sao ngươi lại bất ngờ phóng chỉ điểm huyệt ta.

- Cô nương hiểu lầm rồi...

- Tiểu quỷ còn ngoa ngôn nữa à.

Nàng hừ nhạt một tiếng:

- Túc Lệ chẳng để tâm đâu, dù sao Tiểu quỷ cũng là thượng khách của Bí cung mà.

Tiểu Quân xoa tay:

- Vương cô nương nghĩ như vậy rất chí lý chí tình. Lúc này tại hạ thật lòng muốn được diện kiến với Thánh cô.

- Tiểu quỷ mong mỗi được diện ngộ Thánh cô lắm à ?

- Tại hạ nôn nóng nữa là đằng khác.

Vương Túc Lệ rút từ thắt lưng ra một túi lụa đen. Nàng trao túi lụa qua tay Tiểu Quân:

- Tiểu Quân muốn gặp Thánh cô, phiền người hãy đội vào đầu túi vải này.

Tiểu Quân trợn mắt:

- Đội túi vải này vào đầu, làm sao thấy đường đi ?

- Ta sẽ hướng dẫn cho Tiểu quỷ.

- Tại sao phải bắt tại hạ đội chiếc túi này ?

- Đó là ý của Thánh cô.

Tiểu Quân nhún vai thở ra:

- Thôi cũng được... Mỹ nhân trong Thánh địa bí cung đều là những con người bí hiểm.

Tiểu Quân nói xong, tự trùm chiếc túi lụa màu đen vào đầu mình. Gã than vắn thở dài rồi nói:

- Chẳng đúng với tư thế thượng khách chút nào.

Tiểu Quân để mặc cho Vương Túc Lệ dẫn đi, chàng chỉ tâm niệm một điều:

"Nếu không gặp được Thánh cô thì không thể lấy được chìa khóa bí cung. Phải gặp được Thánh cô rồi sẽ tùy cơ ứng biến." Tiểu Quân ngửi được mùi xạ hương, trong lòng mừng khắp khởi, buột miệng hỏi :

- Vương cô nương... Chúng ta tới bí phòng của Thánh cô rồi hả ?

Túc Lệ buông lời lạnh nhạt:

- Chưa tới.

- Chưa tới à ? Sao lâu quá vậy ? Tại hạ đã ngửi được mùi xạ hương, mà mùi này chỉ có thể có ở những bậc giai nhân sắc nước hương trời.

- Trên cõi đời này Thánh cô là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

- Nếu Thánh cô là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, Tiểu Quân thật tốt số quá.

- Người đừng xàm ngôn nữa.

Tiểu Quân nghe Vương Túc Lệ nói, nghĩ thầm:

"Mụ la sát này mặc dù được ông tạo ban cho sắc đẹp kiều sa kiều diễm nhưng không bằng một cành củi mục." ý niệm đó lóe lên trong đầu Tiểu Quân khiến chàng bật cười.

Vương Túc Lệ thấy Tiểu Quân cười, thắc mắc hỏi :

- Tại sao người cười... Cười cái gì chứ ?
- Tiểu Quân vừa nghĩ ra một điều hài hước nên bật cười thôi.
- Người nghĩ sàm phải không ?
- Chỉ nghĩ thôi mà.
- Xảo quỷ nghĩ cái gì ?
- Tại hạ không nói đâu.

Vương Túc Lệ ấn huyết mệnh môn của Tiểu Quân:

- Ta cảnh báo người không được nghĩ sàm quấy.
- Ái da... Vâng... Tiểu Quân không dám nghĩ bậy cho cô nương đâu. Chỉ sợ sau này cô nương khó lấy được một đấng lang quân.

- Ta không màng đến chuyện đó.
- Nữ nhân không nghĩ đến nam nhân... Cô nương thật lạ kỳ.
- Nam nhân là gì mà Vương Túc Lệ này phải nghĩ đến chứ ?

Nàng nói xong ghệt tay Tiểu Quân:

- Tới nơi rồi.

Tiểu Quân toan lột chiếc túi trùm đầu thì Túc Lệ đã cản lại.

- Người chưa được bỏ chiếc túi đó.

Nàng nhìn Tiểu Quân, nghiêm giọng nói:

- Từ bây giờ... Xảo quỷ sẽ đi một mình.
- Tại hạ có thấy đường đâu mà đi.
- Người cứ đi thẳng đến trước, tất sẽ gặp được Thánh cô.

Tiểu Quân gật đầu:

- Gặp Thánh cô rồi tại hạ có được mở cái túi trùm đầu không ?
- Nếu Thánh cô cho phép người... người cứ tự nhiên mở cái túi đó ra.

Nàng đặt tay lên vai Tiểu Quân:

- Chúc người may mắn ! Tiểu Quân khịt mũi. Mùi phấn thơm của Túc Lệ chỉ còn thoang thoảng.

Chàng lắc đầu:

- Các vị cô nương trong thánh địa bí cung kỳ cục quá, vừa nói là bỏ đi ngay.

Tiểu Quân mò mẫm, ngoan ngoãn lần từng bước. Chàng vừa đi vừa nói:

- Thánh cô ơi... Xảo quỷ này rất hâm mộ Thánh cô, nên vừa nhận được thiệp mời liền lặn lội đến ngay. Tiểu Quân mong Thánh cô nghĩ chút tình mà cho Tiểu Quân được lột bỏ chiếc túi này ra khỏi đầu.

Tay Tiểu Quân chạm vào một gờ đá lạnh ngắt. Cái lạnh nhanh chóng thấm thấu qua bản thủ khiến chàng rùng mình.

- Y.. Thánh cô sao lạnh như vậy ?

Tiểu Quân rút tay lại, nhưng rồi vì sự tò mò lại đưa đến trước sự rờ rẫm.

Chàng cảm nhận tay mình đang rà soát lên một thân người với những đường cong của nữ nhân, nhưng sao thân người đó lạnh lẽo tựa băng hàn.

Tiểu Quân chợt dạ nghĩ thầm:

"Y da... Không lẽ Thánh cô là một xác chết rèn luyện võ công biến thành quỷ sao?" Chàng nghĩ như vậy, nên muốn lật chiếc túi lụa trùm đầu nhưng nghĩ sao lại thôi.

Một giọng nói trong như ngọc cất lên:

- Sao ngươi không mở túi gấm nhìn bốn nường ?

Tiểu Quân xoa hai tay:

- Bốn nường lạnh quá à... Nên Tiểu Quân sức liên tưởng đến...

- Ngươi liên tưởng cái gì ?

- Tiểu Quân liên tưởng đến cái chết.

- Ngươi liên tưởng đến cái chết à ? Tại sao lại nghĩ đến cái chết ?

- Tại hạ không dấu gì Thánh cô, người chết phàm lạnh lẽo mà tại hạ thì vừa chạm vào nường nường thấy lạnh quá. Tiểu Quân hỏi thật nha... Nường nường là người sống hay người chết ?

- Người chết đâu thể nói được.

- Đúng rồi... Đã là người chết thì không nói được. Vậy Tiểu Quân xin hỏi một điều nữa nha... Sao nường nường lạnh như vậy... Phải chăng huyết lưu của nường nường lạnh ngắt ?

- Ngươi nói đúng đó... Máu trong kinh mạch ta rất lạnh, vì lạnh nên ta rất tàn nhẫn, muốn hành hạ kẻ khác, và kẻ ta muốn hành hạ nhất chính là Tiểu Quân.

- Tiểu Quân à ? Sao lại là Tiểu Quân chứ ? Tại hạ với nường nường không thù, không oán, cố sao nường nường lại căm thù Tiểu Quân chứ ?

Tiểu Quân vỗ vào đầu mình:

- Khó hiểu quá... Khó hiểu quá... Trên đời này sao lại có người thù Tiểu Quân như nường nường chứ.

- Ngươi biết vì sao ta thù ngươi không... Ngươi hãy mở chiếc túi lụa ra thì sẽ biết.

- Tuân lệnh nường nường ! Tiểu Quân lật bỏ túi lụa đen trùm đầu. Chàng lóa mắt bởi tám luồng ánh sáng chói loáng phát ra từ tám cánh cửa tò vò.

Tiểu Quân bất buộc phải đưa tay che mắt, một lúc lâu mới buông xuống.

Chàng ngạc nhiên vô cùng khi thấy chung quanh mình là tám pho tượng bằng bạch ngọc mà bất cứ ai vừa mới nhìn đều ngỡ là người thật. Tám pho tượng kia được chạm khắc rất tinh xảo và đều thể hiện những tư thế phòng the kín đáo.

Tiểu Quân nheo mày khi nhận ra bộ mặt của mình được khắc tượng.

Tiểu Quân nhảy đồng lên:

- Ê... cái này là cái gì thế ? Thế này là thế nào... Sao lại dùng chân diện mạo của tiểu gia mà khắc tượng trong khi Tiểu Quân chưa cho phép.

- Bỏn nương can gì phải xin phép người chứ. Sao người không chiêm ngưỡng khuôn mặt của nữ nhân coi là ai.

Tiểu Quân xoa đầu mình:

- À... Tiểu gia sao không nhìn thử người nâng khăn sửa túi cho mình có đẹp không chứ.

Tiểu Quân vừa nói vừa tiến thẳng đến một cụm tượng. Tám cụm tượng này bố trí vô cùng tinh xảo và có chủ đích trước, tất cả đều được tám luồng ánh sáng chói chang từ tám ô cửa chiếu rọi, tôn tạo, khiến tượng ngỡ như người thật sống động, và không thiếu điều huyền bí rùng rợn.

Tiểu Quân quan sát dung diện pho tượng nữ nhân. Chàng chắc lưỡi :

- Ái chà... Đẹp quá... Đẹp quá... Đẹp không thể nào diễn tả được. Nếu Tiểu Quân mà có một người đẹp nâng khăn sửa túi như cô nương bằng đá này, thế mãi mãi làm nô lệ cho nàng.

- Người chắc chứ ?

- Tất nhiên chắc như vậy rồi, nhưng rất tiếc nàng bằng đá, mà tại hạ thì bằng xương bằng thịt. Một người bằng xương bằng thịt, một người bằng đá thì đâu thể sống với nhau được.

- Ta chỉ muốn hỏi người có thích nàng không ?

- Thích lắm... Thân Tiểu quỷ lưu lạc rầy đây mai đó mà được một đấng giai nhân sắc nước hương trời ưu ái, tại sao không nhận chứ.

Tiểu Quân vừa dứt lời thì có tiếng động ngay sau lưng chàng.

Tiểu Quân quay ngoắt lại.

Đôi mày lưỡi kiếm của chàng thoáng cau lại, rồi giãn ra.

Đối mặt với chàng là mỹ nhân với sắc đẹp tuyệt trần, nếu mang sắc đẹp của nàng so sánh với Vương Túc Lệ, e rằng Vương Túc Lệ chỉ đáng là con đom đóm so với vầng nhật nguyệt.

Nàng nhoẻn miệng cười :

- Tiểu Quân thấy diện mạo của ta thế nào ?

Tiểu Quân nhìn nàng không chớp mắt:

- Quá đẹp... đẹp đến độ tại hạ phải ngẩn ngơ.

Chàng thoáng liếc trộm về phía một pho tượng nữ nhân. Dung diện của nàng đúng với khuôn mặt của pho tượng.

Tiểu Quân gãi đầu:

- Đúng là nàng rồi .

HỒI THỨ BA MƯƠI CHÍN

ĐỐI MẶT ANH THU

Tiểu Quân gãi đầu:

- Tại hạ hỏi thật nhé...Cô nương có phải là Thánh cô Quốc trượng của Kim sa phái ?

Nàng gật đầu:

- Không sai.

Tiểu Quân nhảy đồng lên:

- Số Tiểu Quân đỏ rồi... Đỏ rồi...

Thánh cô cau mày. Nàng trầm giọng nói:

- Sao ngươi lại mừng rỡ như vậy ?

- Không mừng sao được chứ... Bởi tại hạ được Thánh cô ưu ái tất sẽ được là trượng phu của Thánh cô. Trượng phu của Thánh cô thì đâu còn sợ ai nữa chứ. Vừa có tài, có quyền, có danh lại có cả giai nhân hầu hạ... Hỏi sao Tiểu Quân không mừng chứ.

- Trong giang hồ bất cứ ai cũng đều mơ tưởng đến bốn chữ quyền, tài, danh và sắc, nếu như Tiểu Quân là trượng phu của bốn nương thì vừa được bốn chữ đó lại có thể giữ luôn cả chữ thọ nữa.

Tiểu Quân tròn mắt nhìn nàng:

- Vậy sao ?

Chàng vỗ tay:

- Thích quá... Thích quá...

Tiểu Quân tiến thẳng đến trước mặt Thánh cô:

- Thánh cô... Chúng ta lạy trời lạy đất rồi thành thân luôn tại đây đi.

Thánh cô mỉm cười :

- Sao Tiểu Quân hấp tấp như vậy ?

- Có được thời cơ như vậy, đâu phải là dễ... Nếu Tiểu Quân bỏ qua cơ hội này thì đâu còn có cơ hội thứ hai.

Thánh cô gật đầu:

- Tiểu Quân nói rất đúng... Mỗi người chỉ có một cơ hội mà thôi. Để mất cơ hội rồi không dễ gì có lần thứ hai.

Tiểu Quân toan nắm tay Thánh cô, nhưng nàng lắc đầu tỏ thái độ không đồng tình.

Tiểu Quân tròn mắt:

- Ấy... Đã xem nhau như phu phụ rồi, nàng còn khách sáo với Tiểu Quân nữa sao.

Thánh cô lắc đầu:

- Bốn nương không khách sáo với Tiểu Quân. Nhưng trên đời này cơ hội chiếm đoạt năm chữ danh, quyền, tài, sắc và thọ không đến với ai bằng sự ngẫu nhiên bao giờ.

Tiểu Quân sa sầm mặt xuống:

- Tiểu Quân biết ngay, thế nào Thánh cô cũng ra điều kiện.

Thánh cô lắc đầu:

- Không phải điều kiện, mà là đòi hỏi sinh lễ. Chẳng lẽ Tiểu Quân muốn thành thân với bốn nương mà chẳng tốn chút sinh lễ gì sao. Nếu vậy ta buồn lắm...

Tiểu Quân vuốt mũi:

- Ái da... Sao Tiểu Quân không nghĩ ra chứ... Đúng rồi, theo nghi thức thì Tiểu Quân phải có chút sinh lễ cầu hôn chứ.

Tiểu Quân xoa tay:

- Nàng thích gì cứ nói. Tiểu Quân hứa sẽ làm đẹp lòng nàng.

- Sinh lễ của bốn nương đòi rất tâm thường thôi.

- Thế thì tiện lợi cho Tiểu Quân quá.

Thánh cô mỉm cười. Nàng rút từ trong ống tay áo ra một ống trúc khắc chạm đôi chim ưng:

- Trong ống trúc này là những gì bốn Thánh cô đòi hỏi Tiểu Quân dâng sinh lễ trước khi bốn nương tế trời tế đất thành thân với người.

Tiểu Quân đón ống trúc từ tay Thánh cô. Chàng mở nắp, rút từ bên trong ra một tấm lụa hồng điều.

Tiểu Quân gỡ đầu, nghĩ thầm:

"Không biết nàng bắt mình dâng cái của khỉ gì đây. Nếu như nàng bắt mình dâng thủ cấp cho ả thì chưa đám cưới đã có đám ma" Tiểu Quân chỉ tấm lụa hồng điều:

- Nàng đã viết tất cả sinh lễ mà Tiểu Quân phải dâng nạp a ?

Thánh cô gạt đầu:

- Tất cả đều ở trong đó.

Tiểu Quân mở tấm lụa hồng điều. Chàng liếc mắt đọc qua những dòng chữ ghi bằng nét chữ thảo rồng bay phụng múa, mặt đã biến sắc.

Tiểu Quân nhìn Thánh cô:

- Nàng bắt ta phải... phải...

- Một trăm nhân mạng Thiếu Lâm, một trăm nhân mạng Võ Đang, và mỗi bang phái khác là năm mươi nhân mạng.

Tiểu Quân trừng mắt:

- Nàng cần chi tới chừng đó xác chết hả ? Bộ Thánh cô tính đưa một lũ xác chết về đây dự trữ làm lương thực ăn hết đời à ?

- Đó là chuyện của ta, Tiểu Quân để tâm đến làm gì.

Tiểu Quân cuộn tấm lụa hồng điều nhét vào ống trúc, dung diện sa sầm xuống, rồi bất ngờ nhét trả lại ngọc thủ của Thánh cô:

- Máu me nhiều quá... Thôi, Tiểu Quân không lấy nàng nữa. Chưa được gì hết mà tay Tiểu Quân đã nhuộm máu, trở thành sát nhân vương trong giang hồ, ai mà ham lấy vợ kiểu đó.

Thánh cô lắc đầu:

- Đã hứa hẹn rồi đâu thể một sớm một chiều rút lời dặng, nếu chuyện này truyền ra ngoài giang hồ thì bốn nường còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ.

Tiểu Quân cười khì một tiếng, nhìn Thánh cô nói:

- Tại hạ đâu có hồi hôn nhưng Thánh cô đòi sinh lễ kiểu đó thì Tiểu Quân đành chịu thôi. Chưa được động phòng đã biến thành sát nhân vương, giết bao nhiêu người.

Tiểu Quân e rằng trong cõi trời đất này chẳng còn một chốn nường thân cho Tiểu Quân.

Tiểu Quân gãi đầu:

- Mặc dù có được năm chữ ước mơ mà ai cũng tơ tưởng nếu như lấy được Thánh cô... Nhưng thôi... Tiểu Quân xin nhường cơ hội này cho người khác.

Tiểu Quân rùng mình:

- Tại hạ mới nghĩ đến chuyện giết người đã rùng mình rồi. Tiểu Quân hỏi thật nghe, có phải Thánh cô cũng bắt Thường Nhẫn dâng sinh lễ như vậy chăng ?

- Thường Nhẫn chẳng đáng được cơ hội này. Người duy nhất chỉ có Tiểu Quân mà thôi.

Tiểu Quân khoát tay:

- Tại hạ sức hèn, mệnh yếu, không dám nhận cơ hội của Thánh cô ban tặng.

Thánh cô cười khẩy nhìn Tiểu Quân:

- Ngoài cơ hội được trở thành phu phụ của bốn nường, Tiểu Quân còn được nhiều thứ khác nữa kìa. Nếu như Tiểu Quân nghĩ đến sinh mạng bá tánh tất không thể bỏ qua chiếc chìa khóa mở bí cung.

Vừa nghe Thánh cô nhắc đến chìa khóa mở bí cung, Tiểu Quân thoáng khản trương ra mặt. Chàng giả lả cười rồi nói:

- Chắc hẳn Thánh cô biết chìa khóa đó quan trọng như thế nào.

Thánh cô gật đầu:

- Ta biết chứ... Nếu như bốn nường không biết thì đâu phải lặn lội đưa Đồng Mã Kỳ về Kim cung này.

- Đồng Mã Kỳ đang có mặt tại đây ?

- Y đang có mặt tại đây... Và Tiểu Quân không bao giờ ngờ được đâu. Có nhiều chuyện mà người có nằm mơ cũng không tưởng tượng được.

- Thánh cô hãy giao chiếc chìa khóa đó cho tại hạ.

Thánh cô trợn mắt:

- Bốn nường phải giao cho Tiểu Quân à ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Đúng rồi... Thánh cô phải giao chiếc chìa khóa đó cho tại hạ. Phải như vậy thôi, bởi một lẽ, Tiểu Quân mất công mất sức lặn lội đến đây, thậm chí uống hết vò rượu hai cân tửu tình, và còn cất công cạo đầu Lập Cư bang chủ mục đích cũng vì chiếc chìa khóa đó mà thôi.

Thánh cô cười khẩy một tiếng:

- Người lấy quyền gì bắt bốn nường giao chìa khóa bí cung cho người chứ ?

Tiểu Quân chỉ vào ngực mình:

- Thị vào tại hạ.

Thánh cô cau mày:

- Người muốn nói đến võ công. Bản lĩnh của người có thể bức ép bốn nường giao chìa khóa được à ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Đúng như vậy. Nếu Tiểu Quân không có bản lĩnh thì chui đầu vào Thánh địa này để làm gì ?

Tiểu Quân vuốt mũi cười hì hì.

Thấy Tiểu Quân cười, Thánh cô bất giác cũng cất tiếng lên tràng tiểu ngạo. Tiếng cười của nàng như ngọc va vào nhau, nhưng lại tiềm ẩn đó khiến cho đan điền Tiểu Quân như có bấy kiến hung nhúc bò bên trong.

Chàng thoán cau mày, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản.

Tiểu Quân hỏi:

- Thánh cô nghe Tiểu Quân đề nghị đúng ý nên thích thú cười chẳng ?

Thánh cô trừng đôi thu nhãn lạnh lùng chiếu vào mặt Tiểu Quân, tưởng chừng như nàng muốn dùng thần nhãn của mình lấy hồn phách của chàng.

Nàng hừ nhạt một tiếng:

- Chỉ mỗi một Vương hộ tướng của bốn nường, Tiểu Quân còn chẳng làm gì được, thậm chí phải tuân theo mệnh lệnh của Vương thị, thế mà đòi thị vào võ công phát lệnh cho bốn nường.

- Thánh cô chỉ nhìn bề ngoài mà phỏng xét, chứ Thánh cô chắc thừa biết Tiểu Quân là Xảo quỷ.

Thánh cô cau mày.

- Nói thế, té ra người chỉ giả vờ thủ bại mà thôi ?

Tiểu Quân gãi đầu:

- Khó nói quá... Nếu nói tại hạ thủ bại cũng không đúng bởi Tiểu Quân đâu có dùng hết công phu của mình, huống chi tại hạ lại thấy tám liên kính nghinh thượng khách.

- Nói thật đi... Vương hộ tướng không phải là đối thủ của người ?

- Võ công của Túc Lệ quả là siêu phàm nhưng so với Tiểu Quân thì làm sao gọi là đối thủ của Xảo quỷ.

Tiểu Quân xoa hai bàn tay:

- Tại hạ chỉ muốn gặp Thánh cô mà thôi. Tất nhiên gặp Thánh cô để lấy chiếc chìa khóa bí cung, nếu để cho Thánh cô biết bản lĩnh võ công của Tiểu Quân thì Thánh cô đâu cho tại hạ gặp mặt. Đúng không nào ?

- Người thật là Xảo quỷ.

- Tại hạ chính là Xảo quỷ kia mà... bây giờ Thánh cô mới biết hả ?

Tiểu Quân chìa tay tới trước mặt Thánh cô:

- Tiểu Quân quả cũng có bất ngờ khi nghe Thánh cô đề nghị kết thân phụ phụ. Tiểu Quân nhân đó tương kế tựu kế tính thành thân với Thánh cô mà lấy chiếc chìa khóa bí cung, khỏi phí sức lực, khốn nỗi... Thánh cô lại đòi sinh lễ quá dị, khiến Tiểu Quân phải trở mặt.

Tiểu Quân gần giọng:

- Nào... Thánh cô đưa chìa khóa bí cung đây, nếu như không muốn Tiểu Quân mạnh tay mạnh chân mà đắc tội với đấng hồng nhan thiên kiều.

Thánh cô quắc mắt:

- Người thật là trơ trẽn, nhưng để bõ Thánh cô coi bản lĩnh võ công của người có thắng được "Càn khôn kiếm khí" của bốn nương không.

Tiểu Quân khịt mũi một tiếng:

- Ôi... Càn khôn kiếm khí của Thánh cô vốn xuất thân từ Thánh địa "Kinh đình tự". Kiếm khí dù rất lợi hại, dụng khí như kiếm nhưng đâu phải không có chỗ nhược. Tại hạ đã nghiên cứu "Càn khôn kiếm khí", thấy cái nhược đó nên không thêm luyện thôi.

Tiểu Quân vừa dứt lời, mắt trợn ngược chỉ còn thấy tròng trắng. Tứ chi giũn giũt, miệng há hốc, té quỵ xuống sàn đá. Chàng giãy giụa, rên la, hai tay bứt y phục. Chỉ trong chớp mắt, Tiểu Quân đã tự bỏ hết trang y của mình. Chàng trần truồng quần quai, xem chừng vô cùng đau đớn.

Tiểu Quân trừng mắt, rít lên the thé:

- Ông trời giết Tiểu Quân rồi... Ông trời giết Tiểu Quân rồi ! Mặc dù thấy Tiểu Quân trần như nhộng trước mắt mình, nhưng Thánh cô không một chút biểu lộ sự thẹn thùng nào, thậm chí còn nhìn chàng như đóng đinh. Trong ánh mắt của Thánh cô và chẳng chỉ có một chút ngạc nhiên thoáng ẩn hiện.

Thánh cô nheo mày:

- Người làm cái trò khỉ gì vậy.

- Ông trời hại Tiểu Quân.

Tiểu Quân dụng trảo công cào xuống mặt đá. Năm đường rãnh sâu hóm lõ lõ dưới mắt Thánh cô.

Thánh cô nhìn năm rãnh do trảo công của Tiểu Quân tạo thành, lẩm nhẩm nói:

- Đạn chỉ thần công của Xảo quỷ cũng đáng gồm đầy chứ. Nhưng chỉ biết dụng thần công đó cào xuống đá thôi à ?

Tiểu Quân mắt trợn ngược, nhăn nhó nói:

- Võ công của ta có thể hạ nàng trong chớp mắt thôi... Nhưng chẳng may lúc ta sắp... sắp ra tay thì bị độc chất trong đan điền phác tác... Có phải ông trời hại ta không chứ ?

Thánh cô cười khẩy một tiếng:

- Bồn nường cũng tội nghiệp cho người. Bồn nường muốn giải tỏa chất độc cho người... Nhưng sợ người đang giở trò quỷ.

Tiểu Quân nghiêng răng ken kết:

- Ta đành thúc thủ mà thôi... Võ công của nàng đâu thể sánh với Tiểu Quân này được. Ôi... Tiểu Quân chết bởi chất độc mà chưa kịp thỉnh giáo võ công "Cần khôn kiếm khí".

Tiểu Quân cong người lại :

- Ôi ta chết... Ta chết tức tưởi... Tiểu Quân chết tức tưởi ngay trong lúc chuẩn bị động phòng... Ta chết tức tưởi quá.

Tiểu Quân gượng chỉ tay vào mặt Thánh cô:

- Nàng đúng là có số sát phu...

Chàng ôm đan điền, rướn người một cách khốn khổ:

- Ôi...

Thánh cô nghe Tiểu Quân than vãn, mặt thoáng thẹn thùng. Nàng thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Được... Ta sẽ cứu người, xem người còn nói bồn nường có tà khí sát phu hay không.

Thánh cô dứt lời, vận hóa nội công, tạo thành một bức màn kiếm khí vây bọc toàn thân thể phòng bị Tiểu Quân thừa cơ chớp nhoáng bất ngờ tấn công mình.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Bồn nường vận hóa kiếm khí phong tỏa toàn thân, người có định giở trò quỷ cũng không làm gì được bồn nường đâu.

Nàng vừa nói vừa áp ngọc thủ vào đại huyệt Thiên linh cái của Tiểu Quân.

Tiểu Quân cau mày thét toáng lên:

- Đừng... Đừng truyền chân nguyên của nàng vào ta... Đan điền của ta sẽ bị vỡ tung ra mà chết thôi.

- Người đã trúng chất độc gì mà không thể dụng được chân âm của ta để trục ra ngoài ?

Tiểu Quân thở gấp:

- Chất độc ta trúng phải không phải là độc bình thường mà nó là một loại bùa tình của chủ nhân đào hoa động, tận bên Kim quốc cơ.

- Thế có cách gì giải bùa không ?

Tiểu Quân chớp mắt nhìn Thánh cô:

- Bùa tình rất lợi hại... Nếu như Tiểu Quân không được gần nữ nhân, đan điền sẽ vỡ nát ngay lập tức... Chính vì vậy... Tiểu Quân mới kết bạn với nữ nhân mà thôi.

Thánh cô cau mày:

- Nói như người... ta... ta phải...

Tiểu Quân lắc đầu:

- Không cần Thánh cô trao thân cho Tiểu Quân... Chỉ cần người ôm ta trong nửa khắc là bùa tình sẽ lắng dịu xuống ngay.

- Thế thì được... Bốn nương sẽ giúp người. Nhưng trước khi ôm người... Bốn nương phải điểm huyết người trước.

Tiểu Quân gật đầu:

- Thánh cô cứ tự nhiên điểm huyết Tiểu Quân.

Thánh cô liền điểm vào ba đại huyết kỳ môn của Tiểu Quân khiến tay chân chàng bất động, và không thể vận chuyển nội công.

Tiểu Quân thều thào:

- Thánh cô hy sinh cho Tiểu Quân như vậy... Ta hứa sẽ lấy Thánh cô làm phu nhân.

- Nếu người chấp nhận thì phải giết đúng số nhân mạng đó.

- Được... Được... Tiểu Quân sẽ ráng.

Thánh cô choàng đôi tay ngọc ngà ôm Tiểu Quân vào người nàng.

Tiểu Quân liếc trộm Thánh cô, nghĩ thầm:

"Không biết mục Thánh cô này là loại nhân hay loại người biến thái gì mà thấy mình trần như nhộng vẫn không tỏ một chút biểu cảm gì. Mình là nam nhân, ả là nữ nhân mà coi bộ chai sạn quá." Tiểu Quân rù rì nói:

- Bùa tình tại hạ trúng rất là lợi hại... Thánh cô ôm như vậy chẳng giúp gì được đâu.

- Người muốn ta ôm như thế nào nữa ?

Tiểu Quân nheo mày:

- Thánh cô còn vận y phục mà... Với lại còn cả văng kiếm khí bao bọc toàn thân nữa... Phải giải tỏa hai thứ đó hỏa dục của Tiểu Quân mới có thể hạ xuống được.

Thánh cô cau mày.

Tiểu Quân nhìn Thánh cô rồi nói tiếp:

- Thánh cô đã điểm huyết Tiểu Quân rồi, còn sợ gì nữa.

- Một lần nữa... bốn nương chiều người.

Thánh cô giải tỏa màn kiếm khí che chắn toàn thân, rồi chút bỏ y phục, ôm ghìet Tiểu Quân. Nàng thủ thủ nói:

- Như vậy được chứ ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Được... Được...

Gã nhắm mắt lim dim trông tợ một đứa bé được nằm trong vòng tay săn sóc chiều chuộng của người mẹ.

Tiểu Quân hé mắt nhìn Thánh cô, rù rì nói:

- Nương nương ôm Tiểu Quân có cảm giác gì không ?

Thánh cô lắc đầu:

- Không ! Tiểu Quân chợt dạ, nghĩ thầm:

"Mụ này chẳng lẽ đã mắc bệnh biến thái lãnh cảm hay sao mà ôm mình trong tư thế này vẫn không chút cảm giác gì." Tiểu Quân lí nhí nói:

- Tiểu Quân thì khác... nếu như vào Thánh địa mà cứ được như thế này thì có chết cũng chui đầu vào.

Tiểu Quân vừa dứt lời liền hắt xì một tiếng thật lớn, rồi reo lên:

- Xong rồi... Bùa tình trong cơ thể Tiểu Quân đã hết hiệu nghiệm rồi.

Thánh cô thả Tiểu Quân ra, vận lại trang y. Nàng nhìn Tiểu Quân bằng cặp mắt lạnh lẽo, vô cảm, tưởng chừng như chưa từng ôm Tiểu Quân bao giờ.

Vận xong trang y, Thánh cô giải huyết đạo cho Tiểu Quân.

Tiểu Quân thở dài một tiếng, rồi mới vận lại y phục của mình. Chàng chớp mắt, hóm hỉnh nhìn Thánh cô:

- Đa tạ Thánh cô đã giải tỏa bùa tình trong cơ thể Tiểu Quân. Cái ơn này Tiểu Quân sẽ ghi nhớ suốt đời.

Chàng chìa tay đến trước mặt Thánh cô:

- Còn bây giờ.. Tiểu Quân mong mỗi Thánh cô giao lại chìa khóa bí cung.

- Người vừa mới được ta ra ơn lại giở mặt à ? Nếu như người muốn có chìa khóa bí cung cũng dễ thôi, trong mười hiệp người trụ vững, bốn nương sẽ trao chìa khóa bí cung cho người.

Tiểu Quân lắc đầu:

- Tiểu Quân không thích thượng cẳng chân, hạ cẳng tay với nữ nhân, nhất là với những nữ nhân có vẻ đẹp siêu phàm như Thánh cô.

Nghe chàng nói, Thánh cô cau mày:

- Thế người sẽ làm cách gì để lấy được chìa khóa bí cung chứ ?

Thánh cô vừa nói vừa lấy chiếc chìa khóa mà Tôn Tử tiên sinh đã trao đặt ngay xuống gờ đá cạnh bên:

- Chìa khóa bí cung đây... Người cứ việc lại lấy.

Nàng vừa nói vừa vận chuyển càn khôn kiếm khí, tạo thành một bức màn kiếm khí vây bọc cơ thể mình.

Thánh cô thách thức Tiểu Quân:

- Bốn nương thỉnh giáo võ công của Xảo quý.

Tiểu Quân khoát tay:

- Tại hạ đã nói là không cần động thủ với Thánh cô mà vẫn có thể lấy được chìa khóa bí cung.

- Vậy sao ?

Tiểu Quân gật đầu.

Thánh cô thoáng biến sắc.

Tiểu Quân mỉm cười:

- Nương nương nhận ra rồi chứ ?

- Ngươi... ngươi...

Màn khí kiếm che chắn toàn thân Thánh cô vút biến mất. Thánh cô chỉ tay vào mặt Tiểu Quân:

- Ngươi đã giở trò gì với bốn nương ?

Tiểu Quân vuốt mũi:

- Tiểu Quân có giở trò gì đâu... Tại Thánh cô tự nguyện mà.

Tiểu Quân cười hì hì bước đến bên cạnh Thánh cô:

- Tiểu Quân đã chuẩn bị từ trước... Thật ra trên đời này làm gì có bùa tình. Chẳng qua Tiểu Quân chỉ giả vờ mà thôi. Thánh cô ôm Tiểu Quân, vô hình trung bị lây nhiễm một thứ chất độc đặc dị của bản thân Tiểu Quân.

- Chất độc gì ?

Tiểu Quân gãi đầu:

- Ái chà. Tiểu Quân cũng chưa biết đặt tên cho chất độc đó là gì. Đại thể thế này, trước đây ba năm, Tiểu Quân ngao du đến đầm Dạ Trạch, tìm một giống quái long theo lời đồn đãi trên giang hồ. Nếu dùng được mật quái long thì trị được chứng phong hàn mà Tiểu Quân mắc phải khi còn nhỏ. Ai dè dùng mật quái long rồi, chứng phong hàn đã không hết còn mang thêm chất độc của Quái long trong kinh mạch.

Chàng xoa tay:

- Trong lúc nương nương ôm Tiểu Quân đã bị độc chất mật quái long từ lỗ chân lông Tiểu Quân thâm nhập qua kinh mạch, dù Tiểu Quân bị điểm huyết đâu thể ức chế độc chất.

Tiểu Quân lại vuốt mũi lần nữa:

- Cái lỗi này do Thánh cô nương nương điểm huyết Tiểu Quân mà ra. Phàm những ai trúng độc mật giao long, nếu không vận công điều hòa, hội nhập mật rồng với huyết lưu thì sẽ bị đứt đoạn kinh mạch mà chết ngay lập tức. Còn như biết tận dụng mật rồng, phối hợp với huyết lưu thì chỉ sau ba ngày vận công điều tức, nguyên khí sẽ tăng tiến vô cùng.

- Lúc này mà bốn nương có thể ngồi tịnh công ba ngày à ?

- Chuyện gì đều có cái lợi và cái hại. Thánh cô mất ba ngày luyện công mà được kỳ phúc, thời gian đó cũng đáng lắm chứ.

- Người thật trơ trẽn và bỉ ổi... Con người chuyên dụng quỷ kế để đắc dụng.

Tiểu Quân cười hề hề, phớt lờ câu nói của Thánh cô.

- Thánh cô đừng nóng mà vẻ kiêu diễm mất đi. Trong ba ngày Thánh cô vận công hội nhập mật rồng và huyết lưu, Tiểu Quân không làm phiền Thánh cô đâu. Tiểu Quân chỉ mượn chiếc chìa khóa bí cung mà thôi.

Tiểu Quân vừa nói vừa nhón lấy chiếc chìa khóa. Chàng nhìn Thánh cô, hóm hỉnh nói:

- Tại hạ theo bút thiệp của Thánh cô đến đây để lấy chiếc chìa khóa này, ngỡ rằng chắc khó đoạt lắm, không ngờ đối phó với Thánh cô cũng dễ quá.

Tiểu Quân xá một xá:

- Tạm biệt... hẹn ngày tái ngộ ! Tiểu Quân quay bước toan bỏ đi mới giật mình quay ngoắt lại :

- Ý quên... Tiểu Quân chưa hỏi Thánh cô lối ra ở đâu. Thánh cô có thể chỉ cho Tiểu Quân ?

Thánh cô cười mỉm, rồi nói:

- Bây giờ người mới sức nghĩ đến điều đó hả... Chẳng lẽ bốn cô nương tốn bao nhiêu tâm sức lập ra tòa thất này rồi để Xảo quỷ muốn vào thì vào, muốn đi thì đi à.

Tiểu Quân cau mày:

- Ấy... Tại hạ đâu muốn ở đây làm phiền Thánh cô trong lúc Thánh cô bận vận công hội nhập mật rồng vào huyết lưu.

- Dù cho bốn nương có chỉ lối ra cho người, thì người cũng không đi được đâu!

- Tại sao Tiểu Quân không đi được ?

- Người không nghĩ đến Thất Thất à ?

Tiểu Quân chợt dạ hỏi lại :

- Thất Thất... Thất Thất đang ở đâu ?

- Sao người tỏ ra lo lắng như vậy ? Vẻ mặt lo lắng của người không đúng với Xảo quỷ chút nào.

Tiểu Quân cười khẩy một tiếng:

- Để cứu Thất Thất... Thánh cô muốn Tiểu Quân phải làm gì ?

- Xảo quỷ cũng có tình quá đấy chứ.

- Tất nhiên Tiểu Quân phải nặng tình rồi. Tìm được một hồng nhan tri kỷ như Thất Thất tỷ tỷ đâu phải là dễ.

- Thế người có dám hy sinh cái mạng người cho Thất Thất không ?

- Ai nói cũng dễ, nhưng khi gặp tình huống mới biết người mà thôi. Thánh cô cứ nói đi.. Thất Thất đang ở đâu ? Dù chỗ đó là chốn tử địa, Tiểu Quân cũng đến.

Thánh cô mỉm cười, nhìn Tiểu Quân nói:

- Thất Thất đang nằm trong tay Xảo quỷ đó.
- Thánh cô muốn nói đến chiếc chìa khóa bí cung.
- Đúng như vậy... Nếu như người lấy chiếc chìa khóa đó đi thì đáng hồng nhan tri kỷ của người coi như mất mạng rồi.
- Tiểu Quân phải đến bí cung.
- Người đi một mình không tới được đâu, mà phải đi với bốn nương mới tới được bí cung.

Tiểu Quân thở hắt ra, rồi nói:

- Bộ Thánh cô thích đi chung với Tiểu Quân lắm sao ?
- Bốn nương muốn cho người thấy nhiều điều hay hơn.

Tiểu Quân gật đầu:

- Thế thì đi

HỒI THỨ BỐN MƯƠI KIM CUNG UẤT HẬN

Tiểu Quân chỉ bốn năm mộ nằm ngay bên hẻm núi:

- Đây có phải là bốn ngôi mộ của tứ trưởng lão Võ Đang phái ?

Thánh cô gật đầu:

- Đúng... Họ chính là tứ đại trưởng lão của Võ Đang.

- Họ chết chắc đã lâu rồi.

Thánh cô lắc đầu:

- Chỉ vừa tròn năm thôi.

Tiểu Quân cau mày:

- Vừa tròn một năm ?

- Người đang suy nghĩ cái gì vậy ?

Tiểu Quân khoát tay:

- Tại hạ không suy nghĩ gì đâu...

Hai người đi vào hẻm núi. Chấn ngang hẻm núi là một tòa cung bằng đá hoa cương.

Ánh sáng vàng nhạt quang phủ xuống tòa cung đó, khoác lên một lớp nhũ vàng óng ánh.

Tiểu Quân ngấm tòa bí cung:

- Tòa bí cung này còn có tên là Kim cung ?

Thánh cô gật đầu:

- Dưới ánh sáng vàng nhạt quang, nó là "Kim Cung".

- Thất Thất ở trong tòa bí cung này à ?

Thánh cô mỉm cười, gật đầu:

- Đúng như vậy ! Tiểu Quân liếc nàng:

- Tại hạ hơi nghi ngờ lời nói của Thánh cô.

- Tại sao người nghi ngờ ?

- Tại hạ đã được nghe Nhất Phàm đại sư nói, trong tòa bí cung này chỉ nhất Linh địa huyền tôn mà thôi.

- Nếu bí cung chỉ để nhất Linh địa huyền tôn thì sao bốn nương có thể đưa Thất Thất vào trong này được.

Hai người đến trước một cánh cửa đá vô cùng kiên cố, Tiểu Quân lưỡng lự, không biết có nên tra chìa khóa vào lỗ khóa không.

Chàng nhìn Thánh cô:

- Nếu trong này là Linh địa huyền tôn...

Thánh cô nương mày nhìn Tiểu Quân nói:

- Nếu là Linh địa. huyền tôn... Tiểu Quân bỏ mặc Thất Thất à ? Người đã từng nói với bốn nương, ai nói cũng dễ nhưng khi gặp tình huống mới biết người thủy chung.

- Trong tòa bí cung này có gì mà Tiểu Quân sợ chứ.

- Bốn nương không nghĩ người sợ.

Tiểu Quân vuốt mũi:

- Dù cho trong tòa bí cung này có lão quỷ Linh địa huyền tôn nhưng chưa hẳn lão đã làm gì được tại hạ.

Tiểu Quân vừa nói vừa tra chìa vào lỗ khóa, để khởi động cơ quan khai thông thạch môn.

Hú... hú... hú... hú...

Tiếng hú lồng lộng phát ra từ tòa Kim cung, tiếng hú đó tiềm ẩn một nội lực kinh hồn, ngay cả tòa Kim cung kiên cố tưởng chừng như phải lung lay bởi tiếng hú khủng khiếp đó.

Tiểu Quân vừa nghe tiếng hú, vô hình trung theo phản xạ thói luôn về sau một bước.

Thánh cô bật cười khanh khách, nhìn Tiểu Quân nói:

- Xảo quỷ sợ à... Chỉ một tiếng hú mà người sợ sao ?

Tiểu Quân trừng mắt nhìn nàng:

- Bộ nàng không sợ à ? Tại hạ thì sợ rồi đó.

- Nếu người sợ thì để bốn nương mở thạch môn cho.

Tiểu Quân khoát tay:

- Khởi mở... Khởi mở... Tiểu Quân không muốn thấy mặt người trong Kim cung nữa đâu.

- Người đó rất quen với người đó, có gì mà người sợ chứ.

Tiểu Quân nheo mày, rồi phì cười :

- Linh địa huyền tôn thì Tiểu Quân này không quen rồi.

- Người có chắc là Linh địa huyền tôn không ?

- Nếu không phải là Linh địa huyền tôn thì còn ai nữa. Chỉ có lão ma đó mới có nội lực thâm hậu khủng khiếp như vậy.

Thánh cô lắc đầu:

- Y không phải là Linh địa huyền tôn đâu.

Thánh cô vừa nói vừa xoay chìa khóa khởi động cơ quan khai thông thạch môn.

Tiếng rè rè phát ra từ lỗ khóa, Tiểu Quân ngỡ như trong tòa Kim cung kia có bảy ong khổng lồ chực chờ xông ra. Chàng âm thầm vận công để đề phòng bất trắc.

Thạch môn mở toang, ánh sáng chói chang hắt ra ngoài Thạch môn, cùng với mùi xú khí hôi tanh nồng nặc. Tiểu Quân phải che mắt, và xém chút đã nôn ọe. Chàng đoán chắc trong tòa Kim cung này đích thị là lão ma Linh địa huyền tôn, một quái nhân vương đã nhuộm máu giang hồ.

Thánh cô lấy túi phấn vung vào trong bí cung. Mùi phấn thơm xua tan ngay mùi xú khí khó ngửi.

Tiểu Quân còn đang thắc mắc tự hỏi :

"Chẳng lẽ ả Thánh cô này lại vào bí cung nhốt Linh địa huyền tôn à" Sự thắc mắc của Tiểu Quân còn đang trong đầu thì nghe giọng nam nhân trong bí cung cất lên:

- Ngũ Phương Đài... Nàng đến đó à.. Ngũ Phương Đài.

Tiểu Quân nghe giọng nam nhân đó, đôi mày liễu kiếm cau hằn lại. Giọng nam nhân này chàng nghe rất quen, chẳng lẽ Linh địa huyền tôn mà lại quen với chàng sao.

Thánh cô nhìn lại Tiểu Quân:

- Xảo quỷ, chúng ta vào chứ ?

Tiểu Quân vừa tò mò vừa thắc mắc vô cùng. Chàng bước đến bên cạnh Thánh cô rồi hỏi :

- Thánh cô tên là Ngũ Phương Đài à ?

Thánh cô gật đầu:

- Đó là tên cúng cơm của bốn nương.

Tiểu Quân cười hì hì:

- Tại hạ xem ra người... ý, Linh địa huyền tôn rất quen biết với Thánh cô. Lão ngửi mùi phấn hương đã gào lên the thé rồi, y như...

Thánh cô quắc mắt nhìn trừng Tiểu Quân:

- Xảo quỷ muốn nói y như gì ?

Tiểu Quân gãi đầu:

- Tôi ngỡ lão Linh địa huyền tôn rất nhớ Thánh cô đó.

- Lão nhớ mặc lão.

Thánh cô bước vào trong Kim cung, Tiểu Quân còn lưỡng lự đứng bên ngoài.

Thánh cô quay lại :

- Thế nào Xảo quỷ... Không muốn vào diện kiến người thân à ?

- Tất nhiên phải vào rồi ! Hai người bước vào tòa Kim cung, ngay lập tức Thánh cô khởi động cơ quan đóng Thạch môn. Tiểu Quân la toáng lên:

- Thánh cô sao lại đóng cửa bí cung chứ ? Đóng cửa rồi thì làm sao có đường thoát ra khi bị lão ma kia...

- Nếu như có chết thì bốn nương và Xảo quỷ cùng chết chung, có gì người phải sợ chứ.

Nàng mỉm cười, dùng cách không chỉ điểm vào một gò đá. Tiếng rì rì lại cất lên, vách đá Kim cung chuyển động tách ra làm hai.

Khi cơ quan khởi động ngừng hẳn, Tiểu Quân mới nhận ra hán nhân tóc xỏa che dung diện, quần áo tả tơi, tay chân đều bị xích vào vách đá.

Hán nhân ngẩng mặt lên nhìn Thánh cô, miệng lẩm nhẩm:

- Ngũ Phương Đài...

Vừa thấy khuôn mặt của hán nhân đó, Tiểu Quân tròn mắt buột miệng thốt:

- Đồng Mã Kỳ...

Chàng quay ngoắt lại Thánh cô Ngũ Phương Đài:

- Thánh cô... Người này chính là Đồng Mã Kỳ mà.

- Đúng như vậy.. Y chính là Đồng Mã Kỳ.

- Tại sao y lại bị giam trong Kim cung này ?

Tiểu Quân rung mình một cái khi thấy chung quanh Mã Kỳ là những khúc xương trắng hếu, chàng dời tinh thần vào đôi tay họ Đồng. Hai bàn tay thanh tú của gã hôm nào giờ đã biến đổi qua màu tím tái của xác chết. Tiểu Quân nghĩ thầm:

"Chẳng lẽ Đồng Mã Kỳ luyện Lôi Âm Ma Công nên mới bị giam vào tòa Kim cung này" Tiểu Quân buột miệng gọi :

- Đồng huynh... Đồng Mã Kỳ huynh...

Nghe Tiểu Quân gọi đúng tên mình, Đồng Mã Kỳ ngược mắt nhìn chàng.

Tiểu Quân chỉ vào mặt mình:

- Đồng huynh nhận ra Tiểu Quân này không ?

Đồng Mã Kỳ chớp mắt một cái:

- Tiểu Quân... Sao ngươi lại vào đây ?

Thánh cô nhìn Đồng Mã Kỳ nói:

- Y vào đây để thành thân với Ngũ Phương Đài.

Đồng Mã Kỳ nhăn nhó, rồi há hốc miệng có hai cánh môi thâm xì, và bốc mùi xú khí. Hán gào lên:

- A... A... A...A Nội lực bởi tiếng thét của Đồng Mã Kỳ khiến thính nhĩ Tiểu Quân lung bùng, chàng lùi luôn hai bộ.

Tiểu Quân nghĩ:

"Nếu như Đồng Mã Kỳ không bị xích thì khi gã phản nộ không một ai có thể là đối thủ của gã." Tiểu Quân khoát tay khi Đồng Mã Kỳ vừa dứt tiếng hú:

- Không có đâu... Đồng huynh đừng hiểu lầm... Đừng nghe Thánh cô Ngũ Phương Đài nói. Tiểu Quân có phu nhân rồi.

Chàng quay ngoắt lại Thánh cô:

- Ê.. Sao Thánh cô lại nói năng bậy bạ như vậy chứ, để Đồng huynh đây hiểu lầm thì sao.

- Thế người đã không từng nói sẽ trở thành tướng công của ta à ?

- Không, không... Nhất định là không rồi.

Thánh cô nheo mày.

Tiểu Quân quay lại Đồng Mã Kỳ:

- Đồng huynh vào đây từ lúc này vậy ?

Đồng Mã Kỳ dời nhãn quang sáng ngời về phía Thánh cô.

Tiểu Quân lí nhí nói với họ Đồng:

- Đồng huynh yêu Ngũ Phương Đài Thánh cô à ? Thấy ánh mắt của Đồng huynh là Tiểu Quân nhận ra ngay tâm tình bên trong của Đồng huynh với Thánh cô rồi. Tiểu Quân không xen vào đâu, để Tiểu Quân ra ngoài cho hai người tâm sự.

Tiểu Quân vừa toan quay bước thì Thánh cô đã cản lại :

- Xảo quỷ đâu đi được...

- Tiểu Quân không đi được à... ẬY... Ta không muốn nghe tâm tình của hai vị đâu... Kỳ cục lắm.

Tiểu Quân phủi tay:

- Tại hạ ở đây chỉ bất tiện cho hai vị mà thôi.

Thánh cô thộp trảo công vào hõ khẩu Tiểu Quân:

- Ta muốn người ân ái với ta trước mặt Đồng Mã Kỳ.

Tiểu Quân lắc đầu nguầy nguậy:

- Đâu có được... Đâu có được... Thánh cô là người yêu của Đồng huynh. Hướng chi Tiểu Quân lại có độc quái long trong người Thánh cô không nhớ à ?

Tiểu Quân rụt lại.

Thánh cô trừng mắt nhìn Tiểu Quân:

- Nếu người không tuân theo mệnh lệnh của ta, bốn nương sẽ đưa Thất Thất vào đây làm thức ăn cho gã họ Đồng này.

- Đồng Mã Kỳ... ăn thịt người hả... Thiệt không?

- Tiểu Xảo không nhìn cánh tay của y à ?

- Đúng rồi... Đồng Mã Kỳ đã luyện Lôi âm ma công ?

- Đúng vậy đó.

- Tại sao y lại ra nông nổi này ?

Tiểu Quân quay ngoắt lại Đồng Mã Kỳ:

- Đồng huynh sao lại...

Đồng Mã Kỳ trừng mắt nhìn Tiểu Quân. Y từ từ dời nhãn lực trở lại Ngũ Phương Đài.

Tiểu Quân thấy ánh mắt của Đồng Mã Kỳ, đoán thâm chắc chắn Đồng Mã Kỳ có uẩn khúc gì trong lòng. Chàng nhìn Thánh cô Ngũ Phương Đài:

"Chắc chắn Ngũ Phương Đài đã dùng sắc đẹp khuyến dụ Đồng Mã Kỳ thụ huấn võ công của Linh địa huyền tôn, cho nên gã mới ra nông nổi này." Thánh cô bất ngờ chỉ tay vào mặt Đồng Mã Kỳ:

- Chính gã đã biến ta trở thành Thánh cô Kim sa phái.

Tiểu Quân buột miệng thốt:

- Thế thì tốt quá, đâu có gì ?

Thánh cô trừng mắt nhìn chàng. Tiểu Quân rùng mình khi nhận ra sát khí ngập tràn trong đáy mắt Thánh cô Ngũ Phương Đài.

- Hai mươi năm trước nội tổ của Đồng Mã Kỳ làm cỏ Diên Hồng phái đoạt bí kíp "Lôi Âm Ma Công" đăng luyện thuật trường sinh bất tử. Hai mươi năm sau đến lượt Đồng Mã Kỳ tiếp tục theo vết xe của nội tổ hắn.

- Thánh cô chính là người của Diên Hồng phái còn lại ?

- Ta không nói người cũng có thể đoán được.

- Linh địa huyền tôn đã bị giam vào bí cung này rồi, Thánh cô đâu còn hận thù nữa.

- Hai mươi năm chữ hận của bốn nương cao như Thái Sơn, sâu như vực thẳm, làm sao ta không hận được.

Ngũ Phương Đài nhìn Tiểu Quân:

- Tòa Kim cung này của Diên Hồng phái tạo ra, nơi chế tác bí kíp "Lôi âm ma công" để luyện thân đan hoàn được. Rất tiếc chính vì bí kíp đó mà giang hồ hắc bạch không để yên cho Diên Hồng phái.

- Chẳng lẽ tà công mà thiên hạ lại ham muốn vậy sao ?

- Đã là người trong võ lâm ai chẳng ham muốn bí kíp tuyệt công chứ. Thiên hạ chỉ biết một điều, luyện được "Lôi âm ma công" thì có thể độc bá võ lâm chứ đâu có cần nghĩ đến hậu quả.

- Bây giờ thì cũng biết rồi.

- Tất cả mọi người đã biết, nhưng Diên Hồng phái có còn không ?

- Cái lỗi đó thuộc về Linh địa huyền tôn ?

- Không phải... Cái lỗi đó thuộc về mọi người.

Tiểu Quân cau mày:

- Chính tại hạ nghe Nhất Phàm đại sư nói.

- Ai có thể nói được sự thật chứ.

- Sự thật như thế nào ?

- Tất cả các môn phái đều kéo đến đây để đoạt bí kíp Lôi âm ma công chứ không phải một mình Linh địa huyền tôn. Chỉ còn ta là người duy nhất sống sót chờ đến ngày hôm nay.

Tiểu Quân liếc Đồng Mã Kỳ, rồi quay lại Thánh cô Ngũ Phương Đài:

- Chẳng lẽ Nhất Phàm đại sư nói dối sao ?

- Lão không dám nói sự thật. Hoặc lão sợ Thiếu Lâm mang tiếng thị phi với thiên hạ.

- Vậy sự thật như thế nào ?

Ngũ Phương Đài nhìn Đồng Mã Kỳ, thở dài một tiếng rồi ôn tồn kể lại :

- Linh địa huyền tôn cùng với Võ Đang tứ đại trưởng lão, và cao tăng Thiếu Lâm Tuệ Thông cùng tám vị chương môn đại phái kéo đến Kim cung Diên Hồng phái để đoạt bí kíp Lôi Âm ma công. Họ đã làm cỏ tất cả người của phái Diên Hồng, rồi tranh giành nhau vào bí cung. Linh địa huyền tôn là người võ công cao cường nhất chiếm được bí cung. Lão đã luyện Lôi âm ma công và trở ra ngoài giang hồ với mục đích độc bá võ lâm.

Thánh cô đảo mắt nhìn một lượt quanh bốn vách đá. Nàng dời mắt trở lại Tiểu Quân:

- Sau khi vẫy vùng trong thiên hạ với võ công tàn độc "Lôi âm ma công", lão mới phát hiện sự kỳ dị của môn công phu này. Nếu ở trong tòa bí cung này thì tâm thần mình mất, còn ra khỏi nơi đây thân trí như người tẩu hỏa nhập ma. Chính vì lẽ đó mà Linh địa huyền tôn mới quay trở lại Kim cung để tìm phương thức hóa giải khỏi bị tẩu hỏa nhập ma. Lợi dụng điều đó, Võ Đang đã khóa kín Kim cung nhốt lão trong tòa cung này luôn để ép bức lão phải nói khẩu quyết Lôi âm ma công.

Tiểu Quân nhìn Thánh cô:

- Chắc chắn Linh địa huyền tôn không nói.

- Đúng như vậy.

- Và Thánh cô đã trở lại bí cung này để đoạt lại bí kíp kia.

Thánh cô nhìn Đồng Mã Kỳ:

- Ta không quay lại một mình, mà đi chung với Đồng Mã Kỳ.

- Đi chung với Mã Kỳ, Thánh cô có mục đích ?

Nàng gật đầu:

- Đúng như vậy. Ta sợ rằng Linh địa huyền tôn còn sống tất sẽ truyền thụ bí kíp kia cho Đồng Mã Kỳ, nhưng may mắn lão đã chết. Và bốn lão tứ đại Kim cương của Võ Đang cũng được bốn nương đưa về chín suối.

- Đồng huynh đây không biết nương nương là người duy nhất còn lại của Diên Hồng phái ?

- Dù gã có biết cũng không nỡ giết ta.

- Đồng huynh yêu Thánh cô.

- Gã si mê ta thì đúng hơn.

- Thánh cô đưa Đồng Mã Kỳ vào đây để thụ giáo võ công ?

- Ta muốn như vậy.

- Ý của Thánh cô như thế nào ?

Thánh cô mỉm cười, rồi nói:

- Xảo quỷ muốn biết ý của Ngũ Phương Đài này lắm à ?
- Tại hạ cảm nhận có điều gì đó Thánh cô còn dấu Tiểu Quân.
- Bây giờ Tiểu Quân đã ở đây rồi, ta đâu muốn dấu nữa làm gì.
- Thánh cô có thể nói cho Tiểu Quân biết được không ?
- Tất nhiên ta sẽ nói chứ. ý của ta là muốn biết tòa Kim cung này thành mồ chôn của thiên hạ.

Tiểu Quân thoáng biến sắc:

- Thánh cô biết quần hùng sẽ kéo đến đây ?

Nàng gật đầu:

- Tiểu Quân đã đến đây thì đương nhiên quần hùng sẽ kéo đến. Ngày xưa quần hùng võ lâm đến Diên Hồng bí cung để làm cỏ người phái Diên Hồng. Hôm nay quần hào kéo đến đây để biến thành những oan hồn vất vưởng.

Tiểu Quân gõ trán mình:

- Ui cha... Sao ta ngu quá không nghĩ ra nhỉ ? Trước đây Thánh cô cho người truy sát Tiểu Quân cốt để Tiểu Quân truy nguyên căn cơ mà tự thân mò đến bí cung nàyặng làm mối nhử quần hào.

- Bây giờ Tiểu Quân mới hiểu mục đích của ta à ?

Tiểu Quân nhảy đồng lên:

- Nàng hại Tiểu Quân rồi ! Chàng liếc Đồng Mã Kỳ:

- Khi quần hào kéo đến, chỉ cần Thánh cô thả Đồng Mã Kỳ ra. Y sẽ trở thành sát nhân vương giết tất cả mọi người.

Thánh cô gật đầu.

Tiểu Quân trừng mắt nhìn nàng:

- Sao Thánh cô ác quá vậy ?
- Nếu ngươi là Ngũ Phương Đài... Ngươi có ác không ?
- Nhưng những người sắp đến đây đâu có đắc tội gì. Những người có tội đều chết rồi.
- Ta không nghĩ người có tội mà là môn phái có tội.

Tiểu Quân gãi đầu. Chàng chấp tay sau lưng bước đến bên cạnh Thánh cô:

- Thánh cô có lẽ phải thất vọng thôi.

Nàng nheo mày:

- Ta thất vọng sao ?

Nàng cười khẩy rồi nói:

- Ta nghĩ mình không thất vọng đâu.
- Tại hạ nói Thánh cô sẽ thất vọng mà. Bởi quần hào sẽ không bao giờ đến đây đâu.

Thánh cô Ngũ Phương Đài cười khẩy, nhìn Tiểu Quân:

- Lời nói của Xảo quỷ, giờ ta đâu có tin nữa. Ta cảm nhận quần hào đang lũ lượt kéo đến.

Tiểu Quân bất ngờ vươn trảo thủ áp vào yết hầu Thánh cô Ngũ Phương Đài.

Thánh cô trừng mắt nhìn chàng:

- Người muốn giết ta à ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Nếu như nàng không bỏ ý tưởng biến tòa bí cung này thành mồ chôn quần hào thì Tiểu Quân sẽ giết nàng trước khi thảm kịch xảy ra.

- Tiểu Quân chắc chắn giết ta chứ ?

- Tại sao Tiểu Quân không dám giết Thánh cô chứ ?

Giọng của Tiểu Quân vừa nghiêm vừa lạnh.

Thánh cô nhắm mắt lại :

- Nào, người cứ ra tay đi !

- Nàng không quý cái mạng mình à ?

- Ta đang chờ người giết đây. Nếu người giết ta thì coi như người chôn thầy trong tòa bí cung này.

Tiểu Quân thở hắt ra một tiếng:

- Được rồi... Ta không giết nàng, để ta lấy mạng Đồng Mã Kỳ vậy.

Tiểu Quân thả tay xuống, dời nhãn lực về phía Đồng Mã Kỳ.

Thánh cô ôn nhu nói:

- Người có bản lĩnh thì cứ giết Mã Kỳ. Người nên nhớ một điều, chỉ cần tay của Mã Kỳ chạm vào người thôi, mạng của người sẽ mất ngay lập tức, thứ hai đừng để cho y chộp trúng, gã sẽ xé xác người ra đó.

Thánh cô cười khẩy.

Tiểu Quân quay lại đối nhãn với nàng.

Thánh cô nói:

- Sao Xảo quỷ lại lưỡng lự ?

- Ta cũng không nỡ lấy mạng người này.

- Không lấy mạng Mã Kỳ thì thảm kịch sẽ xảy ra đó.

Thánh cô đặt tay lên vai Tiểu Quân:

- Đừng nên lưỡng lự... Lưỡng lự chỉ chuốc lấy sự thất bại mà thôi.

- Ngũ Phương Đài... sao nàng bức ép Tiểu Quân đến đường cùng vậy ?

- Ta đâu có bức ép Tiểu Quân.

Thánh cô quay lưng thả bước ra ngoài gian thạch phòng giam Đồng Mã Kỳ. Tiểu Quân lảo đảo theo sau lưng nàng. Trong khi đó, Đồng Mã Kỳ thét gọi :

- Ngũ Phương Đài... Ngũ Phương Đài ! Thánh cô thần nhiên như chẳng hề nghe lời gào thống thiết của Đồng Mã Kỳ, mà thần nhiên khởi động cơ quan bí mật khép vách tường về như cũ.

Ngũ Phương Đài nhìn Tiểu Quân:

- Tiểu Quân... Nếu lúc này ngươi cương quyết lấy mạng ta thì ngươi đã...

Nghe Thánh cô nói, bất giác Tiểu Quân nhìn lại mình. Về mặt chàng thất sắc khi thấy y phục đã bị đục năm lỗ nhỏ cỡ đầu cây dũa.

Thánh cô lạnh lùng nói:

- Chỉ cần tay Xảo quỷ chạm vào vết hằn ta, đan điền ngươi cũng vỡ nát. Ta chết, ngươi chết, thảm họa còn thảm khốc hơn, bởi cái chết của ta mãi mãi tiềm ẩn trong thần trí của Đồng Mã Kỳ.

Tiểu Quân gãi đầu:

- Ngũ Phương Đài... Tiểu Quân có một đề nghị.

- Xảo quỷ muốn đề nghị gì ?

- Nếu nàng từ bỏ ý định trả thù... Tiểu Quân sẽ cùng nàng rời bỏ giang hồ...

Thánh cô Ngũ Phương Đài mỉm cười, nhìn Tiểu Quân nói:

- Xảo quỷ vì chữ tình với ta hay vì sinh mạng của các cao thủ Võ Đang Thiếu Lâm và tám đại phái ?

Nghe Phương Đài nói, mặt Tiểu Quân sa sầm xuống.

Thánh cô Ngũ Phương Đài tăng hắng rồi nói tiếp:

- Ta không thích một cái xác biết thở mà chẳng có hồn sống bên cạnh mình.

Tiểu Quân thở dài một tiếng:

- Tiểu Quân không ép nàng không được.

Tiểu Quân vừa nói vừa hoành thân thi triển Di hình tướng áp sát vào Thánh cô.

Tâm của Tiểu Quân là muốn khống chế nàng, rồi tìm cách phá vỡ kế hoạch giết người của Ngũ Phương Đài.

Tiểu Quân võ trào công toan khống chế mệnh môn đối phương nhưng Phương Đài chỉ hơi đảo bộ đã thoát ra khỏi thế trào của Tiểu Quân một cách dễ dàng.

Nàng mỉm cười với Tiểu Quân:

- Bây giờ Xảo quỷ mới để lộ bản lĩnh của mình đấy.

Phương Đài vừa nói vừa di chuyển bộ pháp theo thế "Tập bộ đằng không", trông tựa một cánh bạc phiêu diêu khoáng đạt vô cùng. Cùng với bộ pháp "Tập bộ đằng không", thì hai mảnh lụa trắng phồng ra tạo thành một gọng kéo, quất ngược trở lại Tiểu Quân nhanh không thể tưởng.

Tiểu Quân chỉ kịp xoay mình dẫn chưởng, ngáng đỡ mảnh lụa đó.

Chát...

Hồ khẩu của chàng tê buốt như có bầy kiến bò trong kinh mạch. Tiểu Quân bất giác lùi lại hai bộ. Trong khi đó Thánh cô cũng thấu hồi thế công, vẻ mặt vô cùng trang trọng, bởi cảm nhận toàn thân mình nóng ran.

Nàng đỏ mặt nhìn Tiểu Quân chằm chằm:

- Nam nhân như Xảo quỷ thật là đê tiện.

Tiểu Quân vuốt mũi cười hề hề:

- Nàng bị độc chất quái long công phá rồi phải không ? Tại nàng dụng đến chân ngươn mà chưa hội nhập độc chất quái long vào huyết lưu. Nàng cứ tự nhiên đi.

Thánh cô quắc mắt. Bất thần nàng cách không điểm chỉ vào gò đá sau lưng mình.

Cả tòa bạch cung như chuyển động. Tiểu Quân chưa biết chuyện gì xảy ra thì một vách đá từ trên trần sập xuống ngăn chàng với Thánh cô.

Tiểu Quân thét lớn:

- Ngũ Phương Đài... Nàng giam ta sao ?

- Người tạm thời ở trong đó đi. Nhưng ta cũng không quên cho người thị nhãn cảnh thảm tử của quần hào trung nguyên đâu.

Tiểu Quân vỗ chưởng vào vách đá:

- Ngũ Phương Đài, thả ta ra đi... Tiểu Quân hứa sẽ lấy nàng làm vợ đó.

- Ha... ha... ha... ha ! Ta đâu còn thích thú nữa. Ta không muốn một xác chết thờ bên cạnh ta. Thất Thất sẽ đến với người.

- Phương Đài Thánh cô... Mở cửa cho Tiểu Quân đi. Ta có chuyện hệ trọng muốn nói với nàng.

- Ta không muốn nghe nữa. Ai cũng muốn giết Phương Đài này... Ngay cả người, một người không bao giờ muốn tay dính máu cũng muốn giết ta.

Nàng rít lên bằng chất giọng cay đắng, hằn học:

- Không... Không... Ta không còn gì nữa. Ta muốn thấy máu của tất cả lũ các người để tế oan hồn vất vưởng của Diên Hồng phái.